PEGGY SUE ȘI FANTOMELE

SERGE BRUSSOLO

Somnul demonului

Aramis

Elevă de liceu de 14 ani, Peggy Sue este singura care știe despre creaturile invizibile care ies din pereți și se plimba prin mijlocul oraselor, ca să-i chinuiască pe bieții oameni cu farse adesea mortale. Nimeni nu vrea s-o creadă, dar, gratie ochelarilor ei magici, ea reușeste să ardă pielea fantomelor si să le contracareze manevrele. Misiunea nu-i usoară, căci fantomele sunt foarte rele si foarte viclene.

În colecția **BIBLIOTECA TA** au apărut:

SILVANA DE MARI –
Ultimul Elf

SERGE BRUSSOLO –
Peggy Sue si fantomele,
volumul 1,
Ziua câinelui albastru

ISBN 978-973-[illegible]-29-9
9 789737 [illegible] 795299 1
[illegible]turaaramis.ro

Serge Brussolo

PEGGY SUE ŞI FANTOMELE

volumul 2

SOMNUL DEMONULUI

Seria *Peggy Sue şi fantomele* cuprinde:

1. Ziua câinelui albastru
2. Somnul demonului
3. Le papillon des abîmes (în curs de apariţie)
4. Le zoo ensorcelé
5. Le château noir
6. La bête des souterrains
7. La révolte des dragons
8. La jungle rouge
9. La lumière mystérieuse
10. Le loup et la fée

Serge BRUSSOLO

PEGGY SUE ŞI FANTOMELE

volumul 2

SOMNUL DEMONULUI

Traducere de **Aurelia Ulici**

Serge Brussolo, *Peggy Sue et les fantômes: Le sommeil du démon*
Copyright © 2001, Éditions Plon
All rights reserved.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BRUSSOLO, SERGE
Peggy Sue şi fantomele / Serge Brussolo ; trad.: Aurelia Ulici. - Bucureşti : Aramis Print, 2007-
2 vol.
ISBN 978-973-679-524-4
Vol. 2 : Somnul demonului. - 2007. - ISBN 978-973-679-529-9

I. Ulici, Aurelia (trad.)

821.133.1-31=135.1

Redactor: Florenţa Drăghicescu, Carmen Mârzea
DTP: Carmen Diana Mateescu
Ilustraţia copertei: Victoria Argint
ISBN 978-973-679-529-9
Copyright © 2007 **Aramis Print s.r.l.** toate drepturile rezervate pentru ediţia în limba română
Aramis Print s.r.l. • Redacţia şi sediul social:
B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833, sector 4,
Bucureşti, O.P. 82 – C.P. 38
tel: (021) 461.08.10/14/15; fax: (021) 461.08.09/19.
E-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro
Departamentul desfacere: tel: (021) 461.08.08/12/13/16;
fax: (021) 461.08.09/19;
E-mail: desfacere@edituraaramis.ro
www.edituraaramis.ro

Tipărit în România

PERSONAJELE

PEGGY SUE

Elevă de liceu de 14 ani, este singura care ştie despre creaturile invizibile care ies din pereţi şi se plimbă prin mijlocul oraşelor, ca să-i chinuiască pe bieţii oameni cu farse adesea mortale. Nimeni nu vrea s-o creadă, dar, graţie ochelarilor ei magici, ea reuşeşte să ardă pielea fantomelor şi să le contracareze manevrele. Misiunea nu-i uşoară, căci fantomele sunt foarte rele şi foarte viclene.

FANTOMELE

Preferă să fie numite „Invizibilii", pentru că nu sunt nici stafii, nici extratereştri. Moi, transparenţi, Invizibilii pot lua chipul şi culoarea pe care le doresc. Pretind că au creat Pământul, dinozaurii... şi pe oameni! Dar poţi avea încredere în ei?

Pentru că se plictisesc, fac tot mai multe glume răutăcioase. Ceea ce pe aceste fantome le distrează sunt cel mai adesea glumele mortale. O detestă pe Peggy Sue, dar n-o pot distruge, pentru că este apărată de o vrajă. Totuşi, Invizibilii ar putea s-o omoare cu ajutorul altcuiva sau să pună la cale un accident în care să fie ucisă fără ca ei s-o atingă măcar.

Câinele albastru

Un biet câine vagabond, la început, devine apoi telepat şi hipnotizator, ca urmare a expunerii la razele soarelui albastru. Acesta este un astru magic, creat de Invizibili, şi are puterea de a face inteligent pe oricine. Iniţial duşman al lui Peggy Sue, este pentru o vreme stăpânul unui oraş întreg, cu locuitori cu tot. Vindecat de mania grandorii, se împrieteneşte cu Peggy Sue, care îl ia cu ea. Cârcotaş, încăpăţânat, ascultă numai când are chef, dar este curajos şi neîntrecut în descoperirea pericolelor ascunse.

Familia lui Peggy Sue

Barney, tatăl, este dulgher şi merge din oraş în oraş ca să muncească unde se construieşte vreo clădire. Spune că fetele lui sunt „prea complicate". Ar fi preferat un băiat cu care să fi vorbit despre „fotbal".

Maggy, mama, este disperată din cauza comportamentului fiicei mai mici, Peggy Sue, pe care toată lumea o crede nebună, pentru că spune că vede lucruri pe care nimeni altcineva nu le mai vede. Speră la o existenţă mai liniştită, unde nimic ciudat să nu se-ntâmple. Visează să trăiască într-un mic ranch, ca să poată creşte nişte cai.

Julia, 17 ani, sora mai mare. Chelneriţă într-un fast-food, ar vrea să aibă propria afacere pe care s-o dirijeze cu mână de fier. Nu are un caracter foarte frumos şi îi e cam ruşine cu sora ei mai mică.

1

AMENINŢĂRI INVIZIBILE

Totul mergea rău.

Catastrofa plutea deasupra familiei Fairway ca un vultur care se învârte în cerc, fixându-şi prada.

Într-o seară, Barney – tatăl lui Peggy Sue –, care era dulgher şi lucra la o sută de metri deasupra pământului, ţinându-şi echilibrul pe bârnele metalice, se întoarse acasă livid.

– Nu pricep ce s-a întâmplat astăzi, îngăimă el, dar am avut dintr-odată impresia că încearcă cineva să mă împingă în gol. Eram în picioare, pe la mijlocul unei grinzi. Mă pregăteam să arunc o privire spre trotuarul străzii 22 – şaizeci de metri mai jos, deci – când mi s-a părut că două mâini mă apasă pe umeri... N-am avut ameţeli în viaţa mea, dar atunci!... La naiba! Chiar am crezut c-o să fac un plonjon.

Când am privit peste umăr, nu era nimeni. Nu pricep o iotă. Poate sunt prea bătrân pentru meseria asta.

În timp ce mami şi Julia scoteau sunete de uimire, Peggy Sue reflecta. Înţelegea foarte limpede ce se întâmplase. Era simplu: *Invizibilii încercaseră să-i omoare tatăl.*

„Mă aşteptam la asta, gândi ea. Nu le-a picat bine înfrângerea pe care le-am administrat-o în afacerea cu soarele albastru şi caută să se răzbune."

De când familia ei abandonase fosta locuinţă pe roţi ca să se mute în oraş, Peggy nu observase nicio activitate „fantomatică" prin vecinătate; era ceva neobişnuit, iar instinctul îi spunea că vechii ei duşmani se ascund cu siguranţă prin apropiere.

„Au ales altă strategie, îşi spuse ea. Trebuie să rămân pe poziţii."

Traumatizat de ce i se întâmplase în vârful zgârie-norului, tati se declară incapabil să se întoarcă la muncă. Nu se mai simţea în siguranţă.

– E o tâmpenie, repeta el. Dar nu pot să-mi scot din cap că mă aşteaptă cineva acolo, sus. Un duşman invizibil care vrea să mă arunce în gol. Poate că-mi pierd minţile...

Nu-şi pierdea minţile, nu, numai că, la fel ca toţi adulţii, nu era conştient de tertipurile fantomelor.

Câinele albastru dădea şi el semne de nervozitate. Peggy Sue îl luase cu ea când plecase

din Point Bluff, unde, un timp, datorită manevrelor magice ale spectrelor, el domnise peste oraş ca un adevărat tiran. Acum îşi pierduse frumoasa culoare indigo, dar îşi păstrase într-o oarecare măsură darul telepatiei... şi prostescul obicei de a se împopoţona cu o cravată neagră. Acum îşi folosea puterile de hipnotizator ca s-o facă pe Julia, sora lui Peggy Sue, să-l ducă în braţe ca pe un bebeluş, când avea prea mult de mers... sau chiar o punea pe mami să-i prepare mici gustărele atunci când se sătura de pateul la cutie de la supermarket. Cele două femei i se supuneau fără să-şi dea seama măcar, ca două somnambule.

Din când în când, mica lui voce de veşnic nemulţumit sfârâia în mintea lui Peggy, ca o bucată de unt într-o tigaie încinsă.

– *Asta nu-i bine,* spunea el. *Se pregătesc evenimente îngrijorătoare. Trebuie să plecăm, departe... foarte departe.*

Lucrurile nu întârziară să meargă din rău în mai rău.

Începând din momentul când tati intră în şomaj, ghinionul se ţinu scai de familia Fairway. Fu nevoie să se mute într-o casă prăpădită, unde zugrăveala se lua ca pielea unei şopârle pe cale să năpârlească. Lui Peggy Sue nu-i plăcea noul apartament situat la

parter, unde lumina abia răzbea. Părea că umbrele negre se instalau acolo, evitând să se întoarcă acasă odată ce şi-au terminat treaba.

– Şi, mai ales, nu aprinde lumina imediat ce întoarcem noi spatele, spuneau mami şi tati când plecau de dimineaţă să bată drumurile pentru a găsi de lucru. Ştii că n-avem bani.

Peggy Sue ştia, dar întunericul îi dădea fiori. Atunci apăsa întrerupătoarele – unu, două, trei... Şi becurile se aprindeau, în timp ce vocea mentală a câinelui albastru îi răsuna în cap, reluând acelaşi mesaj: „Trebuie să plecăm. Fantomele ne-au localizat, or să fie curând aici..."

– Să plecăm, mormăia adolescenta, e mai uşor de spus decât de făcut. Ca să te muţi, ai nevoie de bani, iar noi trăim dintr-un singur salariu, al Juliei, care lucrează la *fast-food*.

– Ştiu, îi şuiera câinele albastru.

Din fericire, tati se întoarse într-o seară anunţând că în sfârşit găsise ceva de lucru. Nu era în branşa lui, dar nu-i părea deloc rău, chiar era uşurat că nu mai trebuia să se caţere pe o şarpantă de metal.

– E un post de paznic, explică el. Departe de aici, la marginea deşertului. Trebuie să păzesc un aerodrom dezafectat. Se pare că hangarele sunt încă

pline cu avioane vechi cu elice. Proprietarii se tem să nu fie furate. Vor să facă acolo un muzeu al aviaţiei pentru turişti. Se potriveşte al naibii de bine ca să ne mutăm din oraşul ăsta umed. Împachetaţi, plecăm imediat.

Peggy Sue scoase un suspin de uşurare.

Dar curând avea să-şi dea seama că se bucurase prea devreme.

2

ŢARA MIRAJELOR

Călătoria fusese interminabilă. Era atât de cald, încât lui Peggy Sue i se părea că este o prăjitură cu morcovi, pusă la copt într-un cuptor reglat la cea mai ridicată temperatură.

– Sunt gata să mă transform în friptură pe patru labe..., gâfâi mental câinele albastru, scoţând limba de patru coţi. Încă zece minute şi o să fiu numai bine rumenit.

Exagera puţin. De când maşina părăsise drumul principal şi o luase prin deşert, soarele se agăţase de ea. Aerul condiţionat bâzâia ca o elice de avion, fără să reuşească să răcorească atmosfera.

Tata hotărî să oprească maşina în parcarea unui bufet cu răcoritoare, ca să lase motorul să se mai răcească.

– Ce infern! se lamenta Julia. Soarele ăsta arde aşa de tare, că părul meu e gata să-şi piardă culoarea naturală. În seara asta o să pară că am tăiţei pe cap! Este îngrozitor!

Familia alergă să se ascundă la umbra verandei.

Bufetul, dărăpănat, părea gata să se prăbuşească la prima pală de vânt. Pe faţadă erau bătute în cuie cranii cu coarne lungi, de vacă, se pare.

Câinele albastru ridică nasul ca să amuşine aerul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Peggy Sue, intrigată de manevra lui.

– Nu ştiu, mărturisi animalul. Nu-mi place locul ăsta... se simte un pericol. Aud copii plângând... copii invizibili. Sunt peste tot... împrăştiaţi.

Fata încruntă din sprâncene. Câinele albastru era adesea străfulgerat de percepţii extrasenzoriale – ca toate animalele – iar ea lua în serios cele mai mici avertismente ale lui.

Scrută peisajul deşertic, fără să descopere vreo fantomă.

– Copii? insistă ea.

– Da, confirmă câinele. Sunt nefericiţi... ne spun să facem cale-ntoarsă, să nu cădem în capcană. Îi aud cu greu; vocile lor se amestecă. S-ar zice că ne înconjoară. Nu observi nimic ciudat?

– Nu.

În ciuda căldurii îngrozitoare, Peggy fu străbătută de un frison. Deşertul nu oferea nimic incitant. Era doar o întindere de praf galben, pe care căldura îl făcea să vibreze şi să plutească.

Brusc, un panou coşcovit îi atrase atenţia fetei. Pe el se putea citi:

ATENŢIE LA MIRAJE!

– Ce înseamnă asta? murmură ea, fără să-şi dea seama că vorbea cu voce tare.

– Asta înseamnă că trebuie să ai grijă la ce crezi că vezi în deşert, câtâi o voce în spatele ei.

Peggy tresări. Din umbră tocmai ieşea un bătrân. Un indian sau un mexican, îmbrăcat într-o pânză albă şi cu o pălărie decolorată pe cap. Părea foarte bătrân; avea pielea de un roşu-cărămiziu, brăzdată de nenumărate riduri.

– Ai idee ce înseamnă un miraj? o întrebă el. Este o viziune creată din cauza căldurii, ceva care nu există. Reflectându-se în nisip, soarele creează imagini-fantomă... oaze, în principal. Când priveşti direct în faţa ta, ai iluzia că distingi bălţi, lacuri. În general, nimic din toate astea nu există. Când te apropii, totul dispare.

– Vă mulţumesc că mă preveniţi, murmură Peggy Sue, dar ştiu toate astea.

Bărbatul îi zâmbi cu tristeţe. Abia dacă i se distingeau ochii la umbra pălăriei cu boruri largi.

– Este adevărat, ricană el, *gringos* ştiu totul! Aici, totuşi, lucrurile sunt altfel. Mirajele nu sunt deloc inofensive. Sunt periculoase...

– Cum aşa?

– Nu se împrăştie când te apropii. Dimpotrivă, devin din ce în ce mai reale. Sunt porţi care se deschid spre alte universuri. Nu trebuie să intri. Mă înţelegi? În deşert, dacă zăreşti lucruri bizare, nu te duce în întâmpinarea lor.

– Paco! urlă dintr-odată patronul bufetului. Ţi-am spus de sute de ori să nu-i înnebuneşti pe clienţi! Şterge-o înainte să-ţi bătucesc fundul. (Apoi, întorcându-se către Peggy, adăugă:) Nu trebuie să-l luaţi în seamă, domnişoară, este un bătrân *pueblo* nebun, căruia insolaţiile repetate i-au afectat creierul. Când era tânăr, era să moară de sete în deşert şi de-atunci a luat-o razna.

Peggy ar fi vrut să-i ia apărarea mexicanului, dar acesta dispăruse. Unde se dusese?

„S-a strecurat ca o umbră, gândi ea. O umbră care s-ar fi topit în soare."

Indispusă, se alătură părinţilor ei, instalaţi lângă un ventilator de când lumea şi pământul, al cărui huruit făcea orice conversaţie imposibilă. Li se servi sifon, precum şi un castron mare cu apă rece pentru câinele albastru. Acesta rămânea în defensivă.

– E ceva în deşertul ăsta, îi sugeră el mental lui Peggy Sue. Bătrânul cu *sombrero* nu minţea. O să trebuiască să ne ferim.

Din cauza căldurii, nimănui nu-i era cu adevărat foame. Julia bodogănea că-i obligată să stea într-un asemenea loc.

– E ceva de moment, mormăi tati. Până la urmă găsesc eu alt serviciu. Şi apoi, poate fi ceva amuzant cu avioanele astea vechi uitate în fundul hangarelor. Eu, când eram mic, visam să fiu pilot de vânătoare.

– Tu, când erai mic, ripostă Julia, tu erai *deja* băiat. Eu sunt fată şi fierătaniile astea vechi mă plictisesc.

O porniră din nou la drum. În momentul când se strecură în spatele volanului, tati dădu cu ochii de panoul metalic care-i punea în gardă pe automobilişti în legătură cu mirajele deşertului. Ridică din umeri.

– O şmecherie ca să-i bage în sperieţi pe turişti, râse el. Plimbăreţilor le place grozav să moară de frică pe bani puţini!

Abia pronunţă aceste cuvinte, că un copil înfăşurat într-o pânză albă se apropie de ei, cu un coş sub braţ.

„Un indian, gândi Peggy. Pare amărât şi speriat."

Văzu în coş nişte ochelari de soare cu sticla ciudat colorată.

– Ieftin, murmură copilul întinzând domnului Fairway una dintre perechi. Îi facem chiar noi... Sunt magici, vă apără de miraje.

– Cum aşa? întrebă tatăl lui Peggy Sue, cu un aer batjocoritor.

– Lentilele..., spuse puştiul cu o voce abia auzită, vă împiedică să vedeţi imaginile periculoase care ies din nisip. Poate or să vă salveze viaţa. Dispar atâţia oameni pe drum, ştiţi? Li se găseşte maşina goală, cu bagajele în portbagaj. Din cauză c-au pornit în întâmpinarea mirajelor.

– Ce tot zici acolo, se nelinişti Barney Fairway, căruia nu-i plăceau deloc balivernele. Am oare mutră de nătărău?

– *Este adevărat!* se smiorcăi indianul cel micuţ, nu sunt mincinos. Imaginile care ies din nisip or să vă înghită dacă nu mă ascultaţi.

Nu putu să mai adauge nimic, căci patronul bufetului îl alungă şi pe el, aşa cum făcuse şi cu Paco. Puştiul o luă la fugă, cu ochelarii cei ciudaţi sub braţ.

– Hei! mormăi Barney Fairway. E adevărat ce povesteşte puştiul ăsta, că oamenii dispar pe drumul deşertului?

Negustorul se frământă, stânjenit.

– Ştiţi ce se întâmplă, se hotărî el în cele din urmă să articuleze, turiştii sunt imprudenţi... Sunt

mulţi care părăsesc drumul principal ca să facă fotografii. Cu deşertul nu-i de glumă. Aici poţi să-ţi pierzi repede simţul orientării.

– Eu nu sunt turist, mormăi tatăl lui Peggy. Vin aici ca să lucrez. Sunt noul paznic de la aerodromul de la Vista Diablo.

La vestea asta, patronul bufetului făcu ochii mari şi păru şi mai stânjenit.

– N-aveţi prea multe distracţii acolo, mormăi el. Aeroportul e dezafectat de vreo treizeci de ani.

– De ce? se nelinişti Peggy Sue.

– Prea multe accidente, şopti omul. Din cauza mirajelor. Piloţii se lăsau înşelaţi de iluziile care ieşeau din nisip. Credeau că văd... *lucruri...* şi se înfigeau în colinele stâncoase. Dacă o să exploraţi împrejurimile, o să găsiţi zeci de carcase de avion îngropate în nisip.

– Dar ce-i cu toate mirajele astea, aici, exact aici? insistă Peggy.

– Nu se ştie, mormăi negustorul, ridicând din umeri. Din cauza căldurii, a luminii... Aşa este, asta-i tot.

Se săturase până peste cap de lucrurile astea, se vedea. Se îndreptă de spate, întorcându-se pe jumătate.

– În orice caz, spuse el, nu vă opriţi, *orice aţi vedea*. Este un sfat prietenesc.

Şi făcu stânga-mprejur...

– E într-o ureche, şuieră Julia. La naiba! Iată-ne încă o dată într-un loc plin de scrântiţi!

Mama era roşie şi-şi tampona faţa întruna cu batista. Pielea ei lăptoasă, de irlandeză, suporta cu greu soarele.

– Nu vă neliniştiţi, fetelor, spuse solemn tati, pe un ton care se voia senin. În aceste locuri pierdute de lume, oamenii sunt ciudaţi, asta din cauza singurătăţii. Dar nu-s răi.

„Nu, gândi Peggy Sue, fără să vrea. Mirajele sunt rele."

Câinele albastru tremura, îşi lăsase urechile în jos, în semn de îngrijorare.

Maşina ieşi din parcare şi o luă pe drumul de praf galben care se pierdea în zare. Stâncile roşii, sparte, erau frumoase... neliniştitor de frumoase.

– S-ar zice că un monstru s-a distrat muşcând din ele, mormăi telepatic câinele. Da, priveşte: e ca şi cum o fiară uriaşă şi-ar fi ascuţit colţii pe peisaj. Eu mă mulţumesc şi cu-n pantof vechi; monstrul ăsta are nevoie de ditamai regiunea.

– Termină! gândi Peggy Sue, care începea să se enerveze. Nu mai continua.

În maşină nimeni nu vorbea. Familia Fairway nu mai pusese piciorul niciodată într-un mediu atât de ostil.

– Uitaţi! Acolo! izbucni dintr-odată Julia, arătând cu degetul pe geam. Priviţi, e o maşină abandonată.

Aşa era. Maşina era oprită pe marginea drumului, cu portierele deschise. Furtuna de nisip umpluse habitaclul, acoperind scaunele.

– Doamne sfinte, mormăi domnul Fairway, nu-i chiar atât de veche. Ba-i un model chiar recent.

– Unde or fi plecat proprietarii? gemu mami. Barney, *ce faci?* Doar n-ai de gând să opreşti?

Dar soţul ei deja frânase. Toată lumea coborî, în afară de mami, care rămase înţepenită în scaun, implorându-şi fetele să se întoarcă imediat.

tati făcu înconjurul automobilului îngropat în nisip.

– Ai văzut? se auzi vocea câinelui albastru în mintea lui Peggy Sue. Bagajele sunt încă pe bancheta din spate, se văd pe sub nisip. Şi pe bord este un aparat foto foarte scump. Dacă n-a dispărut încă, înseamnă că hoţilor le-a fost prea frică să se aventureze până aici.

– Tot la asta începusem să mă gândesc şi eu, îi răspunse fata. E semn rău. Mai auzi voci?

– Da, văicăreli. Şi nisipul are un miros ciudat. *Miroase a viu.*

– A viu?

– Da... ca şi cum n-ar fi nisip adevărat, ci altceva. Un animal alcătuit din particule împrăştiate.

Barney Fairway se întoarse la propria-i maşină, încruntând din sprâncene.

– E ciudat, observă el băgând cheia în contact. N-a venit nimeni să recupereze maşina... şi totuşi e nouă. Niciun hoţ n-a încercat să demonteze motorul. Foarte neobişnuit.

Demară. Zece kilometri mai departe, Peggy zări o altă maşină abandonată. De data asta, ieşise de pe drum şi se afundase în deşert. Nisipul aproape o acoperise. tati preferă să nu spună nimic, fără îndoială ca să nu-şi sperie soţia, care închisese ochii şi dormita, cu ceafa sprijinită de tetieră.

Căldura era într-adevăr îngrozitoare şi Peggy se mira că nu vede cactuşii luând foc.

Cum era de aşteptat, motorul începu să se încingă.

– Trebuie să oprim, spune tati, dacă nu, riscăm să facem pană. O să opresc acolo, sub colţul ăla stâncos. O să fie umbră.

– Fetelor, vă interzic să coborâţi! strigă mami. Sigur sub pietre sunt o grămadă de scorpioni.

– Scorpionii ies noaptea, spuse Peggy ca s-o liniştească. Nu le place soarele.

Barney Fairway aranjă maşina lângă un pisc stâncos, care semăna cu un index uriaş ţâşnind din pământ şi arătând spre cer.

– Ce-ar fi să profităm şi să ne odihnim? propuse el. Abia am făcut jumătate din drum. Somnul e cel mai bun mijloc să ne liniştim.

Cum era greu de imaginat o altă activitate, deschise portierele, apoi lăsă pe spate scaunele. Tati ridică apoi capota, ca să lase motorul să se răcească. După un sfert de oră, toată lumea aţipise, în afară de Peggy şi de câinele albastru. Fata stătea de pază. Tati, mami şi Julia n-aveau nicio idee despre ce se uneltea aici... Nici chiar ea nu avea decât un presentiment vag; iată de ce trebuia să vegheze asupra lor, fără ca ei să ştie.

Având grijă să nu-şi trezească familia, ieşi din maşină şi făcu trei paşi prin praful galben, cu câinele după ea.

– Simţi? şopti dintr-odată animalul în adâncul minţii ei. Vibrează în aer... prinde viaţă...

– Ce anume?

– Nu ştiu... se aranjează, ca piesele unui puzzle, iese din pământ şi urcă. Fii atentă!

Pe braţe i se făcu pielea de găină şi un frison îi fulgeră prin ceafă. Nu vedea nimic, dar ghicea, şi ea, o activitate invizibilă. Brusc, o imagine se contură în faţa ei, chiar în mijlocul întinderii de nisip. Se compunea bucată cu bucată. Cerul era ca o stofă ce fusese sfâşiată cu cuţitul. Spărtura, astfel deschisă, se căsca spre o altă lume... foarte diferită. Cu ochii holbaţi,

Peggy zări copii de vârsta ei, împopoţonaţi cu căciuliţe şi fulare de lână, *care se fugăreau şi se băteau cu bulgări de zăpadă!*

Făcu trei paşi înainte, hipnotizată de această imagine. Vedea... Vedea o cabană în vârful unei coline, un om de zăpadă cu nasul dintr-un morcov şi puştii care coborau panta pe sănii. Râsetele lor cristaline răzbăteau din spărtură.

– Este un miraj! îi urlă în gând câinele albastru. Închide ochii! Nu te uita!

Dar vocea slabă a animalului încerca în zadar să ajungă până la creierul lui Peggy Sue, fata n-o auzea.

„Cât e de frumos! gândi ea. Ai zice că-i o poză de pe o carte poştală de Crăciun."

Era atât de cald în deşert... Dintr-odată, nu mai avea decât o dorinţă: să ajungă la copii şi să se joace cu ei pe pantele înzăpezite.

Lângă ea, câinele scheuna, cu blana zbârlită de groază. Uitând de prezenţa lui, fata se îndepărtă de piscul stâncos, traversă drumul şi înaintă în deşert, spre copii. Simţea răcoarea iernii prin spărtura deschisă în cer, fulgii scăpau prin această fereastră imposibilă şi se topeau pe faţa ei. *Cât e de bine!* Scoase limba ca să-i înghită. Erau mai gustoşi decât toate îngheţatele din lume!

– Hei! strigă unul dintre băieţi, zărind-o. De ce

stai să te usuci ca o şopârlă bătrână? Vino la noi! Grăbeşte-te, poarta n-o să rămână deschisă la infinit. Un miraj este ca un tren, nu mai poţi să te urci după ce părăseşte peronul.

Peggy Sue înainta în continuare. Băiatul era mai degrabă drăguţ, cu pistrui pe nas şi o căciuliţă roşie nostimă, demodată. Sania părea şi ea veche... ca şi hainele celorlalţi puşti.

„Ciudat, gândi ea, s-ar zice că-i o imagine din trecut." Totuşi, se apropie de spărtură... de „poartă", cum spunea adolescentul cu căciuliţa roşie.

– Întoarce-te, urla, în fundul minţii ei, o voce minusculă, care, poate, era cea a câinelui albastru.

Peggy tremura. Pentru moment, fulgii de zăpadă o învăluiau. Nu mai suferea de căldură, ba chiar începea să dârdâie.

– Vino! o îndemnă băiatul cu pistrui. O să-ţi dau un pulover. Avem de toate în cabană. (Arătă spre cabana din lemn înălţată în vârful colinei albe.) Ne aşteaptă un vas plin cu ciocolată caldă... şi brioşele abia au fost scoase din cuptor. Nu le simţi aroma?

Era adevărat! Un miros de prăjituri abia coapte se amesteca cu fulgii din ce în ce mai deşi.

Peggy Sue îşi privi picioarele. Era nisipul deşertului... şi imediat lângă el: zăpada! Apăruse şi o scară din gheaţă. N-avea decât să urce treptele translucide, ca să se caţere până la băiatul cu

căciuliţă. În miraj se intră aşa cum te urci pe o scenă de teatru.

– Vino! repetă adolescentul. O să-ţi fie atât de bine aici, cu noi. Mirajele sunt singura şansă de supravieţuire care li se oferă oamenilor rătăciţi prin deşert. Dar nu trebuie să eziţi. Poarta nu rămâne niciodată întredeschisă multă vreme. Nu trebuie să-ţi fie frică. Aşa am scăpat şi eu de moarte. Dacă n-aş fi sărit în miraj, aş fi murit de sete. Vino...

Băiatul stătea în picioare în capul scării de gheaţă şi-i întindea mâna cu mănuşă de lână.

– Dar eu nu m-am rătăcit, bâigui Peggy, părinţii mei mă aşteaptă, eu...

– *Vino*, îi porunci băiatul şi vocea lui sună ca un ordin.

În momentul când fata făcea primul pas pe treaptă, o durere teribilă îi sfredeli pulpa piciorului. Câinele albastru o muşca zdravăn.

Fata ţipă, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. Aproape imediat, spărtura deschisă în cer se închise, peisajul înzăpezit dispăru.

Câinele îi dădu drumul.

– Chiar am crezut c-o să te laşi convinsă! mârâi el. Era o capcană. Voia să te răpească. Dacă intrai în miraj, nu mai ieşeai niciodată.

Peggy îşi frecă piciorul. Îşi privi tricoul pătat de minuscule pete umede... cele lăsate de fulgii de

zăpadă topiţi. Într-o secundă, căldura soarelui le va face să dispară, dar, pentru moment, arătau că fusese real ceea ce se petrecuse mai înainte.

– N-a fost o iluzie, murmură ea.

– Nu, spuse câinele albastru. Era adevărat... dar a plecat ca un tren în noapte. Nu mai e aici. Nu-i mai simt prezenţa.

Fata se ridică. Trebuia să se întoarcă la maşină.

– Mulţumesc, i se adresă în gând câinelui albastru. M-ai salvat... nu ştiu din ce pericol, dar, oricum, m-ai salvat.

3

AEROPORTUL BÂNTUIT

După ce Barney Fairway se trezi, apucă imediat volanul şi conduse fără altă oprire până la aerodrom. La prima vedere, acesta n-avea nimic interesant, doar o pistă imensă plină de fisuri, mărginită de hangare şi cu un turn de control cu antenele răsucite. Vântul rostogolea în zona de zbor tufe de mărăcini dezrădăcinate.

„Sunt gata să pariez pe piciorul meu stâng că nicio poartă nu-i încuiată, gândi Peggy. Totuşi nimic nu a fost furat. Pungaşii trebuie să fi fugit de locul ăsta ca de ciumă."

Nu se înşela. În interiorul clădirilor, Julia şi părinţii avură surpriza să descopere că nimic nu fusese mutat de la locul lui. Mobilele, sertarele pline cu dosare şi cu hărţi, dulapurile în care erau păstrate

combinezoanele de zbor ale piloţilor... totul se afla în bună ordine.

– Oamenii care au locuit aici au plecat subit, mârâi câinele albastru. Presupun că, în cele din urmă, au fost victimele mirajelor. Îi şi văd dispărând unul după altul, până ce aeroportul a rămas complet gol.

Peggy Sue se strâmbă. Împărtăşea punctul de vedere al prietenului ei cu patru labe. Trebuia să fie vigilentă şi să-şi apere familia, fără să se bage de seamă. Nu prea vedea cum o să-i explice surorii ei că era periculos să vorbeşti cu mirajele!

– Asta îmi face pielea de găină! gemu Julia, traversând *mess*[1]-ul, unde etajerele erau încă pline de sticle.

Pe mese zăceau căştile piloţilor şi căni de cafea murdare.

– Haideţi! interveni tati. Toate astea trebuie privite ca un fel de muzeu. Totul e plin de nostalgie, amintiri plăcute... timpurile eroice ale nebunilor zburători, primii aventurieri ai cerului. Poşta aeriană!

Încerca să pară entuziasmat, dar Peggy îl simţea şi pe el derutat.

– Tot praful ăsta! se văita mami. Sunt cel puţin patruzeci de ani de când nimeni n-a mai dat c-o mătură în hardughia asta.

[1] Cantina piloţilor (n.tr.).

În cele din urmă, descoperiră câteva camere locuibile, cu mobile bătrâneşti. Revistele care zăceau pe noptiere erau din 1960. Scria în ele despre cântăreţi de rock, aproape toţi morţi astăzi. Timpul le făcuse friabile, se sfărâmau în mâinile lui Peggy Sue.

– Haideţi să vizităm hangarele, decise Barney Fairway, ca să destindă atmosfera.

Cele două fiice îl urmară, în timp ce soţia, văzând cât e de distrus locul şi de câtă muncă era nevoie ca să-l pună pe picioare, decise că n-are timp de distracţie.

Hangarele semănau cu nişte cutii mari de conserve zăcând pe nisip. Când tati deschise uşa culisantă a primului dintre ele, un teribil val de căldură le lovi în faţă pe Julia şi Peggy, încât avură impresia că se găsesc în faţa unui cuptor cu temperatură înaltă.

– Eu nu intru acolo! protestă Julia. După nici zece paşi, aş fi prăjită de-a-mpicioarelea!

tati ridică din umeri şi pătrunse singur în penumbra arzătoare. Zăcea acolo un avion vechi cu elice, strâmb, cu aripile răsucite, vestigiu al unei alte epoci. Scrisul se jupuia şi nu mai degaja niciun miros, nici de ulei, nici de benzină. Semăna cu o carcasă... un schelet metalic care niciodată nu va mai urca în aer. tati, sufocat de căldură, bătu în retragere. *În momentul când închise uşa hangarului, Peggy Sue*

văzu mişcând ceva în carlinga avionului. Forma, neclară, dispăru imediat.

tati deja se îndepărta, fără să-şi dea seama de nimic.

– *Ai văzut?* îl întrebă în gând fata pe tovarăşul ei cu patru labe.

– Da, răspunse câinele albastru. Nu era o fiinţă umană.

– Vrei să spui că era un animal?

– Nu, nu era din lumea noastră. Era o... *creatură.*

– O creatură?

– Da, semăna cu un om, dar numai în aparenţă. Totuşi era vie. Şi trăieşte acolo de multă vreme, absolut singură.

– Este rea?

– Nu cred, murmură câinele. E ceva ce n-am mai văzut niciodată.

Cei doi complici îşi încetară conversaţia telepatică, dar rămaseră cu ochii în patru. Peggy nu se putu abţine să nu privească peste umăr în direcţia hangarului. Cine se ascundea acolo? Aerodromul abandonat era bântuit?

„Nu, îşi zise ea hotărât. Dacă ar fi fost vorba de o fantomă, aş fi simţit."

Barney Fairway ţinu să viziteze şi celelalte dependinţe. Peste tot domneau aceeaşi atmosferă, acelaşi praf fierbinte, acelaşi miros de metal supraîncălzit. Avioanele aparţineau unei epoci necunoscute lui

Peggy Sue: Dakota, DC4... Spitfire, Comet... aparate pe care le văzuse doar la televizor, în filmele vechi de război.

Nu se putea distinge capătul pistei. Căldura era aşa de mare, că vibraţiile aerului deformau lucrurile. Dincolo de cincizeci de metri, aria de aterizare se ondula ca un şarpe.

„Ai zice că-i vie şi ea, mormăi în gând câinele albastru. Nu-mi place locul ăsta. Totul e pe dos."

Intrară înăuntru. A rămâne în plin soare era sinucidere curată.

– O să încerc să pun în funcţiune aparatele de climatizare, anunţă tati. Iar voi, fetelor, ajutaţi-o pe mama voastră să cureţe camerele.

*

După-amiaza fu ocupată de treburile casnice. În timp ce scutura paturile şi schimba cearşafurile, Peggy Sue pândea. Câinele albastru, căţărat pe un fotoliu, privea pe fereastră.

– Chestia care se ascundea în hangar? spuse el dintr-odată. Se uită încoace!

– O vezi? se nelinişti fata, cu braţele încărcate de păturile vechi ale US Air Force.

– Trage cu ochiul printr-o crăpătură din tablă, răspunse animalul. Pe tine te caută. Ştie că tu i-ai descoperit prezenţa.

Peggy încremeni. Creatura avea oare intenţia s-o reducă la tăcere? Nervoasă, încercă să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut. Sosirea surorii ei o împiedică să-şi continue conversaţia mentală cu câinele.

– Cum te descurci? întrebă Julia. Ai văzut cât de îngrozitor e totul? Am impresia că fac figuraţie într-un film alb-negru despre cel de-al Doilea Război Mondial. Sper că n-o să mă trezesc şi cu o coafură din aia oribilă cum aveau femeile pe-atunci! Şi ciorapi cu dungă... Este groaznic; ciorapii cu dungă, niciodată nu reuşeşti să-i aşezi drept! Cât timp o să stăm aici?

„Până când o să dispărem şi noi... înghiţiţi de un miraj", fu tentată să-i răspundă Peggy.

O dată cu apusul soarelui, căldura se potoli şi începu să se facă frig. Fu nevoie să întindă păturile. Peggy Sue îmbrăcă o haină veche de aviator, descoperită în fundul dulapului din camera ei. O găsea frumoasă, pentru că era plină de o constelaţie de insigne. După masă, ieşi să se plimbe pe pista de zbor. Zgomotul paşilor ei răsuna în liniştea totală a acestui loc. Fu tentată să se apropie de hangarul malefic, apoi renunţă.

– Nu te duce acolo, o sfătui câinele albastru. Te pândeşte, dar îi e tot atât de frică de tine cât îţi este şi ţie de ea. O s-o vedem mâine.

4

PORŢILE SPRE LUMEA DE DINCOLO

A doua zi fură nevoiţi să se ocupe de provizii. Mami îi telefonă patronului de la barul-magazin – unde se opriseră pe drum – ca să comande mai multe cutii cu alimente.

– Vă trimit un comisionar pe parcursul acestei zile, mormăi omul. Nu pot să vă spun la ce oră, pentru că trebuie să găsesc un biet inconştient care să accepte să vină spre voi... nu ştiu sigur. Niciun individ normal n-are chef să treacă pe lângă Vista Diablo.

Cu toate prezicerile astea negative, puf-puf-ul camionetei se făcu auzit o oră mai târziu. Peggy Sue coborî să-l întâmpine pe şofer. Fu surprinsă să vadă că era Paco, bătrânelul cu *sombrero,* pe care-l întâlnise la bufet.

– Nimeni nu voia să pună mâna pe volan, spuse mexicanul cu un zâmbet. Am acceptat pentru că era o ocazie să-ţi vorbesc.

– Am văzut un miraj, şopti grăbită Peggy. Avea zăpadă înăuntru, şi copii, şi...

– Ştiu, zise încet Paco. Au încercat să te convingă să te duci la ei?

– Da, era atât de răcoare înăuntru, totul era atât de frumos!

– Asta era capcana, suspină bătrânul. Mirajul îţi arată ceva care îţi lipseşte ţie. Mureai de cald, deci ţi-a oferit ocazia să te răcoreşti. Dacă ţi-e sete, îţi arată apă. Dacă ţi-e frică, te face să vezi un loc liniştitor. Din cauza asta, regiunea s-a depopulat în ultimii douăzeci de ani. Mulţi oameni au dispărut brusc, fără să lase urme. Vin din Villa Verde, un sat mai la nord. Astăzi, dacă mai locuiesc acolo cincisprezece persoane. Populaţia a fost înghiţită de miraje, mai ales copiii.

– Copiii?

– Copiii se lasă uşor păcăliţi. Trebuie să fii foarte atentă. Îţi repet: mirajele sunt rele, descoperă repede ce-ţi doreşti şi se folosesc de asta împotriva ta. E greu să le reziştI. Eşti ca hipnotizat.

– Dar ce se întâmplă odată ce intri înăuntru?

Bătrânul Paco ridică din umeri.

– Nu ştiu, mărturisi el. Nimeni nu s-a întors niciodată ca să povestească. Fratele meu şi sora

mea au fost înghiţiţi, sunt 55 de ani de atunci. Fratele meu mai mare avea 14 ani pe vremea aia. Îl chema Sebastian. Era descurcăreţ, foarte descurcăreţ... dar mirajul l-a luat totuşi. Fii vigilentă, micuţo!

Peggy Sue îşi înghiţi cu greu saliva.

– Viaţa e grea în ţinutul ăsta, reluă bărbatul. Din cauza asta, oamenii se lasă prinşi. Mirajelor le este uşor să-i seducă, deschizându-le porţile spre o viaţă mai fericită. Nu uita niciodată că mirajul este o minciună! O păcăleală.

Ca şi cum spusese prea multe, se întoarse spre camionetă şi începu să descarce lăzile. Peggy Sue îi dădu o mână de ajutor.

– Oamenii care locuiau aici, întrebă ea dintr-odată, şi ei au intrat într-un miraj?

– Da, confirmă Paco. Şi din aceleaşi motive. Cu timpul, au urmat dispariţii după dispariţii, şi nimeni n-a mai vrut să vină să muncească aici. În felul ăsta, aerodromul a încetat să mai fie folosit. În unele nopţi cu lună plină, mirajele se materializau pe pista de zbor. Luau aspectul unui avion mare care decola spre insulele minunate ale Pacificului. Atunci, oamenii ieşeau din clădiri, părăseau turnul de control şi se îngrămădeau în el. Alergau, se împingeau ca să ajungă la pasarelă.

– Dar nu era un avion adevărat...

– Nu, doar un miraj care se închidea ca o gaură făcută în apă şi-i lua nu se ştie unde. Fii atentă!

Părinţii tăi, sora ta ar putea deveni foarte uşor victimele unei asemenea iluzii. Adulţii suportă greu singurătatea în deşert. Lipsa de distracţie îi înnebuneşte.

Sări în camionul prăpădit şi făcu un gest de adio.

– Iată, conchise el, mi-am făcut datoria. Acum eşti prevenită. Sper c-o să ai mai mult noroc decât fratele meu, Sebastian, sau sora mea, Adelina. Adio, micuţo!

Demară şi camioneta dispăru într-un nor de praf uscat.

– E nebun? îl întrebă Peggy Sue pe câinele albastru.

– Nu, răspunse lugubru acesta. Tot ce ţi-a spus este adevărat. Am intrat în mintea lui ca să sap după amintiri. Am văzut imaginile pe care le evoca. Stătea acolo, ascuns în spatele hangarelor, când personalul aerodromului s-a urcat în avionul-fantomă. A trăit tot ce-a spus. Suntem într-un pericol foarte mare.

Apăru Julia. Venea să vadă ce era cu proviziile. Cele două surori se apucară să bage lăzile cu alimente în turnul de control. Tati se străduia să pună în funcţiune diferite aparate electrice: climatizoarele, frigiderele. Vai, televizoarele erau antice... alb-negru!

– Cel mai important lucru este apa, afirmă Barney Fairway, aşezându-se la masă în faţa unui

hamburger care părea minuscul în mâinile lui mari. Dacă este defectă canalizarea, n-o să rezistăm aici mai mult de patruzeci şi opt de ore. Într-un loc ca ăsta, se beau în medie şapte-opt litri pe zi. Este greu să faci rezerve, chiar dacă dispui de o coloană de camioane-cisternă!

– Îi găsesc pe angajatorii tăi foarte superficiali, observă mami. Ne-au paraşutat aici şi ne lasă nouă grija să ne descurcăm.

– La interviu, apa şi telefonul existau, pledă Barney. Erau cele două puncte capitale. Pentru restul o să ne descurcăm, nu suntem ciungi, nu-i aşa, fetelor?

Peggy Sue îi zâmbi. Era tulburată văzându-şi tatăl cum se încăpăţâna să întreţină o atmosferă de bună dispoziţie, în pofida ambianţei oribile. Decise să mimeze şi ea veselia şi să privească mutarea ca pe o aventură formidabilă.

După ce spălă vasele, Peggy aşteptă ca familia să se culce, ca să se fofileze afară din clădire. Acum era frig, luna lumina deşertul, dându-i o strălucire albăstruie. Fetiţa clănţănea din dinţi. Câinele mergea mărunt alături de ea, dârdâind şi el. Amândoi se uitau fix la pista de zbor, imensă şi plină de fisuri. Cactuşii mărgineau pista. În întuneric, păreau siluete umane cu braţele ridicate.

– Oare se mişcă atunci când nu te mai uiţi la ei? întrebă ea.

– Nu, spuse câinele. Sunt chiar cactuşi. Dar creatura din hangar este neliniştită. Vrea apă. Îi e sete, foarte sete.

– O să las o sticlă de sifon în uşa hangarului, propuse Peggy, în semn de bună vecinătate.

– O sticlă... n-o să fie de-ajuns, interveni animalul. Vrea apă... multă. Cel puţin douăzeci de litri.

– Douăzeci de litri? se miră Peggy.

Cine are un asemenea stomac ca să bea douăzeci de litri într-o noapte?

– Bine, capitulă ea, o să iau nişte găleţi din atelier.

Se duse în hangarul unde cândva se reparau motoarele avioanelor şi găsi trei vase potrivite, pe care se duse să le umple de la robinetul de serviciu, care se afla cincizeci de metri mai departe. Canalizarea hurui, scuipă un lichid de culoare caramel, apoi se decise să lase să curgă o apă tulbure, totuşi bună de băut.

După ce Peggy şi câinele îndepliniră această misiune ciudată, se întoarseră la turnul de control ca să-şi petreacă prima noapte pe aeroportul bântuit.

5

PRIZONIERUL DIN SERTAR

A doua zi, când se trezi, Peggy Sue fu surprinsă de liniştea incredibilă a aerodromului. În oraş, se obişnuise cu un fond sonor întreţinut de zgomotul circulaţiei, de urletul sirenelor poliţiei. Aici, nu se auzea nimic... numai vântul şuierând printre antenele răsucite ale turnului de control.

Dădu păturile la o parte. Pentru moment, era încă frig, dar, cum avea să se ridice soarele, căldura urma să devină insuportabilă. Trase haina de pilot peste pijama şi coborî la bucătărie – la fel de mare ca aceea a unui restaurant, pentru că era bucătăria cantinei. Acolo, mâncă în silă o clătită cu dulceaţă şi bău un pahar de lapte de la gheaţă. Distrată, puse mâncare în castronul câinelui albastru. În fapt, se gândea la creatura misterioasă ascunsă în hangar.

Băuse oare cei douăzeci de litri de apă în timpul nopţii?

– Poate ar trebui să-i dăm să mănânce? îi sugeră ea câinelui albastru. Dacă o hrănim, poate o să renunţe la ideea să ne devoreze.

– Nu ştiu, mărturisi animalul.

Prin fereastră, Peggy încercă să zărească hangarul misterios.

– Găleţile au dispărut, constată ea.

N-avu timp să se gândească prea mult la asta, căci paşii lui mami răsunară pe scară. Familia se trezise şi, imediat ce terminară de mâncat, reluară cu toţii munca de instalare.

*

De fapt, trebui să aştepte ora de odihnă ca să dispună de puţină libertate. În timpul dimineţii, nu se gândise decât la creatura ascunsă.

„Ce-o să se întâmple dacă tati dă nas în nas cu ea în hangar?" îşi tot repeta. Creatura, nemulţumită să fie descoperită, o să-i sară la gât? Trebuia să ia legătura cu ea înainte ca accidentul să se producă. Ea era obişnuită cu fantomele, o să reuşească fără îndoială să ducă un dialog cu această creatură care nu putea fi descrisă... „şi totuşi umană", cum zicea câinele albastru.

Părăsi turnul de control. În interiorul clădirilor, climatizoarele învechite reuşeau să menţină temperatura în jur de 28°C, dar afară domnea o văpaie absolută, făcându-te să crezi că pista de zbor era făcută din jar aprins. Fata simţea că se sufocă.

„Înainte să ajung la capătul aerodromului, o să fiu uscată ca un biscuit", se gândi ea.

Limba câinelui părea că mai are puţin şi se târăşte pe pământ, ca şi cravata lui. Cei doi complici o luară în direcţia hangarului.

– Mi-e frică, mărturisi Peggy. Cum crezi c-o să mă primească?

– Nu ştiu, răspunse animalul. Creatura e neliniştită... Este furioasă din cauza căldurii... Se gândeşte la apa care se evaporă. Îi e frică să nu moară, bănuiesc.

Peggy Sue nu se hotăra să deschidă uşa culisantă a hangarului. Ştia să se descurce cu fantomele, dar nu ştia nimic despre monştri.

Ca să-şi adune curajul între timp, se decise să meargă până la capătul pistei şi să se întoarcă pe acelaşi drum. La întoarcere – şi-a jurat! – o să intre în hangar.

– Unde te duci? protestă câinele. Vrei să ne prăjim de vii! Aş da orice să mă bălăcesc într-o baltă.

– Şi eu, admise fetiţa.

Şi, dintr-odată, un clipocit se făcu auzit lângă ei. Un parfum pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie îi asaltă nările lui Peggy, chiar în momentul când picăturelele o stropeau.

– Marea..., bâlbâi ea.

Câinele albastru se mulţumi să scoată un scheunat.

Un miraj tocmai se năştea între hangare, înflorea, deschizându-şi petalele ca o floare uriaşă. Poarta magică se deschidea în faţa a ceva care semăna *cu... un acvariu gigantic!* Era ca şi cum Peggy se plimba pe fundul oceanului. În faţa ei se întindea o privelişte cu alge, prin care se strecurau mii de peşti coloraţi. În spatele masivelor de coral se afla epava unui străvechi galion, un vas pirat eşuat acum multe secole. Era ciudat şi frumos. Acvariul nu avea sticlă, era doar zidul de apă magică.

– E o iluzie, lătră câinele albastru, cu blana zbârlită pe spinare.

– Nu, observă Peggy. Este real. Poţi să atingi...

Întinse indexul spre peretele vertical din apă de mare. Degetul ei pătrunse prin apă fără nicio dificultate. Când îl duse la gură, putu verifica faptul că lichidul era sărat.

– E real, repetă ea. Mirajele se deschid spre alte dimensiuni.

– N-ar fi trebuit să-l atingi! bâigui câinele. Înapoi! S-o ştergem!

Dar fata nu-şi putea dezlipi privirea de la peştii tropicali care înotau în direcţia ei.

– Vin să mă vadă! strigă ea. Priveşte! Nu le e frică de mine!

Incapabilă să reziste, îşi băgă din nou mâna în peretele lichid şi începu să mângâie peştii, ca şi cum ar fi fost nişte animale domestice. Ei o lăsară, chiar se

îngrămădiră să aibă fiecare parte de mângâieri. Erau nostimi, cu ochii lor rotunzi, cu petele lor de culori incredibile. Fără nicio grijă, Peggy se apropiase de suprafaţa de apă, băgând mai întâi palmele, apoi braţele... şi curând faţa ei atinse uşor peretele lichid...

Dintr-odată, o siluetă pe jumătate umană răsări din spatele unei tufe de coral şi mâna ei încercă s-o apuce pe Peggy Sue de încheietură şi s-o tragă în interiorul universului lichid. Din fericire, câinele albastru avu reflexul de a-şi înfige colţii în tricoul stăpânei lui ca s-o smucească înapoi.

Fata abia dacă îşi dădu seama de ce era să se întâmple. Mirajul acţionase asupra spiritului ei la fel ca un curent hipnotizant. Nu se gândea decât la peştii cei drăguţi... şi la acel băiat care tocmai ţâşnise din adâncuri. Înota în faţa ei, cu mişcări graţioase. Avea părul blond, un zâmbet fermecător... dar picioarele îi erau transformate într-o coadă de peşte argintie.

– Hei! îi strigă el. Ce faci acolo, ai de gând să te prăjeşti pe aerodromul ăla distrus? Ştii c-am locuit aici cu părinţii mei? Mă plictiseam de moarte... Nu mă gândeam decât la plajă, la surf. Detestam deşertul. Deşertul e pentru şacali, nu pentru oameni.

Fiecare din vorbele lui îi ieşea din gură sub forma unei bule care elibera apoi cuvintele, spărgându-se la suprafaţă. O fată de vârsta lui Peggy Sue se strecură din epava galionului ca să se alăture băiatului. Era o sirenă. Partea inferioară a corpului ei

strălucea cu o lucire metalică, la fel ca o rochie de seară din ţesătură de lamé.

– Salut, spuse ea, cu un zâmbet curtenitor. Ai noroc c-am trecut pe aici. Vino alături de noi. E simplu, este suficient să înaintezi prin peretele lichid. Chiar în clipa în care vei intra în apă, corpul tău se va adapta la viaţa submarină.

– N-o să mă înec? se miră Peggy.

– Nu, afirmă tânăra înotătoare. Aici, te transformi treptat. Dacă doreşti, te poţi transforma în sirenă, ca mine, e mult mai practic când trăieşti sub apă. Dar unii aleg să se transforme până la capăt şi devin peşti. Toţi peştii ăştia pe care îi mângâi... au fost cândva copii. Sunt mult mai fericiţi aşa.

– Vino, repetă băiatul. Nu lăsa norocul să-ţi scape. Mirajul se va închide şi noi poate nu vom mai deschide poarta decât după zece sau douăzeci de ani.

El scoase mâna din apă ca s-o apuce pe cea a lui Peggy.

„Arată atât de bine, se gândi fetiţa. Ar fi poate un mod de a uita de fantome şi de a duce în sfârşit o viaţă agreabilă."

Un delfin se apropie. Şi el zâmbea. Scotea sunete ascuţite.

– Spune că în lumea ta era obez şi că se bâlbâia, îi traduse sirena. Aici este fericit. Vino, cu noi n-o să mai ai nevoie de ochelarii ăia îngrozitori!

Dar câinele albastru o apucase pe Peggy Sue de fundul şortului şi o trăgea furios înapoi.

– Eşti proastă! îi şuieră sirena încruntând sprâncenele. Mirajul se va închide şi tu vei regreta toată viaţa. Dacă rămâi printre oameni, vei creşte, vei îmbătrâni... te vei plictisi ca toţi adulţii. Dacă te alături nouă, vei rămâne copil pentru totdeauna.

Vocea ei bolborosită se îndepărta, din gura ei nu se mai auzea decât zgomotul făcut de bule.

– Prea târziu! urlă băiatul. Poarta se închide.

Oceanul se strânse numaidecât. Această comprimare dădu naştere la valuri mari şi spuma o stropi pe Peggy Sue. Un peşte galben mare, victimă a vârtejului, fu expulzat din miraj şi căzu la picioarele ei, pe pista de zbor.

Totul dispăru: sirena, ondinul, epava, totul fusese înghiţit.

– Era gata s-o faci lată, mormăi câinele albastru. Dacă nu eram eu aici...

Dar Peggy Sue nu-l asculta. Chiar atunci îngenunchea ca să încerce să pună mâna pe peştele galben care se zvârcolea în praf.

– Este îngrozitor! gemu ea. O să moară. N-avem apă de mare... poate dacă am pune sare într-o găleată şi...

– Nu te mai agita atâta, se enervă câinele. E un peşte magic, n-are nevoie de apă.

– Crezi? făcu Peggy, neîncrezătoare.

– Bineînţeles, mârâi câinele pe acel ton răutăcios pe care-l adopta uneori. Cred chiar c-o să-şi ia înfăţişarea de băieţel pe care a avut-o iniţial. E un mijloc ideal de a afla ce se petrece acolo, în inima mirajelor. Ar trebui să-l închizi într-un sertar, trebuie considerat prizonier de război! O să-l facem să spună tot ce ştie.

Peggy ridică ochii spre cer.

– Câteodată eşti atât de stupid, încât mă întreb cum pot să te suport! suspină ea. Când o să încetezi să-i mai maimuţăreşti pe oameni în ce au ei mai detestabil?

Câinele, foarte jignit, se bosumflă.

– Du-te şi ascunde peştele ăsta, mormăi el, îndepărtându-se. Îmi face foame şi-ar putea chiar să-mi treacă prin cap să-l devorez!

Peggy Sue se hotărî să-i dea ascultare. Peştele galben mare continua să mişte în mâinile ei.

„Ah, bătrâne, gândi ea, nu ştiu ce-o să fac cu tine."

Nu se punea problema ca Julia, mami sau tati să-şi dea seama de ceva, pentru că prezenţa lui era cu totul inexplicabilă!

– O să-l pun în sertarul noptierei mele, îşi zise Peggy Sue. Oricum, altceva mai bun nu pot face. Dacă pui un peşte de mare în apă dulce, moare. Cât priveşte faptul de a turna sare în apa de la robinet, este prea complicat... ar trebui să ştiu doza exactă. Dacă e greşită, peştele moare.

Îşi consultă ceasul, neliniştită. Cu toate că timpul trecea, peştele galben nu dădea niciun semn că nu se simte bine. Curios lucru. Fata se grăbi să ajungă în camera ei şi să-l închidă în sertar. Din păcate, lovea cu coada în pereţii mobilei. Şi asta putea atrage atenţia...

„Oare de cât timp o să aibă nevoie ca să devină la loc băieţel? se întrebă ea. Câteva ore. Câteva zile?"

O să fie furios? Sigur, prea puţin o să aprecieze că a fost smuls din miraj.

Uşa de la camera Juliei se deschise pe neaşteptate; Peggy decise să iasă şi ea, ca şi cum şi-ar fi terminat siesta. Închise uşa cu grijă. Loviturile de coadă ale peştelui galben nu se auzeau de pe culoar.

*

Coşmarul organizatoric fu reluat. Doamna Fairway hotărâse să cureţe în amănunt un etaj al turnului de control, cel care servise de dormitor piloţilor, pentru că era singurul loc unde climatizoarele funcţionau în mod satisfăcător. Din când în când, Peggy Sue reuşea să scape şi să se strecoare în camera ei. Acolo, întredeschidea sertarul noptierei şi arunca o privire rapidă peştelui. Era tot viu... dar într-o dispoziţie foarte proastă.

Seara însă, când urcă să se culce, avu neplăcuta surpriză să constate că dispăruse. Nu mai era nici urmă de peşte; în schimb, sertarul era plin de nisip. *Nisip galben.*

6

PASAGERUL CLANDESTIN

Peggy Sue rămase multă vreme contemplând sertarul. După multe ezitări, îşi cufundă degetele în nisipul galben care acoperea fundul sertarului. Câinele albastru sări pe pat ca să-l poată mirosi.

– Miroase a peşte, stabili el.

– E normal, făcu Peggy, ridicând din umeri, dacă are legătură cu marea...

– Se vaită, insistă animalul. Într-un fel, este viu... dar risipit.

– Spui asta de când am ajuns la marginea deşertului.

– Da, o mai spun o dată. Este risipit... şi plânge.

– În noaptea asta intrăm în hangar, zise ea hotărâtă. O să mergem să vedem creatura misterioasă.

Cei doi complici aşteptară să se înalţe luna. De cum adormiră ceilalţi membri ai familiei, Peggy Sue îşi trase pe ea bluzonul de aviator şi-şi puse o lanternă în buzunar. Sforăiturile lui Barney Fairway umpleau culoarul; adolescenta şi câinele se strecurară pe scară, ca să iasă din turnul de control. Traversând birourile pline de hârţoage, privind maşinile de scris pe tamburul cărora încă se aflau rulate notele de serviciu neterminate, fata nu se putu abţine să nu se gândească la oamenii care trăiseră aici şi care se duseseră cât ai clipi din ochi... pentru că un avion-fantomă, într-o noapte, se materializase pe pistă.

Spera că Julia şi părinţii ei nu vor ceda puterii hipnotice a mirajelor. Trebuia să împiedice asta, iată de ce trebuia să-şi adune toate puterile şi să înfrunte creatura ascunsă în hangar.

De cum scoaseră nasul afară, frigul nopţii îi făcu să dârdâie. Câinele albastru se îndreptă spre hangar, cu colţii descoperiţi, pregătit să-şi apere stăpâna. Peggy mânui poarta grea, străduindu-se să n-o facă să scârţâie. Prin uşa întredeschisă aruncă o privire înăuntru, dar, vai, era foarte întuneric.

Strânse din dinţi şi-şi zise: „Cu atât mai rău! Trebuie să intru. Nu se pune problema să dau iar înapoi."

Cu muşchii crispaţi, atinse pragul. Ochii i se obişnuiră cu bezna şi distinse apoi contururile

vechiului avion strâmb, prăbuşit în fundul hangarului, ca un dinozaur.

„Este o carcasă metalică, îşi spuse ea. Pericolul n-o să vină de aici..."

Auzi un zgomot în dreapta. Ceva se deplasa în întuneric şi făcea un scârţâit ciudat. Instinctiv, puse mâna pe lanternă.

– Nu, spuse vocea unui băiat, nu aprinde lumina.

Peggy rămase stupefiată. Se pregătise să întâlnească un monstru şi, iată, un puşti de vârsta ei i se adresa cu o urmă de accent mexican!

– Nu te lăsa păcălită, şopti imediat câinele albastru în mintea ei. *Nu este om*... chiar dacă aşa pare.

Pentru moment, Peggy Sue nu vedea nimic şi asta o enerva.

– Cine eşti? întrebă ea.

– Mă numesc Sebastian... am paisprezece ani.

– Eşti mexican?

– Sunt din Villa Verde, un sat la trei kilometri de aici. Mă rog... acolo locuiam înainte.

– Înainte de ce?

– Înainte de a pătrunde în miraj.

Peggy îşi ţinu răsuflarea.

– Ai ieşit dintr-un miraj, aşa-i? întrebă ea. Le-ai scăpat şi de-atunci te ascunzi aici?

– Cam aşa ceva, mormăi adolescentul. De fapt, e mai complicat. (Se întrerupse, ca şi cum ar fi avut gâtul uscat.) Mi-e sete... ai adus apă? Am nevoie de apă, de multă apă.

– Nu-i un robinet aici?

– Ba da, dar este stricat sau canalizarea este înfundată. Mor de sete.

Vocea lui îşi schimbă în mod ciudat tonalitatea. *Zgâria.* Peggy nu se supără din cauza modului nepoliticos în care i se adresase. Îl bănuia nervos, înspăimântat.

– O să-ţi aduc ceva de băut, spuse ea. Iartă-mă, trebuia să mă gândesc. Credeam că ţi-a rămas puţin din cei douăzeci de litri pe care ţi i-am adus ieri-seară.

– Găleţile sunt acolo, se mulţumi să răspundă creatura care spunea că se numeşte Sebastian. Lângă uşă. Repede, mi-e foarte sete.

Vocea lui era şi mai schimbată, cuvintele pe care le pronunţa făceau acelaşi zgomot ca pietricelele amestecate într-un sac.

Peggy o luă înapoi şi pipăi ca să dea de toarta unei găleţi. Se abţinea foarte greu să nu aprindă lanterna. Idei nebuneşti îi treceau prin cap. Se întreba dacă monstrul pitit în întuneric nu alesese să imite vocea unui băiat numai ca s-o păcălească... Se grăbi să umple vasul afară şi se întoarse pe acelaşi drum.

– Pune-o jos, porunci Sebastian. O să mă descurc.

Fata se supuse. Pupilele, acum obişnuite cu întunericul, discerneau o siluetă aproape... *prea aproape*.

Toarta găleţii zdrăngăni în momentul când fu apucată, apoi apa începu să curgă. Peggy ciuli urechea, dar nu auzi nimic care să semene cu zgomotul făcut de înghiţituri.

„Nu bea, constată ea. Se pregăteşte să verse găleata pe jos. De-a ce se joacă?"

Toate astea n-aveau niciun sens, iar ea începea să-şi piardă cumpătul.

– Dacă nu mă laşi să aprind lanterna, plec, spuse ea sec. Alegerea este a ta.

– Bine, mormăi „copilul", nu te supăra. Aprinde lanterna ta caraghioasă.

Peggy apăsă butonul şi făcu să ţâşnească lumina care-l lovi pe Sebastian în plin. Era un adolescent cu pielea brună, îmbrăcat foarte obişnuit, cu un tricou alb şi jeanşi. Fata îl găsi mai degrabă drăguţ, chiar dacă avea un aer încăpăţânat şi o mutră de bosumflat. I se păru că seamănă cu un ucenic toreador. Avea pielea mată, ochii migdalaţi.

„Bizar, gândi ea. Nu era strop de apă pe tricou şi nicio baltă pe jos. Unde s-a dus deci apa pe care a turnat-o cu treizeci de secunde mai devreme?"

– Cineva mi-a explicat că nimeni n-a ieşit vreodată dintr-un miraj, spuse ea.

– Ştiu, zise adolescentul. Bătrânul Paco. V-am auzit în timp ce descărcaţi lăzile. Se înşală. Atâţia oameni scapă constant din miraje. Problema este că nu reuşesc să se readapteze la lumea reală.

– Găsesc viaţa prea tristă?

– Nu, nu este asta. E ceva mai mult... o chestiune *tehnică*. În interiorul mirajului, legile care guvernează nu sunt aceleaşi ca aici. Mai întâi, nimeni nu mai îmbătrâneşte. Cel care a trecut de poarta magică îşi păstrează aceeaşi vârstă pentru totdeauna. Devine nemuritor.

Peggy Sue holbă ochii. Îi veni dintr-odată o idee.

– Tu... tu te numeşti Sebastian, îngăimă ea. Bătrânul Paco mi-a spus că fratele lui mai mare se numea aşa. Şi tu ai locuit în Villa Verde, ca şi el... *Doar nu eşti...*

Adolescentul clătină trist din cap.

– Sunt fratele lui Paco, confirmă el. Am trecut pragul mirajului acum 55 de ani. Dacă socotesc ca în lumea reală, am 69 de ani. Acolo, timpul este nemişcat, nimic nu îmbătrâneşte. Se poate să rămâi aşa cum eşti o veşnicie. Lucrurile se strică numai atunci când vrei să te-ntorci.

– De ce? Îmbătrâneşti dintr-odată? întrebă Peggy cu voce tremurătoare.

– Nu, suspină Sebastian. Dar corpul nu-şi poate

menţine multă vreme coeziunea. Se usucă, se sfărâmă... şi se transformă în nisip.

Peggy Sue îşi înăbuşi un strigăt de groază. Tocmai îşi amintise de peştele galben închis în sertarul de la noptiera ei.

– Ştiu la ce te gândeşti, făcu Sebastian. Te-am văzut luând peştele căzut din miraj. N-a mai rămas mare lucru din el acum, nu-i aşa? Nimic, decât un pumn de nisip. Ca să-ţi spun tot, există riscul să mi se întâmple şi mie acelaşi lucru în scurt timp. Este pedeapsa întoarcerii... neplăcutul inconvenient care-i aşteaptă pe toţi fugarii. Ne uscăm.

– Vă uscaţi? repetă Peggy, nu foarte sigură c-a înţeles bine.

– Da, mormăi adolescentul. Nu mai sunt o fiinţă umană. Astăzi trebuie să plătesc preţul nemuririi. *Sunt făcut din nisip...*

– Ce?

– Tot ce scapă din miraj capătă consistenţa deşertului. Când apa se scurge din trupul nostru, începem să ne fărâmiţăm. Ai văzut, cred, un castel de nisip pe plajă? Câtă vreme este ud, este frumos, dar imediat ce se usucă, turnurile i se dărâmă. Într-un final, când este foarte uscat, o pală de vânt îl împrăştie. Nisipul deşertului e tot ce rămâne din oamenii care au încercat să fugă din miraje. Ei s-au transformat în statui de nisip uscat... prea uscat. Aşa că vijelia îi împrăştie după bunul ei plac.

– Bine, spuse repede Peggy. Apa... n-ai băut-o, te-ai udat cu ea, aşa este?

– Da, ca să-mi menţin coeziunea internă. Atâta vreme cât sunt ud, nu mă împrăştii, dar, cum încep să mă usuc, e un coşmar... Pot să mă fac firimituri la cel mai mic gest. Cel mai rău este că în timpul zilei se face foarte cald în hangare şi că apa cu care sunt impregnat se evaporă rapid.

Cu riscul de a se dovedi nepoliticoasă, Peggy Sue nu se putu abţine să nu examineze braţul băiatului. Înţelegând ce făcea, băiatului îi scăpă un râs trist.

– Oh, spuse grăbit, în momentul ăsta nu se vede. Tocmai am absorbit conţinutul găleţii, iar căldura s-a potolit. Acum par un om cu totul obişnuit. Poţi să-mi atingi mâna, n-o să vezi vreo diferenţă. Lucrurile se strică atunci când încep să mă usuc. Pielea mea devine aspră, zgrunţuroasă. Vocea mi se schimbă. Dacă mă împingi, braţul se fărâmă şi se transformă în praf... Vezi, nu sunt un duşman prea periculos!

Peggy Sue simţi un nod în gât. Găsea toate astea îngrozitor de triste. Ar fi vrut să-l ajute pe Sebastian, dar nu ştia cum să-i îmbunătăţească situaţia.

– Te poţi vindeca? întrebă ea.

– Da, rânji adolescentul, dacă mă întorc de unde am venit... în interiorul mirajului. Acolo o să redevin nemuritor, ca şi ceilalţi.

– De ce-ai plecat?

Sebastian se strâmbă. Cu ocazia asta, Peggy remarcă pielea lipsită de supleţe, ridurile adâncite de mica lui strâmbătură aveau nevoie de multă vreme ca să se şteargă.

– E complicat, suspină el. Poate eşti prea tânără ca să-nţelegi.

– Avem aceeaşi vârstă! ripostă fata.

– Un fel de-a spune! izbucni în râs băiatul înainte de a relua pe un ton mai jos: voiam să-mi revăd familia, mai întâi... apoi, după o vreme, nu mai e prea distractiv acolo. Lucrurile nu merg foarte bine. Intenţionam să-i previn pe ceilalţi copii. Să le spun să nu intre în miraje. Puţin cam pretenţios din partea mea. Am acţionat sub un impuls. În ţara viselor, obiceiul de a chibzui dispare. Nu vezi anii cum trec, pentru că nu există timp. Ai impresia că eşti acolo numai de o lună, câtă vreme pe Pământ s-au scurs douăzeci de ani. E o altă lume. Mirajele vă deschid porţile unor universuri care sunt ca nişte parcuri de distracţie. Nu te gândeşti decât să te joci, să te distrezi... şi fiecare joc este şi mai nostim decât precedentul. Nu oboseşti niciodată. Poţi să înfuleci fără să te îngraşi, bunătăţile nu lipsesc. Poţi să-ţi asumi riscuri nebuneşti fără să ţi se întâmple vreodată vreun accident. Este... este imposibil de descris.

Vocea începea să-i tremure.

– Eram foarte sărac, explică el coborând ochii dintr-odată. Veneam dintr-un sat unde puteai să crăpi de foame. Viitorul care mi se deschidea în faţă nu era foarte promiţător. Nu voiam o astfel de viaţă. N-aveam intenţia să mă spetesc muncind pentru un salariu de mizerie şi să mor înainte de vreme, obosit de-o viaţă plină de privaţiuni. Un indian de pe colinele sacre mi-a vorbit de mirajele magice... de porţile care se deschideau ici-colo, la întâmplare, în drum. Mi-a explicat că, odată ajuns acolo, nu mai puteam să mă întorc şi că nisipul deşertului este făcut din resturile fugarilor care au încercat să scape din capcana aurită a universurilor paralele. Dar puţin îmi păsa. Orice era mai bun decât ce-ar fi urmat să trăiesc eu. Atunci, cu prima ocazie, am făcut pasul.

– Şi iată-te înapoi..., concluzionă Peggy.

– Da, admise Sebastian. Cel mai rău e c-am impresia că n-am plecat decât de-o săptămână. Când văd cum a ajuns fratele meu mai mic, Paco, îmi vine să leşin.

Se aşează, cu spatele rezemat de fuzelajul avionului.

– Când vorbesc, mă usuc, spuse el în silă. Dacă voi continua, limba o să mi se transforme în praf pe fundul gurii. Întoarce-te mâine... şi adu apă, multă apă. Acum soarta mea e în mâinile tale. Tu alegi dacă vrei să trăiesc.

– O să te ajut, murmură fata. Vrei să-l anunţ pe Paco? Poate o să ştie mai bine cum să te salveze.

– Nu chiar acum, vorbi grăbit Sebastian. Mi-e puţin ruşine. Ştiu că i-am făcut necazuri... dar nu m-am gândit că anii or să treacă atât de repede.

– Cum vrei, admise Peggy Sue. O să ne gândim împreună la ce este mai bine să facem. Până atunci, o să merg să aduc apă. În felul ăsta, o să poţi înfrunta ziua de mâine fără probleme. Încearcă să nu te vadă tatăl meu, o să se întrebe ce faci în întuneric.

– Nu pot să ies când este soare, făcu Sebastian. Apa pe care o am în corp s-ar evapora în zece minute şi m-aş transforma în pulbere înainte să fac jumătate din drum.

– Înţeleg, şopti Peggy Sue. O să facem ce trebuie ca să evităm asta.

Ar fi stat de vorbă cu Sebastian toată noaptea, dar se temea ca Julia sau mami să nu observe absenţa ei.

– Întoarce-te mâine, încheie adolescentul. Mai am şi alte lucruri să-ţi spun... De fapt, totul merge prost în interiorul mirajelor. Sunteţi ameninţaţi cu toţii. Din cauza asta m-am întors, ca să vă spun să fugiţi cât încă se mai poate.

7

COMPLOTURI INVIZIBILE

Peggy Sue tremura la gândul ca tatălui ei să nu-i vină ideea de a pune la punct avioanele uitate în fundul hangarelor. Era un as al meşteritului, capabil să repare absolut orice. Există unii oameni care nu se pot abţine să nu vină în ajutorul tuturor pisicilor pierdute din cartier, Barney Fairway însă, dacă apuca să treacă prin faţa unei maşini stricate, se simţea obligat s-o repună în funcţiune. Un asemenea dar se dovedea foarte practic pe aerodrom, unde totul se desfăcea în bucăţi. Dar Peggy ştia că, odată turnul de control reparat, se va apuca de avioane... şi-l va descoperi pe Sebastian.

Îi era greu să descâlcească ce simţea pentru acest băiat ciudat. Într-un fel era enervant, prea

autoritar, dar vedea clar că-i era frică şi asta o făcea să devină mai blândă cu el.

– S-a băgat într-o chestie urâtă, mârâi câinele albastru, căruia îi ceruse părerea. Dacă nu va avea destulă apă ca să-şi menţină gradul de umiditate internă în limite acceptabile, sigur va sfârşi la fel ca peştele galben din sertarul noptierei tale. Totul se explică acum: iată de ce aveam impresia că nisipul e viu şi de ce auzeam văicăreli. Când aceşti fugari se risipesc, nu mor. Se desfac şi se amestecă printre cei care l-au precedat.

– Am convingerea că bătrânul Paco ar putea să-l ajute, spuse Peggy. O să-l ia pe Sebastian la el, o să-l ascundă într-o cameră întunecoasă şi o să-i dea atâta apă cât are nevoie.

Pronunţând aceste cuvinte, îşi dădu seama că asta n-ar fi fost o existenţă prea plăcută. De fapt, Sebastian nu mai putea trăi printre oameni; acum, că trupul lui era modificat, el era condamnat să se întoarcă în miraj. Crezuse că se eliberează de realitate plonjând în iluzie, dar iluzia exercita acum asupra lui o tiranie cu mult mai teribilă decât cea a lumii reale.

*

Peggy decise să sune la băcănie şi să facă o nouă comandă de alimente. La sfârşitul conversaţiei,

îl rugă pe patron să-l trimită pe Paco, la fel ca data trecută. Spera că bătrânul va avea vreo idee ca să descurce situaţia. Când camioneta mexicanului se opri între hangare, se duse în întâmpinarea lui, cu un nod în gât. Ce trebuia să-l anunţe nu era deloc uşor.

– Sebastian s-a întors, murmură ea. A scăpat din miraj. Dar o să aveţi o surpriză ciudată... nu... nu e într-o stare fizică prea bună.

Gura bătrânului începu să tremure. Făcu un efort să se stăpânească.

Se strecură în hangar. Căldura era infernală, pentru că soarele încingea tabla de mai multe ore. De altfel, Sebastian tocmai se pregătea să-şi facă un duş, udându-se cu ajutorul unei stropitori. Curios, apa nu se scurgea pe pielea lui sau pe haine, *ea pătrundea în corpul lui.*

„Este ca un burete, gândi fata. Un burete uscat căruia îi va fi mereu sete."

Zărindu-l pe Paco, Sebastian se strâmbă.

– Tu l-ai adus! strigă el mânios, dând cu ochii de Peggy. Nu vreau să mă vadă în starea asta.

– Numai el ne poate ajuta, pledă adolescenta. Calmează-te!

Sebastian coborî privirea, fără să îndrăznească să-şi privească fratele în faţă. Bătrânul dădu să-l cuprindă în braţe, dar Sebastian făcu imediat câţiva paşi înapoi.

– Nu, strigă el, nu mă atinge. Apa îmi face corpul maleabil. O să mă deformezi... urma mâinilor tale o să se imprime în carnea mea şi n-o să se mai şteargă. Asta e. Trebuie aşteptat să mi se restabilească coeziunea internă.

– Nu te-ai schimbat, murmură bătrânul cu o voce tremurândă.

– Este adevărat, rânji Sebastian. Nu voiam să devin adult. Voiam să mă distrez veşnic. S-ar putea spune c-am căpătat ce mi-am dorit!

Ridică ochii şi-l cercetă pe Paco.

– Sunt bătrân, nu? şopti acesta din urmă.

– Da, admise fratele lui. Dar pe interior eşti mai solid decât mine. Eu nu-s decât o mână de nisip care se poate risipi în orice clipă... Peggy Sue nu te-a pus la curent?

– Nu.

Cu o voce ştearsă, adolescentul îi explică bătrânului ceea ce fata ştia deja. Paco nu păru deloc surprins.

– Nu mă mir, zise el când „tânărul" lui frate termină de povestit. *Bruja,* vrăjitoarea din Villa Verde, prezisese asta. Ştiam de multă vreme că nisipul este viu. Cum aş putea să te-ajut?

– Nu pot fi ajutat! se agită Sebastian. Văd că tot nu înţelegeţi. Pentru voi am venit, ca să vă previn. Toţi sunteţi în pericol, voi... *fiinţele umane.* Mirajele îşi

vor intensifica acţiunea şi vor încerca să captureze cât mai mulţi oameni cu putinţă.

– Deja au încercat să pună mâna pe mine, de două ori chiar, confirmă Peggy.

– În ce scop? se nelinişti Paco.

– Acolo, în interiorul universurilor paralele, este război, şuieră Sebastian. Totul e distrus. Cei care trec pragul unui miraj cred atunci că intră într-un univers minunat, dar, în realitate vor fi folosiţi ca soldaţi, ca să dea bătălii îngrozitoare... confruntări magice despre care voi n-aveţi idee măcar.

– Un război? se miră Peggy Sue. N-ai putea să ne spui mai multe?

Sebastian făcu un gest de descurajare.

– OK, acceptă el. Există undeva un demon adormit. Acest demon visează şi fiecare din visele lui creează o lume feerică. Se poate intra în aceste lumi când se întredeschide poarta unui miraj... Dar, vai, de ceva vreme, demonul are coşmaruri, iar universurile cărora le dă naştere au devenit infernuri unde războiul face ravagii. Din acest motiv, oamenii caută să scape... şi se transformă în pulbere de îndată ce revin în lumea reală. Tot din cauza asta, mirajele apar din ce în ce mai des. Vor să recruteze noi soldaţi, prin toate mijloacele.

– Exact, spuse Peggy. Mi s-a promis c-o să devin sirenă.

– Minciuni! se repezi Sebastian. Nimic altceva decât minciuni! Dacă treceai pragul, te-ar fi încorporat imediat într-un batalion de înotători de luptă. Din cauza asta m-am întors. Oamenii trebuie să ştie ce se întâmplă.

– Nimeni n-o să ne creadă, suspină Paco. Ştiu eu ce zic. O spun în zadar. De la dispariţia ta, tot spun în stânga şi-n dreapta, dar degeaba. Lumea mă consideră un nebun bătrân, asta-i tot ce-am reuşit să fac.

– Cum se poate pune capăt acestui război? întrebă Peggy.

– Ar trebui trezit demonul, spuse adolescentul, să fie trezit din coşmaruri. Totul ar intra în normal. Dar nu-i uşor să-i deschizi ochii. Îl apără o armată întreagă. Iată de ce a izbucnit războiul. Soldaţii veghează asupra lui. Sunt în stare de orice pentru ca nimic să nu tulbure somnul stăpânului lor.

– Şi nu-şi dau seama că lucrurile s-au schimbat între timp? interveni Peggy. Că lumile minunate au devenit infernuri?

Adolescentul ridică din umeri.

– Nu sunt fiinţe umane, murmură el. Sunt nişte creaturi... *indescriptibile*. Fac ceea ce li s-a ordonat să facă, fără să-şi pună întrebări. Şi în acest timp demonul continuă să doarmă... să aibă coşmaruri, să creeze noi monştri.

– Trebuie să elaborăm un plan de bătaie, zise Peggy hotărâtă. Nu putem lăsa mirajele să-i captureze

pe toţi oamenii din regiune. Deocamdată, trebuie să te ascunzi mai bine decât aici. Paco, de ce nu-l iei pe Sebastian la tine?

Bătrânul scutură din cap.

– Nu, spuse el, ar fi prea periculos pentru el. Ar fi considerat ca un vampir. Ţi-am spus deja, în satul meu există o *bruja*, o vrăjitoare, o să simtă imediat că Sebastian nu-i cu adevărat om. O să-i pună pe oameni să-l lege în soare pentru ca apa din organismul lui să se evapore. Pentru moment, este mai bine să rămână aici.

– Şi... familia noastră? întrebă timid adolescentul. Părinţii... Adelina, sora noastră. Ce s-a întâmplat cu ei?

Paco lăsă capul în jos.

– Tata şi mama au murit, cum bănuieşti şi tu, răspunse bătrânul. E multă vreme de-atunci. Adelina şi ceilalţi puşti din gaşca ta te-au imitat... băieţi, fete. Şi ei, cu toţii, au ales să plonjeze în inima mirajelor. Sunt singurul care a rămas în lumea reală. Mi-am petrecut viaţa punându-i pe oameni în gardă în legătură cu acest pericol, dar tinerii sunt prăzi uşoare, se lasă uşor încântaţi.

– Este vina mea, spuse Sebastian. N-ar fi trebuit... M-am întors să le spun să nu mă imite. Nu m-am gândit c-o s-ajung prea târziu.

Paco puse mâna pe umărul fratelui său, încercând să-l consoleze. O retrase imediat, cu o tresărire de uimire. Sebastian îi aruncă o privire tristă.

– *Se simte, nu?* întrebă el grăbit. Dacă sunt atins, se poate ghici că sunt făcut din nisip... Este din cauză că apa mai are puţin până să se evapore. Priveşte: degetele tale au lăsat urme în „pielea" mea.

Peggy apucă stropitoarea, era aproape goală. Ieşi s-o umple. În prag se ciocni de câinele albastru, care refuzase să intre în hangar.

– Faci o prostie, îi spuse el în gând. O să te laşi atrasă într-o aventură care nu te priveşte. De parcă n-ai avea destule necazuri cu fantomele!

– Nu pot să stau cu braţele încrucişate, ripostă ea. Asta priveşte pe toată lumea. N-ai văzut? Erai acolo când mirajele au încercat să mă captureze.

– Da, mârâi animalul. Dar e periculos. Şi poveştile astea cu demoni mă înspăimântă. Cred că Sebastian nu ne spune tot. Cred că lucrurile sunt mult mai grave decât lasă el să se-nţeleagă.

– Totuşi, a vorbit despre un infern...

– Da, ei bine, eu cred că-i şi mai rău decât infernul.

*

Trebuiră să se despartă. Paco urcă din nou în camionetă. Cu toate că umbra borului de la pălăria de pai îi ascundea faţa ridată, Peggy Sue îl văzu plângând.

– Ai grijă de el, îi şopti adolescentei, băgând cheia în contact. Ştiu că locul lui nu e în lumea noastră, dar n-aş vrea să-l pierd atât de repede... a... a doua oară.

Peggy îi strânse mâna cu duioşie. Şi ea se simţea pe punctul să izbucnească în plâns.

Imediat ce vehiculul plecă, se grăbi să se-ntoarcă în turnul de control. Nu putea să-şi petreacă toată ziua afară, în timp ce familia ei se chinuia să pună la punct noua locuinţă.

*

În timp ce mergeau la masă, mami spuse înciudată, plină de supărare:

– Nu mai e apă!

Tata se duse imediat la chiuvetă ca să verifice robinetele şi instalaţiile. Julia, care ieşea de la toaletele cantinei, confirmă că lavabourile au încetat şi ele să funcţioneze.

– La naiba! mormăi tati. Alimentarea generală este defectă.

– E grav? întrebă mami.

– Da, îi răspunse soţul. Aerodromul e legat de oraş printr-o canalizare care are mai mult de 50 de kilometri. Defecţiunea s-a putut produce oriunde între locul ăsta şi staţia de distribuţie. O să-l sun pe şerif. Fără apă, situaţia va deveni curând de nesuportat. Trebuie reparată.

În timp ce vorbea, puse mâna pe telefon. Ducând receptorul la ureche, se strâmbă.

– N-are ton, anunţă el. Linia este tăiată. Nu face nimic, o să iau maşina şi o să cobor în oraş.

– Asta e! ţipă Julia. Şi dacă faci pană pe drum, rămânem aici să murim de sete!

– Destul! interveni mami. N-are rost să vedem totul în negru. Nu-i decât un incident. Imediat ce tatăl tău o să-l anunţe pe şerif, totul o să reintre în normal.

Dar privirea îi trăda neliniştea.

Peggy se gândi că maşina familiei nu era în stare bună. Îşi aminti că la venire fusese nevoie să oprească de mai multe ori ca să lase motorul să se răcească. tati luă două sticle de apă minerală şi se îndreptă spre parcare. Mami, Julia şi Peggy Sue se luară după el.

Dar, vai, când Barney Fairway vru să pornească motorul, nu se întâmplă nimic.

– La naiba! mormăi el. E un complot!

Sărind jos, ridică de capotă şi înjură.

Nu mai avea motor. Cineva îl smulsese, lăsând în cutia metalică un smoc de fire, de tuburi rupte, din care picura ulei şi benzină.

Cine să fie atât de puternic încât să ia un motor sub braţ, ca pe-o amărâtă de pâine?

– E o lovitură pusă la cale, scârţâi vocea câinelui albastru în mintea lui Peggy Sue. Apa nu curge,

telefonul e tăiat, maşina e sabotată. Vor să ne izoleze, asta-i sigur. Dar de ce?

O anume stupoare îi cuprinse pe cei mari. La început, tati se încăpăţână să găsească motorul – trebuia să fie undeva, nu? –, dar se supuse, până la urmă, evidenţei. Hoţul luase cu el motorul, nu se ştia unde se dusese. Mai mult, nu exista urmă de pneuri imprimate în praful parcării... şi nici urme de tălpi care să ducă spre deşert.

– Ai zice că şi-a luat zborul, mormăi tati uimit.

Peggy strânse din dinţi. Vechii ei duşmani, Invizibilii, ar fi fost în stare să pună la cale o asemenea glumă. Instinctiv, privi în jurul ei şi ciuli urechea în speranţa că le va auzi râsul sarcastic, dar nu se auzea nimic... decât liniştea deşertului. Enormă, apăsătoare.

*

– Trebuie să estimăm ce rezerve de apă mai avem, decretă mami. Şi să-ncepem să raţionalizăm. Aici se bea mult. Dacă nimeni nu ne vine în ajutor, o să avem o mare problemă.

– O să mă duc în oraş pe jos, decise Barney Fairway. De aici până la bufet, trebuie să fie şaizeci de kilometri, cel mult.

– În deşert înseamnă enorm, suspină mami. Nu se înaintează repede sub un asemenea soare.

O să-ţi fie greu să faci şi trei kilometri pe oră. Adică douăzeci şi opt de ore de mers în total. În afară de asta, trebuie să iei de băut... Cel puţin zece litri de apă sau o să te prăbuşeşti complet deshidratat.

– O să-mi petrec noaptea verificând canalizarea, spuse tati. Poate e o şansă ca defecţiunea să se fi produs în apropierea aerodromului.

Peggy Sue nu credea asta. Căpătase de-acum o certitudine: totul fusese planificat ca să-i rupă de restul lumii.

*

Peggy Sue şi Julia făcură listă cu proviziile lichide de care dispunea familia. Sifon, apă minerală, bere... totul a fost notat, dar asta nu reprezenta mare lucru, ţinând cont de dogoarea ce-i învăluia şi de setea de nesuportat pe care-o provoca. Chiar rămânând ascunşi la umbră, fără să se mişte, limba li se asprea.

– E rău, mormăi Julia. Nu vom rezista mai mult de trei zile sau patru... şi asta dacă ne abţinem. Or, cu cât bei mai puţin, cu atât îţi e mai sete. Într-un final, o să fim preocupaţi numai de asta.

Peggy Sue se gândea mai ales la Sebastian. Cum să-l mai stropească în aceste condiţii? Părea foarte dificil şi avea inima strânsă din cauza asta. Nu putea să nu şi-l imagineze pe adolescent uscat... împrăştiindu-se într-o pală de vânt.

– La ce visezi, prostuţo? îi aruncă Julia. Ce mutră de zăpăcită ai!

*

Tati caută în van o scurgere în jurul aeroportului. Nu detectă nicio pată de umiditate care să întunece nisipul.

– S-a întâmplat mai departe, se împacă el cu gândul. Nu-i nimic de făcut, o să trebuiască s-o pornesc la drum de dimineaţă. Şaizeci de kilometri. Până la urmă, nu-i un capăt de ţară, o să ajung eu.

Lui Peggy îi era foarte greu să-şi ascundă neliniştea. Imediat ce avu un moment liber, se duse în hangar ca să-i spună vestea proastă lui Sebastian.

– Mă aşteptam la asta, spuse băiatul. Totul este îndreptat împotriva mea. Ei fac asta ca să mă oblige să mă-ntorc.

– Cine sunt „ei" ăştia? întrebă Peggy Sue.

– Generalii care luptă împotriva demonului, explică adolescentul. Lipsindu-mă de apă, nu-mi lasă decât două soluţii: accept să mă transform în praf sau mă întorc de unde am venit, ca să reiau lupta de acolo de unde am lăsat-o.

– Îţi dau porţia mea de apă, propuse Peggy Sue. Asta o să te-ajute.

– E drăguţ din partea ta, răspunse Sebastian, zâmbind, dar, pe de o parte, n-o să fie de-ajuns, şi, pe de alta, nu vreau să te deshidratezi şi tu.

– Tata o să-ncerce să ajungă în oraş pe jos, anunţă fata. E solid şi rezistă la drum. Cu puţin noroc...

– Să aibă mare grijă! strigă băiatul. Nu vezi că-i o capcană? O să-ţi spun ce se va întâmpla dacă pleacă. Când o să fie obosit şi o să-i fie foarte sete, o să-i apară un miraj, o să-l facă să vadă mii de minunăţii... o să sufere atât de tare de căldură, că n-o să se poată împiedica să nu intre. Este mare, puternic, exact genul de soldat pe care vrea să-l recruteze comandamentul forţelor armate din ţara viselor.

– Atunci ce-i de făcut? întrebă Peggy alarmată.

– Singura noastră şansă ar fi ca Paco să ia camioneta băcanului şi să ne facă o vizită, dar nu prea cred.

– Să se ducă tata, mai bine, la Villa Verde?

– N-o să găsească satul, e prea complicat. O să se piardă în deşert. Nu sunt panouri indicatoare, nimic...

Cei doi adolescenţi rămaseră tăcuţi, apoi Sebastian ridică brusc capul, de parcă i-ar fi venit o idee.

– Este un izvor de apă, îmi amintesc! se precipită el. La nord de pista de zbor, la trei kilometri. Dacă furtunile de nisip nu l-au astupat, trebuie să fie tot acolo.

– S-ar putea merge acolo după căderea nopţii, propuse Peggy. O să-mi arăţi drumul şi eu o să mă duc cu găleţile.

– De acord, spuse Sebastian. Când familia ta va adormi, vino să mă cauţi.

Câinele albastru nu era de acord cu toate manevrele astea... Oare era şi gelos pe prietenia care se năştea între stăpâna lui şi evadatul din miraj?

– Şi ce-o să se-ntâmple dacă vă pierdeţi? mârâi el.

– Să vii cu noi, spuse Peggy Sue. Eşti câine, nu? Ai miros, o să găseşti drumul.

– Am miros în vremuri normale, o corectă animalul. Dar aici totul merge pe dos. Simt că se petrece ceva în umbră. De două ore am impresia că sunt încercuit.

– Încercuit?

– Da, ca şi cum nişte creaturi s-ar apropia pe furiş de jur-împrejurul nostru... creaturi neverosimile, dar care mă înspăimântă.

*

În timpul mesei de seară fu o linişte apăsătoare. Fiecare mesteca evitând să-şi privească vecinul. tati făcea eforturi să pară încrezător în viitor, dar nici soţia lui, nici fetele nu puteau fi păcălite cu prefăcătoria asta.

– Un somn bun în noaptea asta o să-mi refacă forţele, spuse el. În orice caz, n-o să pot pleca pe

întuneric beznă. Nu cunosc regiunea şi poate m-aş rătăci. Mâine o să-mi fie cald, dar o să văd pe unde merg în schimb.

– Oricum, să fii atent, da? murmură mami, încercând să nu-şi trădeze prea mult îngrijorarea.

După apus, Peggy Sue îşi puse pantofii de drum şi bluzonul. Îşi trase nişte mănuşi, din cauza găleţilor care, odată pline, aveau să-i taie degetele.

„N-are rost să mă bazez pe Sebastian, gândi ea. Face pe fanfaronul, dar nu-i destul de puternic ca să mă ajute. Când eşti făcut din nisip umed, nu-ţi poţi permite să faci pe forţosul."

Adolescentul aştepta în pragul hagarului. De cum o văzu, o luă la drum. Înainta cu atenţie, ca un convalescent.

– Mi-e frică de vânt, mărturisi el când Peggy Sue îl ajunse din urmă. Dacă se stârneşte, poate să mă spulbere... Nu sunt destul de solid ca să-l înfrunt. Ştii, un vânt mai puternic ar putea să-mi şteargă trăsăturile feţei...

– N-ai decât să te ascunzi în spatele meu, îi propuse fata. O să te apăr.

Sebastian îi mulţumi, dar Peggy înţelese că nu prea îl încânta ideea de a fi salvat de-o fată. Băieţii sunt toţi la fel!

O luară în direcţia nord, câinele albastru mergând mărunţel în urma lor. Numai paşii lui Peggy

Sue făceau zgomot pe pista de zbor. Sebastian se deplasa producând un fel de fâşâit uscat.

„Se usucă deja, gândi adolescenta. Măcar de-am găsi izvorul de apă."

A te înfunda în deşert în plină noapte însemna să te arunci cu ochii închişi într-un butoi cu smoală. nicio rază nu lumina drumul. Peggy nu prea se simţea în apele ei.

– Ştii încotro mergi? întrebă ea după câteva minute.

– Da, spuse băiatul. Este adevărat că vântul mă poate risipi ca pe un banal castel de nisip, în schimb am mici puteri, cum ar fi vederea prin întuneric. Suntem pe drumul cel bun, recunosc locul.

– *Creaturile,* se auzi dintr-odată vocea câinelui albastru în mintea lui Peggy. *Ne încercuiesc...* Sunt aici. Emit unde mentale care-mi zgârie creierul.

– Sebastian, şopti Peggy apropiindu-se de băiat. Câinele meu spune că suntem prinşi în capcană de creaturile telepate. Ştii cumva despre ce-i vorba?

– Da, şopti adolescentul. N-am vrut să-ţi spun ca să nu te îngrijorez. Sunt mâncătorii de speranţe.

– Ce-i ăla mâncător de speranţe?

– Un fel de crab mare care se confundă cu pietrele. N-are cleşti, dar armele lui sunt mult mai de temut. Emite unde care distrug în inima oamenilor

orice bucurie, orice speranţă. Au obiceiul să-i trimită înainte ca să-i deprime pe oameni, să le anuleze combativitatea. După două zile de tratament de-ăsta, nu te mai interesează nimic, devii trist, totul te plictiseşte.

– OK, înţeleg, completă Peggy. Atunci intră în scenă mirajele.

– Da, confirmă Sebastian. Când oamenii sunt trişti, abătuţi, cedează uşor tentaţiei; nu trebuie insistat prea mult ca să-i vezi sărind cu amândouă picioarele odată în primul miraj care se deschide înaintea lor.

– Mâncătorii de speranţe..., repetă fata.

– Da, dar sunt supranumiţi şi „animalele cenuşii", pentru că îţi umplu capul de gânduri triste, mohorâte, care te fac să vrei neapărat să-ţi schimbi existenţa, să fugi nu contează unde, numai altfel să fie.

– Pentru noi i-au trimis?

– Bineînţeles. Pentru tine şi părinţii tăi. O să fie greu să le rezişti, dar o să te ajut. Lucrează toată noaptea, îi bombardează pe ai tăi cu unde negative care o să-i contamineze în somn. Mâine-dimineaţă o să-i găseşti deprimaţi, incapabili să ia cea mai neînsemnată decizie, fără să le mai pese de nimic. Pe mine nu mă pot atinge, pentru că aparţin lumii mirajului, dar tu, părinţii tăi şi câinele reprezentaţi ţintele ideale.

– Şi cum li se poate rezista?

– Să nu dormi niciodată. În stare de veghe, nu reuşesc să-ţi transmită infiltraţiile mentale, dar, cum închizi ochii, eşti terminat, tristeţea ţi se înfige în inimă. Acum, destul cu vorba, să ne grăbim, corpul meu e din ce în ce mai friabil. Mi-e greu să vorbesc.

Peggy Sue observase deja. De la un timp, cuvintele pronunţate de Sebastian deveniseră dificil de înţeles. Continuară deci să meargă în tăcere.

– Îi vezi pe crabi? îl întrebă în gând pe câinele albastru.

– Aşa cred, răspunse animalul. Sunt nişte pietre mari cu labe. Ai zice că sunt pietre cenuşii. Sunt... enorm de mulţi! La naiba, cum o să facem să-i omorâm?

– Încă nu ştiu, recunoscu adolescenta, dar un lucru e sigur: nu se pune problema să ne lăsăm!

Când se aflau la jumătatea drumului spre oază, vântul se porni şi Sebastian scoase un geamăt de groază.

– Faţa mea! gâfâi el, simt cum mi se mişcă nasul! Repede, apără-mă!

Peggy făcu din trupul ei un ecran pentru a-şi proteja tovarăşul. Vârtejul îi arunca praful şi pietricelele în plină figură; trebuia să închidă ochii ca să n-o orbească.

– E bine aşa? strigă ea, fără să obţină vreun răspuns.

Îşi imagina deja trăsăturile lui Sebastian şterse. Nasul aplatizat, urechile roase.

Vântul deşertului se stinse la fel de repede cum se pornise. Peggy aprinse lanterna şi-l lumină.

– Nu-i aşa că sunt îngrozitor? întrebă Sebastian cu o voce mult mai puţin sigură decât de obicei.

Peggy proiectă lumina lanternei pe el. Nasul băiatului era uşor strâmbat şi urechea dreaptă micşorată, totuşi, n-avea nimic monstruos. Aceste mici imperfecţiuni îi dădeau adolescentului un farmec puţin „şmecheresc", pe care nu-l avea înainte.

– Merge, suspină ea. Cred că eşti încă pe gustul multor fete, dar n-ar trebui ca asta să se întâmple prea des.

– Am nevoie de apă, gemu adolescentul. Sunt pe cale să mă risipesc. La următoarea rafală, o să mi se împrăştie tot capul.

În sfârşit, ajunseră la oază. Peggy Sue îşi imaginase locul cu un frumos pâlc de palmieri, dar se înşelase. Nu era decât o groapă în pământ, plină cu apă tulbure, şi trei cactuşi. N-avea nimic romantic. De altfel, trebui să-şi dea drumul în baltă, încercând să umple găleţile, căci pereţii gropii erau abrupţi.

– Stropeşte-mă, o imploră Sebastian în timp ce urca înapoi. Nu mai am puterea să mă ridic, orice-ar fi.

Peggy îl stropi ca pe-o plantă. Corpul băiatului absorbi lichidul până la ultima picătură.

– E mai bine, suspină el după o tăcere de mai multe minute. Firele de nisip se „cimentează" între ele. Mă simt mai solid. Mulţumesc că m-ai ajutat.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Peggy Sue. O să fie mai greu cu găleţile pline, dar o să poţi să-nfrunţi ziua de mâine.

– După eforturile astea, făcu băiatul, o să fii obosită şi o să vrei să dormi... este normal, dar încearcă să rezişti, căci animalele cenuşii vor profita ca să se insinueze în mintea ta.

– O să mă apere câinele, afirmă fata, ca să-şi dea curaj. Este telepat.

– Ştiu, spuse Sebastian. Nu uita că eu nu sunt chiar o fiinţă umană. Îl aud când îţi vorbeşte.

– A, da? făcu adolescenta (puţin geloasă că nu era singura care avea puterea de a dialoga cu animalul). Orice-ar fi, câinele meu o să repereze gândurile crabilor mâncători de speranţe şi o să-i muşte ca să-i pună pe fugă.

– Îţi doresc foarte tare asta, suspină Sebastian. Dar, vai, şi el va trebui să doarmă.

– Să ne întoarcem, decise Peggy. Îngheţăm aici.

Efectiv, dârdâia, dar nu ştia dacă de frig sau de frică.

8

ASEDIAŢI!

Tulburată de aceste aventuri formidabile, Peggy Sue nu trebui să facă prea mare efort ca să n-adoarmă. Lungită în pat, „vorbi" îndelung cu câinele albastru, pe care sosirea animalelor cenuşii îl înnebunea.

– Eşti telepat, îi repeta fata. N-ai decât să păzeşti intrarea în capul meu, aşa cum se păzeşte o casă.

– Înţeleg ce vrei să spui, răspunse animalul, dar nu sunt sigur că la jocul ăsta sunt la fel de tare cum sunt crabii. Ei sunt soldaţi antrenaţi, nu ca mine.

Când soarele se înălţă, Peggy îşi împiedică un prim căscat. Pleoapele i se făceau ca de plumb.

– E timpul să beau o cafea foarte tare, se gândi ea. Apoi o să merg să-l văd pe Sebastian, ca să-l întreb cum să lupt împotriva animalelor cenuşii.

Se apropie de fereastră şi încercă să-i depisteze pe asediatori. O mulţime de pietre mărgineau pista de zbor. Trebui să renunţe.

– Tu le-ai văzut? îl întrebă pe câinele albastru.

– Le-am mirosit, răspunse el. niciunul dintre ele n-are aceeaşi formă ca vecina ei. Camuflajul animalelor cenuşii e perfect. Dacă nu le surprinzi când se mişcă – chiar când îşi scot labele – eşti convins că ai în faţă o piatră.

– Sunt mari?

– Sunt de toate mărimile. Ca tunurile într-un batalion de artilerie.

– Nu sună prea bine!

– Încerc să te previn, asta-i tot. Poate ar fi mai indicat să plecăm de-aici.

Refuzând să asculte aceste propuneri defetiste, Peggy Sue ieşi din cameră şi coborî în cantina piloţilor, pe care familia o folosea acum ca bucătărie.

Prepară micul dejun, mirându-se că n-o găsise pe mami lângă cuptor. mami făcea mereu un titlu de glorie din faptul că se scula înaintea tuturor. Aşa ar fi trebuit să se-ntâmple şi astăzi. *Mai ales astăzi*, când tati plănuise să traverseze deşertul pe jos!

Adolescenta puse faţa de masă. În cantina goală, cel mai mic zgomot rezona. Timpul trecea... şi nimeni nu se arăta. Începea să se-ngrijoreze, când tati, mami şi Julia coborâră târându-şi picioarele. Păreau pe jumătate adormiţi, rătăciţi. Se aşezară la masă, mormăind.

Tata scoase un căscat fără sfârşit.

– Sunt zdrobit, mormăi el. Mi-e o lene îngrozitoare. Nu cred c-o să plec astăzi.

Mami şi Julia abia dacă-l ascultau. Păreau amândouă cufundate în gânduri negre.

– Şi ce? suspină Julia. Oricum asta nu foloseşte la mare lucru. O să faci o insolaţie...

– Sau o să fii înţepat de un scorpion, adăugă mami.

– E adevărat, admise tati. Dacă trebuie să închidem ochii aici, aici i-om închide, nu câştigăm nimic dacă ne agităm ca disperaţii.

– Bine spus! mormăi mami. Ce e scris e scris.

Peggy Sue, care turna cafeaua în ceşti, înţepeni.

– *Hei!* strigă ea. Nu vă daţi seama că în curând o să rămânem fără apă dacă nu ne mişcăm mai repede!

– Nu te amesteca, mormăi tatăl ei. Astea sunt probleme pentru oamenii mari, eşti prea mică să poţi înţelege.

– Sunt destul de mare ca să ştiu c-o să murim de sete, ripostă ea.

– Destul, interveni mama, nu-i răspunde aşa tatălui tău! Nu vezi că în dimineaţa asta suntem obosiţi? Joacă-te afară cu câinele tău.

Peggy puse cafetiera în mijlocul mesei, cu inima cuprinsă de un presentiment rău.

„Nu sunt în starea lor normală, gândi ea. Ai zice că au o sută de ani! Chiar şi Julia!"

– Este efectul animalelor cenuşii, murmură câinele albastru. Au fost bombardaţi în timpul nopţii cu unde deprimante. Sebastian nu minţea. Este o otravă mentală care te lipseşte de orice combativitate.

*

Spre marea disperare a lui Peggy, dimineaţa se scurse fără ca lucrurile să se aranjeze. mami şi Julia se ghemuiseră într-un fotoliu şi-şi petrecură timpul răsfoind reviste vechi (cărora le acordau, oricum, o atenţie distrată), iar Barney Fairway... El se plimba de-a lungul pistei, cu ochii pierduţi în gol, cu o ţigară stinsă în colţul gurii.

Peggy Sue se grăbi să-i iasă înainte.

– Ştii, îi spuse ea. Dacă nu vrei să te duci în oraş, există o oază la trei kilometri spre nord. E o mică suprafaţă de apă. Nu sunt sigură c-o să ne-ajungă multă vreme, dar ar putea totuşi să ne scoată din încurcătură.

– Hmm? mormăi tati. Da, poate... de ce nu. Dar oare asta e adevărata problemă? Asta e întrebarea. *Merită oare să ne dăm osteneala să continuăm?* Priveşte unde am ajuns... Aveam şi eu o meserie adevărată, acum sunt paznicul unei găuri de şobolani. Nu, poate n-are rost să ne agităm. Şi apoi nici nu mai am putere. Am îmbătrânit. Du-te, mă oboseşti cu întrebările tale.

– Vezi ce ne-aşteaptă? scârţâi vocea mentală a câinelui albastru. N-o să putem rezista la nesfârşit fără să dormim. Nici chiar eu nu mă mai ţin pe labe. Dacă dormim, ne sculăm în aceeaşi stare ca ei, cu dorinţa de a ne arunca într-o fântână.

– O să veghem unul asupra celuilalt, decise Peggy. Dacă dormim pe etape de câte o oră, fără îndoială, avem şansa să scăpăm, animalele cenuşii nu vor putea să ne împuie capul.

– Cum să dormim pe etape?

– Da, eu dorm o oră. Şi tu mă trezeşti. Apoi e rândul tău să dormi, şi eu te zgâlţâi după şaizeci de minute.

– Crezi c-o să meargă?

– O să vedem. Am găsit un ceas deşteptător vechi în camera mea. Pentru mai multă siguranţă, o să-l punem să sune.

Câinele clătină din cap. Cravata care-i atârna la gât era acum galbenă de praf.

– OK, suspină el, să urcăm în camera ta. Nu mă mai ţin pe picioare.

Peggy îşi simţea pleoapele devenind din minut în minut mai grele.

Se întrebă cu câte ore de somn ar trebui să se mulţumească pentru a nu cădea pradă manevrelor mâncătorilor de speranţe.

Odată ajunsă în pat, întoarse ceasul cel mare din tablă, care aparţinuse cândva unui pilot, şi-l puse pe noptieră. Mai era oare în stare să sune? O să vadă!

– Dormi tu primul, îi porunci ea câinelui albastru. Voi, animalele, aveţi mai multă nevoie de somn decât oamenii. Şi apoi eşti telepat, o să ştii mai bine cum să te aperi de incursiunile mentale ale crabilor.

Câinele puse nasul pe labe fără să spună nimic. Zece minute mai târziu, sforăia.

Peggy Sue stătea şi-l privea. Ochii îi lăcrimau şi căscatul începea să i se înnoade în gât. Asculta tic-tacul ceasului întrebându-se dacă putea avea încredere în el.

În timpul orei care urmă, câinele albastru se agită mult în somn. La un moment dat, clănţănea din dinţi ca şi cum ar fi muşcat dintr-un animal invizibil. Peggy aţipi de trei ori. În fine, ceasul sună scurtându-i sesiunea de tortură. Animalul tresări, arătându-şi colţii. Îi trebuiră trei secunde ca să-şi amintească unde era.

– Animalele cenuşii, anunţă el, au intrat în capul meu. Le-am respins cât am putut, dar sunt foarte puternice.

– Ce-au încercat să-ţi bage în cap?

– Că nu sunt decât o corcitură, c-o s-ajung într-un adăpost sau o să fiu devorat de coioţi... *că tu nu mă iubeşti.*

Peggy îl luă pe animăluţ în braţe.

– Bineînţeles că te iubesc! îi şopti ea. Eşti câteodată nesuferit, dar te iubesc, să nu te îndoieşti niciodată de asta.

Câinele albastru o linse pe faţă.

– Mă tem pentru tine, recunoscu el. O să stau de pază în pragul minţii tale cât timp o să dormi, îţi promit c-o să fac tot ce pot ca să pun monştrii ăştia pe fugă.

– Mulţumesc, şopti Peggy Sue.

Apoi întoarse ceasul, reglă soneria... şi închise ochii.

Instantaneu, păşi în lumea viselor.

*

Câinele o lingea, asta o trezi. Nu auzise soneria ceasului (sau poate nu se declanşase...). Nu-şi amintea nimic din visele care o vizitaseră, totuşi se simţea morocănoasă.

– Potoleşte-te! îi porunci câinelui, am oroare să fiu linsă pe faţă. Este respingător. Respiraţia îţi miroase ca o găleată de gunoi!

– Animalele cenuşii ţi-au pătruns în cap, o anunţă animalul. Am muşcat mare parte din gândurile lor... dar unele mi-au scăpat. Au încercat să te convingă că eşti urâtă, proastă şi că n-o să stârneşti interesul niciunui băiat niciodată.

– Fără îndoială că au dreptate, suspină Peggy. De altfel, n-am nevoie de serviciile lor ca să ajung la concluzia asta. Îmi dau seama foarte bine şi singură.

Câinele mormăi nerăbdător.

– Revino-ţi! strigă el. Trebuie să rezişti. Trebuie să rezistăm... Ştii foarte bine că motivul este hipnoza. Dacă te laşi, or să reuşească să te convingă şi că eşti o tartă cu mere!

– De acord, suspină fata. E rândul tău să dormi.

Constată cu amărăciune c-o părăsise elanul. Gândurile negre i se strecurau în minte ca nişte şerpi leneşi. Se temea să se culce din nou... chiar dacă tare simţea nevoia.

Când câinele albastru se trezi, era într-o dispoziţie proastă.

– M-am săturat să tot am grijă de tine ca de un bebeluş! îi aruncă el. Mă duc să-mi dezmorţesc labele. N-ai decât să te descurci singură cu cretinul tău de ceas.

Sări din pat şi dispăru pe coridor.

„Începe...", se gândi Peggy Sue.

*

Petrecu restul zilei într-o stare de somnolenţă. Cum făcea greşeala să se aşeze, somnul o copleşea şi aţipea. Fiecare dintre scurtele perioade de somn o lăsau din ce în ce mai morocănoasă.

Mami, tati şi Julia se învârteau în cerc, fără rost. Peggy descoperi curând că nimic n-o mai interesează. Deschise mai multe cărţi, mai multe BD-uri, dar avu impresia că paginile sunt tipărite în cenuşiu... şi cu litere minuscule. Nimic nu prezenta interes, se mira chiar că putuse fi cândva pasionată de aventurile fantastice ale Doctorului Schelet, din care îşi îndesase în valiză vreo zece fascicule.

Julia îşi abandonase şi ea iubitele reviste care povesteau despre viaţa secretă a starurilor de cinema. Umbla fără rost pe pistă, fixând orizontul, ca şi cum ar fi sperat să vadă apărând ceva care s-o smulgă din marasmul aeroportului.

„Eu însămi aş fi încântată să mă las dusă oriunde, îşi spuse Peggy. Nu contează unde, numai să se întâmple ceva nou."

Timpul se întindea ca o peltea. Când veni ora mesei, nimic nu era pregătit, niciunul n-avusese chef să gătească pentru ceilalţi. De altfel, niciunui membru al familiei Fairway nu-i era foame. Peggy Sue bea sifon după sifon, deşi ştia că era o greşeală, pentru că

proviziile lichide se terminau văzând cu ochii. Puţin îi păsa... Nici Juliei nu-i păsa. Nimănui nu-i păsa.

Tati, mami şi Julia stăteau nemişcaţi la marginea pistei de zbor, ca să scruteze cerul prin ochelarii lor negri. Peggy nu ştia unde se dusese câinele albastru. Îşi zise că poate îl devorase un coiot... Ei, şi!? N-avea nicio importanţă. În orice caz, corcitura asta mică începea s-o enerveze serios cu mania ei de a se plimba prin mintea oamenilor.

Dacă-i venise de hac vreun prădător din deşert, va avea şi ea în sfârşit linişte!

*

La începutul după-amiezii, totul deveni cenuşiu. Părul Juliei, hainele lui tati sau mami, ochii lor, chiar şi pielea... Peggy Sue se îndreptă spre toaletă ca să se cerceteze într-una dintre oglinzile fixate deasupra lavabourilor. Şi ea avea părul cenuşiu, ca o bătrână... tricoul albastru avea culoarea cenuşii. Gura, limba... totul era gri.

Oare toate astea erau în imaginaţia ei... sau dădea lumii culorile gândurilor ei?

Dintr-odată, cineva apăru în spatele ei. Era Sebastian, înfăşurat într-o pătură umedă, care-l apăra de văpaia soarelui.

– Asta este, spuse el, animalele cenuşii sunt la datorie. Am trecut prin faţa părinţilor tăi fără să-mi

pună cea mai mică întrebare. Nu le pasă de nimic, sunt deja pe altă lume. Aşteaptă avionul-fantomă, avionul de la miezul nopţii...

– Da, poate aşa e, mormăi Peggy. Nu-i pot învinovăţi, se plictisesc grozav aici.

Sebastian o prinse de umăr şi încercă s-o zgâlţâie, dar corpul lui nu era foarte solid, aşa că renunţă.

– Ţi-a fost influenţată mintea, şuieră el fixând-o pe adolescentă. Ai dormit, nu-i aşa? Trebuie să-ţi revii. Câinele te-ar putea ajuta. Este telepat, este...

– Javra aia mizerabilă? strigă Peggy Sue. Nu vreau să-l mai văd. M-am săturat să-mi tot spioneze gândurile.

– Nu te recunosc, o certă Sebastian. Animalele cenuşii sunt pe cale să te înrăiască. Ţi-au schimbat personalitatea. Trebuie să lupţi. Dacă nu mi-ar fi teamă c-o să mă risipesc, ţi-aş trage o pereche zdravănă de palme. Fă ce-ţi spun: du-te şi caută-ţi câinele şi roagă-l să-ţi cureţe creierul. Are puterea asta. Poate fi destul de feroce ca să alunge gândurile deprimante pe care mâncătorii de speranţe ţi le-au băgat în cap.

Puţin convinsă, fata ieşi târându-şi picioarele. Nu vedea la ce folosesc toate astea.

Când ieşi din turnul de control, peisajul i se păru şi mai deprimant. Chiar nisipul deşertului evoca

scrumul de ţigară. În ce-l priveşte pe câinele albastru, petele care de obicei erau negre deveniseră cenuşii! Merse în direcţia lui, dar, de cum o zări, începu să latre şi să-şi arate colţii, dându-i de înţeles să nu se apropie.

– Animal mizerabil! şuieră Peggy Sue, mai că nu mă muşcă!

Apucă o piatră şi o aruncă spre câine, dorindu-şi foarte tare să-i facă rău. Schelălăitul de durere al animalului o aduse însă la realitate. Brusc, coconul de cenuşă care-i înfăşurase mintea se destrămă; pricepu imediat ce-ar fi urmat să se-ntâmple.

În timp ce corcitura se năpustea spre ea plină de spume, cu intenţia evidentă de a o sfâşia, îi trimise un gând plin de tandreţe. Îşi adună toate puterile pentru asta, iar câinele parcă fu electrocutat. Se opri în loc, cu limba scoasă, cu urechile pleoştite, foarte nesigur pe labele care-i tremurau.

– Ai dreptate, îi spuse în cele din urmă. Ne lăsam manipulaţi...

– Îţi promit c-o să fiu mai atent, îi declară în gând câinele albastru. O să fac ordine în capetele noastre. O să vezi. O să mă comport ca un adevărat doberman şi o să-mi înfig colţii în fesele tuturor gândurilor cenuşii pe care le-au semănat în noi.

Şi se puse pe treabă. Fata îl simţea alergând prin mintea ei, urlând ca un lup furios. Învârtindu-se, cotind brusc, galopând, hăituind gloata de gânduri

negre adunate într-o turmă în care îşi înfigea colţii cu sălbăticie, obligând-o să părăsească spiritul stăpânei lui.

Încet-încet, Peggy încercă un sentiment de intensă uşurare, ca şi cum i se luase de pe umeri un sac plin cu bolovani.

– Uite, o anunţă câinele, gâtuit de efort. Am dovedit animalele gri. Vom fi liniştiţi până la sfârşitul zilei.

– Trebuie organizată riposta, decise adolescenta. Cum nu există alte mijloace, o să cotrobăi în atelier după un ciocan, o să mă duc să caut animalele cenuşii şi o să le fac zob. Nu trebuie decât să-mi arăţi unde sunt ascunse.

– De acord! spuse corcitura. Or să vadă şi ele de ce suntem în stare!...

Peggy luă din atelier un ciocan mare şi traversă pista în direcţia deşertului. Nu-i plăcea foarte tare ideea să stâlcească bestiile infecte, dar nu mai putea sta cu braţele încrucişate în timp ce-i putrezea creierul!

La marginea pistei de zbor, nu văzu decât pietre, mari sau mici. Dacă animalele cenuşii se ascundeau printre ele, era greu de făcut diferenţa.

– Te-am prevenit, zise câinele albastru, când îşi ascund labele se confundă cu pietrele. O să le sondez telepatic...

Se concentră, cu părul zbârlit pe şira spinării.

– Asta! anunţă în cele din urmă, şi cealaltă, acolo, la stânga...

Peggy învârti în aer ciocanul şi se repezi. În mod bizar, pe măsură ce se apropia de pietrele vii, un plâns ciudat, de neoprit, i se înnoda în gât. Când fu la mai puţin de trei metri de prima ţintă, izbucni în hohote, copleşită de tristeţe. Lacrimile îi întunecau vederea, împiedicând-o să vadă pe unde mergea. Nu ştia nici măcar de ce plânge. Era ceva mai tare decât ea. Dintr-odată o cuprinse o amărăciune de nedescris.

– Întoarce-te! urlă Sebastian din spatele ei. Nu rămâne acolo, o să mori de disperare!

Câinele albastru înaintă spre ea ca s-o salveze, dar se opri în drum ca să urle la lună, cuprins şi el de o disperare la fel de inexplicabilă şi de subită.

Sebastian trebui să vină în ajutorul celor doi complici. Apucând-o pe Peggy de mână şi pe câinele albastru de pielea cefei, îi aduse târâş-grăpiş pe pista de zbor.

– Bieţi nebuni! mormăi el. Ce credeaţi voi că faceţi? Animalele cenuşii au sistemul lor de apărare, ca toate animalele. Răspândesc unde de tristeţe intensă pe o rază de trei metri. E ca o barieră mentală în care îţi rupi gâtul imediat ce te apropii. Dacă rămâi prea multă vreme în mijlocul radiaţiilor, mori de supărare.

Peggy Sue îşi folosi marginile tricoului ca să-şi şteargă obrajii. Acum, că era departe de pietrele vii, hohotele i se mai răriseră. Câinele albastru încetă şi el să urle ca un vârcolac atins de depresie nervoasă.

– Deci trebuie să luptăm cu ele de la distanţă, suspină fata. Să facem o catapultă sau un lansator de pietre. (Întorcându-se spre Sebastian, îl întrebă:) Măcar putem să le facem vreun rău?

– Da, făcu băiatul. Seamănă ele cu nişte pietre, dar n-au carapacea mai solidă ca aceea a unui crab.

– Foarte bine! mormăi Peggy, în cazul, ăsta să mergem în atelier. O să găsim ceva cu care să construim o maşină de război.

– Mi-ar plăcea grozav, şuieră Sebastian. Încep să mă usuc.

Pătura udă cu care era înfăşurat scotea aburi la soare. Cei trei tovarăşi se grăbiră să ajungă la adăpostul hangarului. Acolo, petrecură trei ore ca să facă un lansator de pietre uriaş, montat pe roţi, folosind bucăţi de cameră de aer ca elastic. Peggy Sue trebui să se descurce aproape singură, pentru că nici câinele albastru, nici Sebastian nu erau în măsură s-o ajute. Primul, pentru că nu dispunea decât de colţi ca să apuce obiectele, celălalt, pentru că degetele ameninţau să i se sfărâme. În fine, după multe încercări, catapulta fu gata. Era înaltă cât Peggy şi fusese fixată pe un cărucior metalic.

– Haideţi, spuse fata ştergându-se pe mâini. A venit timpul să câştigăm prima bătălie!

Cei trei tovarăşi părăsiră hangarul şi se-ndreptară spre armata de animale cenuşii. Când socoti că e la distanţa potrivită, Peggy apucă o piatră, întinse elasticul... şi trase primul proiectil. Piatra făcu să explodeze carapacea unui crab mare, cu spatele conic. Prin orificiul făcut, ieşi un fum negru, care se topi imediat în vânt.

– Şi încă unul! exultă Sebastian, ăla de acolo e numai bun. Continuă!

În jumătatea de oră care urmă, Peggy Sue obosi să mai numere. Proiectilele şuierau, carapacele explodau precum cojile de ouă. Lente în mişcări, animalele cenuşii avură nevoie de ceva timp ca să priceapă ce li se întâmplă. Când analizară pericolul, îşi concentrară undele mentale asupra lui Peggy, încercând s-o umple de o deznădejde profundă.

– Nu foloseşte la nimic să continuăm, suspină fata. Sunt mult prea multe... Ce fac e o prostie.

– Nu-i adevărat! protestă Sebastian. Asta încearcă să te facă să crezi, nu le asculta, în niciun caz.

Câinele albastru pătrunse şi el în capul lui Peggy ca să-i alunge gândurile negre transmise de animalele cenuşii. Dar începu să se simtă obosit, atacurile îl slăbeau.

– Vreau să mă culc, căscă el. Ochii mi se închid singuri.

– Şi mie la fel, băigui adolescenta. Ochii mi se închid. E normal, n-am dormit decât două ore astăzi.

Atâta vreme cât îşi mai distingea ţintele, continuă totuşi să se lupte, apoi se lăsă uşor lângă catapultă.

– Nu se mai poate, mormăi ea, trebuie să dorm.

– Atunci să ne întoarcem în hangar, porunci Sebastian. Aici suntem prea aproape de animale, ne lovesc din plin emisiile lor.

Cei trei complici făcură cale-ntoarsă.

– Nu contează, spuse câinele albastru adresându-se stăpânei sale, te-ai luptat bine. Probabil ai răpus cel puţin treizeci.

– Este formidabil, întări Sebastian. Nu sunt obişnuite să li se reziste. De obicei, oamenii capitulează foarte repede.

Odată ajunşi în atelier, Peggy închise uşa. Undele mâncătorilor de speranţe continuau să-i zgârie mintea, făcând-o să nu mai dorească să se revolte.

– Sebastian, spuse ea, să veghezi asupra noastră. Să nu ne laşi să dormim prea mult. La fiecare oră, trage de noi, zgâlţâie-ne.

– De acord, făcu băiatul. Dar acum sunt mai puţin numeroase, iar pericolul este şi el mai mic.

Peggy Sue abia îl auzi, se chircise pe jos. Curând plutea pe aripile somnului, cu câinele albastru ghemuit la pieptul ei.

9

AVIONUL FANTOMĂ

În mod curios, nici Peggy, nici câinele albastru nu avuseseră vise triste în noaptea aceea. Totul se petrecu de parcă animalele cenuşii deciseseră să-i lase în pace. Spre miezul nopţii, fata avu o senzaţie confuză că s-ar întâmpla evenimente ciudate afară, pe pista de zbor; totuşi, nu avu curaj să se ridice şi să meargă să vadă. Adormi la loc.

Dimineaţa, o durea tot corpul pentru că dormise pe jos. Se îndreptă strâmbându-se şi constată că-i e foame.

Sebastian dormea. Cum nu fusese stropit de multă vreme, semăna cu o statuie modelată în nisip. Pielea lui n-avea nimic omenesc, se distingeau firele de nisip din care era făcută.

„E de-ajuns un curent de aer ca să-l împrăştie, gândi Peggy. Trebuie să găsesc apă ca să-l hidratez."

În fundul atelierului, descoperi o stropitoare pe jumătate plină şi o folosi ca să-l stropească pe băiat. Ar fi avut nevoie de mai mult lichid, dar şi numai această primă stropire consolidă structura internă a tânărului fugar. După câteva minute, părea mai puţin fragil. Câinele albastru îşi ridică mustăţile şi amuşină aerul.

– Se întâmplă ceva ciudat, declară el mental.

– Ce? întrebă Peggy.

– Nu ştiu... Ai zice că... Ai zice că suntem singuri. Aerul e plin de un miros neobişnuit.

Neliniştită, fata împinse uşa culisantă a atelierului şi ieşi. Lumina o orbi. De la prima privire, îşi dădu seama că animalele cenuşii plecaseră. Praştia cea mare zăcea în mijlocul pistei de zbor, zdrobită, turtită, ca şi cum o roată imensă ar fi trecut pe deasupra ei. Intrigată, Peggy înaintă. Da, intuise bine, urme adânci de pneuri erau întipărite pe nisip.

„Un avion..., gândi ea, uluită. Un avion a aterizat aici în timpul nopţii şi noi n-am auzit nimic. Cum e posibil?"

Câinele albastru se apropie de ea. Mirosi urmele.

– E ciudat, spuse el. Mirosul ăsta nu aparţine lumii noastre. S-ar zice că e ceva ce nu există cu adevărat... şi totuşi lasă urme pe unde trece.

– Un avion, observă Peggy. Este enorm.

– Este un C47 Dakota, se auzi vocea lui Sebastian în spatele ei. Folosesc mereu acelaşi aparat, un avion de transport din al Doilea Război Mondial, care s-a pierdut într-un miraj la începutul războiului din Pacific.

– Îl ştii?

– Da, este avionul fantomă despre care vorbeşte toată lumea. Iese din miraj, se aşază aici ca să ia pasageri şi pleacă imediat de unde a venit... dacă nu, i se întâmplă ce mi s-a întâmplat şi mie. Poate să se transforme în nisip.

Peggy Sue înlemni.

– *Să ia pasageri?* repetă ea. Ce vrei să spui?

– Încă n-ai înţeles? suspină Sebastian. A venit să-i ia pe părinţii tăi, pe sora ta. Erau pregătiţi pentru călătorie. Animalele cenuşii le-au atacat creierul, nu mai visau decât să părăsească acest loc.

Fără să-i mai pese de băiat, Peggy Sue alergă spre turnul de control.

– Mamă! Tată! Julia! urlă ea.

Alergă în zadar prin diferite încăperi. Nu era nimeni. Familia ei plecase abandonând totul în urma ei.

„Chiar m-au uitat...", constată ea, în timp ce lacrimile îi umpleau ochii.

– Nu erau în firea lor, spuse câinele albastru ca s-o consoleze. Nu-ţi mai aminteşti felul în care

cercetau cerul în ultimele zile? Aşteptau avionul de la miezul nopţii.

Sebastian îi ajunse din urmă cu un mers obosit.

– Mă fărâm, murmură el. Ştiu că nu-i deloc momentul potrivit, dar am nevoie de apă...

– Părinţii mei, gemu Peggy Sue, cum o să-i găsesc?

– N-o să-i găseşti decât printr-o minune, şopti Sebastian. Există sute de universuri-miraje, ţi-am mai spus. Nu se ştie în care dintre ele i-a dus avionul fantomă. Admiţând chiar că ai putea să-i întâlneşti, nu sunt deloc sigur c-ar vrea să se-ntoarcă.

– Atunci, n-o să-i mai văd niciodată?

– Eşti prinsă în capcană, cât se poate de bine prinsă. Acum eşti obligată şi tu să iei avionul de la miezul nopţii şi asta conştient şi de bunăvoie. Nu mai sunt nevoiţi să trimită animalele cenuşii asupra ta, e suficient că părinţii tăi sunt ţinuţi ostatici.

Peggy Sue îşi şterse lacrimile cu dosul mâinii. Tristeţea fu înlocuită de furie.

– Este poate cea mai bună soluţie, cine ştie? se hazardă Sebastian. Dacă ai reuşi să-l trezeşti pe demonul adormit, poate ai reuşi să faci ca toţi cei care s-au săturat de ţara minunilor să fie eliberaţi necondiţionat. Şi să fie lăsaţi în bună stare pe pista asta.

– Şi părinţii mei?

– Părinţii tăi şi toţi ceilalţi.

Peggy Sue clătină din cap.

– *Oh, nu!* se smiorcăi câinele albastru. Doar n-o să te duci acolo?

– Ba da, spuse adolescenta, acum sunt obligată.

Sebastian se strâmbă.

– Atunci merg şi eu cu tine, decretă el. Fără cineva care să te ajute, n-o să supravieţuieşti multă vreme acolo.

Câinele albastru scoase un lătrat furios. Nu-i plăcea deloc ideea să zboare pe lumea cealaltă.

– Eu, în locul tău, i-aş lăsa acolo! se ambală el. Nu se ocupă deloc de tine... nu mai zic că Julia are un caracter infect! O să ne descurcăm foarte bine fără ei. Trebuie lăsaţi acolo unde sunt, e o şansă unică să avem în sfârşit linişte!

Peggy nu consideră necesar să se lanseze într-o discuţie.

– O să caut ceva să te stropesc, îi spuse ea lui Sebastian. Dacă plecăm în noaptea asta, e inutil să mai păstrăm rezerva de apă minerală.

Luă patru sticle de un litru din frigider şi se întoarse să le toarne în capul băiatului.

– Era şi vremea, gâfâi băiatul. Mâinile începeau să mi se împrăştie, priveşte: nu mai am degetul mic de la mâna stângă, s-a făcut praf.

– Te simţi rău? se nelinişti Peggy.

– Nu, nu pentru moment. O să-mi fie altfel în interiorul mirajului.

– Cum este acolo? întrebă fata. Trebuie să-mi spui imediat totul.

Sebastian se strâmbă. Nu era prea plăcut să-l priveşti, căci trăsăturile feţei lui n-aveau mobilitatea cărnii şi mimica lui avea nevoie de o eternitate să se schimbe.

„Zici că-i o statuie care încearcă să-şi schimbe expresia", gândi Peggy, întorcându-şi privirea.

– Acolo, spuse adolescentul, *este război*... un război nemilos. Oamenii se împart în două tabere: cei care refuză să vadă ce se petrece în jurul lor şi se distrează prosteşte... şi cei care s-au hotărât să-l trezească pe demon prin orice mijloace.

– Şi cum poate fi trezit demonul ăsta blestemat?

– Până acum nimeni n-a reuşit. Trebuie să te strecori în grădina magică şi să găseşti locul unde doarme. Dar înainte de asta, trebuie să treci de capcanele întinse de slujitorii lui. Este un traseu mortal. Nici măcar unul dintre prietenii mei nu s-a întors.

Câinele albastru scoase din nou un lătrat.

– Un motiv în plus să nu pui labele acolo! îi scăpă fără să vrea.

Peggy Sue se comportă ca şi cum nu-l auzise. Cu vârful degetelor, mângâia mâna aspră a lui Sebastian.

– Mulţumesc că mă însoţeşti, şopti ea.

– Fără tine, vântul m-ar fi împrăştiat de mult în cele patru zări ale deşertului, spuse băiatul cu o

stânjeneală evidentă. E normal să mă port la fel, şi apoi... apoi, te iubesc mult.

Peggy Sue roşi. Era pentru prima oară când un băiat îi spunea asemenea cuvinte.

Învins, câinele albastru scoase un geamăt şi-şi ascunse botul între labe.

– De ce-o să avem nevoie? întrebă fata.

– De nimic... în afară de curajul nostru, suspină Sebastian. Acolo, legile naturii au puţină legătură cu cele de aici. O să vezi la faţa locului. Când o să fim în ţara visurilor, nu te îndepărta de mine. O să mă străduiesc să te învăţ regulile jocului. Când o să termin, ori o să fii în stare să te descurci singură... ori o să fii moartă.

– De acord, făcu Peggy, când plecăm?

– În noaptea asta, spuse lugubru băiatul. Avionul o să vină după noi. E posibil ca şi alte persoane să plece în călătorie.

– Alte persoane?

– Da, puştii din împrejurimi. Avionul le anunţă viitoarea lui sosire prin vise premonitorii. Atunci fug de-casă ca să vină la întâlnire.

*

Ziua li se păru lungă. Sebastian era înfăşurat în pătura lui udă şi păstra tăcerea, câinele albastru cârcotea. Ca de fiecare dată când era furios, petele

negre deveniră indigo. Peggy Sue nu înceta să se întrebe unde se află familia ei.

În fine, noaptea veni. Luna se înălţă, strălucea cu o lumină neobişnuită. S-ar fi zis că vrea să lumineze pista ca un enorm proiector.

– E un semn, mormăi Sebastian. Avionul n-o să-ntârzie. O să vezi... Este un Dakota. Un aparat de pe vremuri. Un C47 Dakota.

Peggy Sue era mereu uimită de lăcomia cu care băieţii se străduiau să reţină detaliile tehnice. Pentru ea, un avion era mare sau mic, albastru sau roşu... şi era suficient!

În fine, un punct argintiu începu să pâlpâie în întunericul cerului.

– Ăsta este, se emoţionă Sebastian.

– S-ar... s-ar zice că-i transparent, mormăi Peggy. Priveşte, parcă-i din cristal.

Marele bimotor cu elice cobora încet spre pistă, cu graţia unei pene purtate de vânt.

– Este uriaş..., şuieră Peggy, şi totuşi foarte fragil.

Avionul tocmai se lăsa pe pământ. Era în întregime translucid, ca un model din sticlă. Fuzelajul lui, elicele, roţile, totul avea aspectul cristalului celui mai fin.

Atunci, Peggy Sue realiză că nişte străini se grăbeau spre marginea pistei. Copii, dar şi persoane

adulte. Nu vorbeau. Cu feţele inexpresive, cu privirile halucinate, fixau avionul-fantomă ivit din neant.

– Mor de nerăbdare să se urce la bord, şopti Sebastian. Sărmanii, dacă ar şti ce-i aşteaptă la capătul călătoriei...

O uşă se deschise în fuzelajul aparatului. O rampă de acces fu coborâtă; ieşise nu se ştie de unde. În capătul treptelor, apăru o însoţitoare de zbor zâmbitoare. Cu mâna înmănuşată în alb, saluta mulţimea de pasageri. Era foarte frumoasă.

– Haideţi, făcu Sebastian ridicându-se. La drum spre infern!

10

CĂLĂTORIE ÎN NEMIŞCARE

Peggy Sue îşi înghiţi saliva cu greutate. Câinele albastru avea urechile lipite de cap, semn de frică grozavă. Mulţimea se grăbi spre pasarelă, împingându-i pe cei trei tovarăşi. Toţi alergau, îngroziţi de ideea că avionul putea pleca înapoi fără ei. Stewardesele, zâmbitoare, îi primeau pe pasageri cu o extremă amabilitate.

– Haidem, decise Peggy. Să urcăm în maşinăria diavolului înainte să nu mai fie loc.

– Nu! ăsta nu-i un pericol, rânji amar Sebastian. N-ai mai văzut niciodată un avion ca ăsta.

Urcară la bord şi stewardesele le indicară locurile. Scaunele erau nenumărate. Ai fi zis că eşti într-un cinematograf. Lui Peggy lucrul acesta i se păru ciudat. De obicei, avioanele nu erau atât de

mari! Culoarul central care separa locurile părea să se întindă la infinit, ca un drum care trecea prin preerie.

– Vom decola, anunţă una dintre stewardese, cu o voce cântată. Sperăm să fiţi încântaţi de călătorie. Dacă doriţi, sălile de jocuri vă stau la dispoziţie în spatele aparatului. Nu ezitaţi să le folosiţi.

„Săli de jocuri", se miră Peggy Sue.

Nu i se ceruse să-şi lege centura. De altfel, nici nu erau centuri. Curios, i se părea că marele Dakota din cristal stătea pe loc, în timp ce Pământul se îndepărta. nicio vibraţie, niciun zgomot de motor nu se simţea. „Elicele nu se învârt!", realiză dintr-odată fata. Privi printre picioare, de-a lungul fuzelajului transparent. Deja turnul de control părea atât de mic, că l-ar fi putut ascunde sub o carte de joc. Faptul de a se afla astfel suspendată în aer într-un bibelou de sticlă avea un efect ciudat.

– Cât timp durează zborul? îl întrebă pe Sebastian care stătea pleoştit în scaunul vecin.

Băiatul ridică din umeri.

– Depinde, spuse el căscând. Trebuie să aştepte să se deschidă un miraj. Cel mai adesea se întâmplă foarte repede, dar uneori poate să dureze săptămâni, chiar luni. Din cauza asta avionul este aşa de spaţios.

– Luni? ridică tonul Peggy.

– Nici n-o să-ţi dai seama. Aici, timpul nu se scurge la fel.

– N-ar fi trebuit niciodată să ne lansăm într-o asemenea aventură, mormăi câinele albastru. O să regretăm.

Peggy Sue îşi părăsi scaunul ca să exploreze avionul. Majoritatea pasagerilor făcuseră la fel, şi stewardesele supravegheau această vânzoleală cu un zâmbet indulgent pe buze. Peggy se săturase de mers, dar tot nu ajunsese la capătul aleii care separa scaunele. Cu cât înainta, cu atât uşa se îndepărta. Când privi peste umăr, îi fu greu să-i distingă pe Sebastian şi pe câinele albastru, atât de departe erau de ea. Nemulţumită, sfârşi prin a împinge uşa batantă de sticlă, care îşi pierduse luciul. O întâmpinară râsete şi zgomotul apei. În spatele uşii, se afla o piscină unde tinerii pasageri se bălăceau deja.

– O piscină..., nu-i veni să creadă lui Peggy. Într-un avion?

Dar surprizele nu se terminaseră. Când se apropie de bazin, văzu că delfini înotau în mijlocul copiilor. Delfini dresaţi.

Făcu un pas înapoi. Toate astea erau magice..., dar deloc liniştitoare.

Dornică să ştie mai mult, traversă piscina şi deschise o nouă uşă. I se tăie respiraţia. Se găsea acum pe o mică preerie, unde copiii călăreau nişte

ponei. Erau acolo iarbă, flori, coline... şi, în spate, chiar o căsuţă de unde venea un miros de tartă cu mere scoasă din cuptor. Dintr-o ochire, aprecie că terenul avea vreo doi kilometri lungime. S-a mai auzit vreodată de vreun avion care să aibă 2.000 de metri de la cap la coadă?

– Dacă doreşti, poţi să împrumuţi un ponei, îi spuse amabil o stewardesă. Ştiu să cânte şi... şi ăsta miroase a vanilie. Dacă îi întorci urechea dreaptă, o să-ţi spună poveşti.

Peggy bătu în retragere, considerând că văzuse destul.

Se întoarse la scaunul ei. Sebastian îi aruncă o privire ironică.

– Nu te speria de-atât de puţin, îi zise el, asta nu-i nimic pe lângă ce ne-aşteaptă la sosire.

Puţin mai târziu, stewardesele îi întrebară pe pasageri ce-ar dori să mănânce. Îndeplineau cererile cele mai stranii cu aceeaşi bună dispoziţie, de parcă nimic nu era imposibil. Un copil ceru trei kilograme de îngheţată cu ciocolată, iar altul o tartă cu căpşuni cu diametrul de un metru. Dorinţele fură satisfăcute în minutul următor.

Încet, aspectul avionului se schimbă. Îşi pierdu frumoasa transparenţă. Iarba începu să încolţească pe jos şi norii se desenau pe plafon.

– Am ajuns, explică Sebastian. Aparatul este gata să *devină* ţara unde mergem. Mirajul îl transformă. Când metamorfoza este gata, nu trebuie nici măcar să folosim pasarela ca să ieşim, scaunele pe care stăm or să devină bănci în parcuri. Avionul-fantomă îţi permite să călătoreşti rămânând nemişcat.

Lucrurile se desfăşurară aşa cum spusese el. Dakota îşi pierdu treptat formele. Dintr-odată, nu mai avu nici aripi, nici elice. Peggy şi tovarăşii ei se găseau într-un parc cu peluze roz, pe care un grădinar le grebla cu un instrument ciudat: o mână de lemn uriaşă, fixată la capătul unui mâner lung.

– El ce face? se miră fata.

– Aici, peluzele sunt vii, explică distrat Sebastian. Le place să fie scărpinate pe spate. Vino, totul aici nu-i decât un decor care să-i liniştească pe imigranţi. Dacă vrei cu adevărat să fii folositor la ceva, trebuie s-ajungi în zona de război.

11

MINUSCULII

Peggy Sue simţea un nod în stomac. Nu se putea abţine să nu privească în jurul ei, sperând să-şi zărească părinţii sau sora. Erau acolo mulţi oameni: adulţi, copii, tineri, care cu toţii veneau şi plecau, zâmbitori, cu role în picioare sau căţăraţi în echilibru pe-o placă pe roţi. Ambianţa generală era cea de la marginea unei plaje. Fanioanele se legănau în vânt, se auzea zgomotul mării şi muzica teraselor invizibile. Pescăruşii planau deasupra acoperişurilor.

– Sunt fosforescenţi, comentă Sebastian. Strălucesc în întuneric.

Ceva mai departe, alte persoane stăteau la rând lângă un teleferic, cu schiurile pe umăr...

– Mare la munte? se miră fata.

– Şi iarnă pe timp de vară, completă Sebastian. Aici, totul e conceput pentru a-l mulţumi pe vizitator.

Dacă avem timp să vizităm, o să te duc să vezi nişte străzi din oraş unde ninge în permanenţă şi unde se sărbătoreşte Crăciunul în fiecare seară. La o sută de metri mai încolo e caniculă şi oamenii se bronzează în costum de baie pe peluzele lor. Există cartiere unde se trăieşte ca pe vremea cowboy-lor, altele unde se poartă armuri şi aşa mai departe. Acolo se află o pistă de decolare pentru zmeie vii. Te agăţi de picioarele lor, iar ele te poartă în nori.

– În nori? se repezi Peggy Sue.

– Da, mulţi oameni schiază pe nori, zic ei că alunecă mai bine decât zăpada. Dar nu trebuie să te laşi păcălită de atmosfera asta de vacanţă.

– Tu spui că este război, interveni câinele albastru, totuşi oamenii nu par deosebit de îngrijoraţi.

– E adevărat, admise băiatul. Asta pentru că memoria locuitorilor mirajului este manevrată astfel încât să uite lucrurile triste.

– Dar tu, tu îţi aminteşti..., remarcă Peggy.

– Da, pentru c-am stat aici prea multă vreme, explică Sebastian. După câteva zeci de ani, filtrul magnetic nu mai operează şi se vede realitatea aşa cum este. (Se opri ca să arate cu degetul nenumăratele cofetării care mărgineau drumul.) Magazinele astea împart gratuit prăjituri şi bomboane care şterg amintirile neplăcute. Dacă mâncaţi din ele, nu mai sunteţi îngrijoraţi. Peggy o să-şi uite părinţii, sora şi n-o să se mai gândească decât să se distreze. O să

creadă că-i aici de o săptămână, în timp ce pe Pământ au trecut cincisprezece ani.

– E o capcană, mormăi câinele albastru.

– Exact, admise Sebastian. Iată de ce trebuie să fiţi prudenţi şi să mă ascultaţi. Alături există un cartier unde poţi să devii orice doreşti: un puşti se poate transforma în locomotivă sau într-un tigru cu dungi verzi, o fată în băiat, un câine în preşedintele Statelor Unite. Pentru asta, trebuie doar să înghiţi câteva pilule magice. Aici suntem în ceea ce se cheamă „centura viselor". Efectele războiului nu sunt vizibile. Lucrurile se vor schimba pe măsură ce ne adâncim în inima mirajului.

Adolescentul iuţi pasul, ca şi cum s-ar fi grăbit să iasă de pe teritoriul unde domnea iluzia. Când Peggy Sue întârzia ca să se uite la vitrine, el o mustra.

– Nu sta prea mult! îi spuse el. Altfel o să fii contaminată. Te obişnuieşti repede cu fericirea asta contrafăcută.

Fata scutură din cap, tocmai citise un afiş unde se menţiona:

PUTEŢI DEVENI ORICE ANIMAL DORIŢI!
ÎNCHIRIEM COSTUME VII!

Asta îi stârni curiozitatea. Încercă să reziste totuşi. (Toate astea nu erau decât prostii, nu era timp de pierdut, trebuia...)

Nu conta! Era ceva mai puternic decât ea, trebuia să se ducă să vadă despre ce era vorba. Când îi spuse lui Sebastian, acesta suspină.

– E normal, făcu el. Eram la fel ca tine când am ajuns aici. Cel mai bine este să încerci imediat, ca asta să nu ajungă o obsesie şi să devii incapabilă să te concentrezi la lucruri importante.

Mergând pe plajă, o luară în direcţia falezei. O gheretă de lemn trona în mijlocul unei câmpii cu ferigi albastre. În interior, pe umeraşe, atârnau costume din blană, pene şi solzi. Te-ai fi crezut într-unul din locurile de unde se închiriau ţinute ciudate pentru Halloween. Un om veni spre ei, avea o barbă vopsită roz şi o coroană pe cap.

– Salut, spuse el, sunt Puff, regele deghizărilor vii. Pentru cine?

– Pentru domnişoara, arătă Sebastian.

– Şi ce doreşte să devină domnişoara? se precipită negustorul. Un peşte, o sirenă, o căprioară?

Peggy Sue examină costumele. Le găsi jalnice. Ai fi zis că sunt costume de închiriat mâncate de molii. Pene sau solzi, totul era lipsit de strălucire.

– Aşa este, nu sunt prea de efect, admise bărbatul. Dar, după ce le îmbraci, totul se schimbă. Nu trebuie să te temi de aparenţe.

Adolescenta se simţi cam prost. Apucă un umeraş pe care atârna un costum de pasăre cu pene multicolore.

– Ai zice că-i o pijama de copil, pufni ea. Se închide la fel, pe burtă.

– Ia-o pe tine, murmură bărbatul cu barbă roz, şi o să-ţi schimbi părerea.

Grăbită să termine, Peggy se supuse. Privirea prea serioasă a lui Sebastian o deranja.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea. Pari contrariat.

– Nu-i lipsit de pericole, răspunse băiatul.

– Mi-ai spus că moartea nu există în interiorul mirajului, îi spuse Peggy. Nu-i aşa?

– Ba da, confirmă Sebastian. Dar riscul este altul... Hainele astea magice nu sunt veşnice. Se uzează repede şi, când li s-a terminat energia, se dezagregă. Dacă eşti încă în aer când se întâmplă asta, cazi ca un bolovan. Nu te lăsa îmbătată de senzaţia de libertate care o să te ameţească de cap. Încearcă să rămâi lucidă şi să aterizezi imediat ce costumul o să dea semne de oboseală.

Fata trase fermoarul până sub bărbie. „Probabil că par o cretină! gândi ea. O puştoaică de cinci ani care se deghizează pentru carnaval!"

– Perfect! Perfect! exclamă negustorul. Eşti frumoasă ca un înger... sau, mai bine, ca un pescăruş! Acum aleargă pe faleză... şi aruncă-te în gol. Costumul o să facă restul.

– Trebuie să mă arunc în gol? înghiţi în sec Peggy.

– Da, da..., repetă bărbosul rozaliu. O să vezi, este super-genial! Nu te-ngrijora, frumoasa mea, costumul ştie ce trebuie făcut.

Nedorind să treacă drept o fricoasă, Peggy Sue ieşi din butic şi alergă spre câmpie, în direcţia mării.

– Suntem într-un miraj, mormăi ea, ca să-şi dea curaj. Totul este magic, nu mi se poate întâmpla nimic.

Capătul falezei se apropia. Strângând din dinţi, plonjă în abis. Timp de o secundă, simţind pământul fugindu-i de sub picioare, crezu c-o să cadă drept în mare, apoi aripile i se desfăcură... şi începu să zboare, cu adevărat, ca o pasăre.

Era incredibil! Niciodată nu încercase o senzaţie atât de extraordinară. Nu avea nicio greutate. Se răsucea în aer.

Începu să facă prin aer figuri complicate, loopinguri şi opturi. Urca, urca, parcă voind să dea o lovitură cu piciorul soarelui...

Nimic nu mai conta, doar cerul şi lumina, şi acest azur pe care aripile ei îl tăiau într-un şuierat de mătase sfâşiată.

Dintr-odată, când încercă un nou plonjon, îşi văzu aripile cum se desfac. Bucăţi întregi! Vântul le lua cu el! Aproape imediat, auzi cusăturile costumului

cum pârâie. Haina magică era gata să se desfacă, să se desprindă de pe ea în fâşii.

„Nu-i posibil..., gândi ea. Abia... abia au trecut cinci minute de când am părăsit faleza!"

Pricepu atunci că pierduse noţiunea timpului. Asta era marea capcană a mirajului, iluzia fatală: nu simţeai orele trecând. Ceasurile păreau nemişcate.

Privi în jos şi scoase un strigăt de groază. Era la mai mult de o mie de metri de pământ! Ce-o să se-ntâmple când o să cadă ca un pietroi?

Brusc, costumul îi fu smuls de un vârtej. Era atât de uzat, că se destrămase. Lipsită de orice sprijin, Peggy se prăbuşi spre pământ cu un urlet de groază.

Când se vedea deja făcută bucăţele, se lovi de un norişor care plutea la jumătatea drumului. Foarte alb, moale, nu era mai mare decât o barcă de salvare.

Avu impresia că se lipeşte de o saltea plină cu fum. Norul se dovedea puţin lipicios, dar parfumat cu vanilie. Repede, părul lui Peggy Sue se umplu de miros. Cu degetele lipicioase, se apropie de margine ca să arunce o privire în jos. Plona la cinci sute de metri deasupra nivelului mării. Linia albă a falezei se desena, departe, la orizont, şi dacă vântul continua să sufle, avea să se îndepărteze de prietenii ei cu fiecare minut care trecea.

„Şi acum, gândi ea plină de amărăciune, ce-o să mă fac?"

Sigur, nu murea nici de foame, nici de sete, dar ce se va întâmpla dacă norul o ducea la celălalt capăt al universului, despre care nu ştia nimic?

„Sunt o naufragiată, îşi spuse ea. Singura deosebire este că, în loc de barcă pneumatică, dispun de un nor personal."

Asta n-o liniştea cu nimic.

Trebuia să-şi adune curajul şi să sară în gol?

„Bine, gândi ea, dacă fac asta, o să plonjez direct în mare. Ce-o să se-ntâmple apoi? O să mă scufund în abisuri? O să plutesc timp de ani înainte de a eşua pe o plajă?"

Într-o lume unde nu se putea muri, totul devenea posibil. Ea era însă atât de puţin atrasă de ideea de a înota la întâmplare următorii cinci ani!

– Ar trebui să sar imediat, murmură ea. Înainte ca malul să nu se îndepărteze prea tare. Dacă aştept multă vreme, n-o să mai am niciun punct de reper şi n-o să ştiu în ce direcţie s-o apuc.

Cu toate astea, rămase indecisă, paralizată de vertij.

Şi, în acest timp, norul continua să plutească.

Zărind un grup de copii-păsări apropiindu-se repede, se crezu salvată. Se ridică şi dădu din mâini, încercând să-şi păstreze echilibrul.

– Hei! strigă ea. Veniţi să mă ajutaţi! Sunt imobilizată, nu ştiu cum să cobor...

Copiii trecură foarte aproape, râzând foarte tare. Îi aruncară o privire distrată şi-şi continuară drumul, ca şi cum ea nici n-ar fi existat.

„Nu le pasă! gândi Peggy Sue. Sunt atât de adânciţi în jocul lor, că nimic nu mai are importanţă pentru ei."

Începu să-şi piardă speranţa, când vocea mentală a câinelui albastru îi scârţâi în minte.

– Eşti acolo? mârâi el. Unde te-ai dus? Au trecut ore de când te caut la întâmplare pe toate lungimile de undă! Suntem foarte îngrijoraţi.

Peggy se grăbi să-i povestească aventura ei.

– Sebastian spune c-ai stat prea mult în aer. În cele din urmă, costumul s-a desfăcut. E un accident, vai, foarte frecvent. Zeci de copii se pierd aşa, în fiecare săptămână. Cad în mare şi sunt purtaţi de curenţi. Nu se îneacă, dar plutesc la nesfârşit, în voia valurilor. Unii dintre ei rămân uneori zece sau douăzeci de ani legănaţi de valuri înainte de a fi aruncaţi pe vreo plajă. Este mortal de plictisitor.

– Nu-mi spune c-o să rămân înţepenită douăzeci de ani pe un nor lipicios! îngăimă Peggy.

– Nu, zise câinele albastru. Sebastian a găsit o barcă. În momentul ăsta plutim în direcţia ta. O să te recuperăm.

– N-o să am niciodată curaj să sar în gol, gâfâi adolescenta, e prea sus!

– Fii fără grijă, îi explică animalul. Sapă în grosimea norului. Sebastian spune că, în mod normal, o să descoperi acolo o cutie de prim ajutor. Înăuntru e o scară magică de sfoară. Când o s-o arunci în gol, o să se desfăşoare automat pe toată distanţa de care ai nevoie ca să ajungi la barcă. Dar, atenţie! N-o scoate prea devreme, pentru că durata de folosire nu depăşeşte cincisprezece minute. Dacă o depăşeşti, o să se deşire în aer ca şi costumul, imediat... şi o să cazi.

– Dacă mă rănesc când mă lovesc de apă? se nelinişti Peggy Sue.

– Nu, mormăi câinele, după ce se informă. Dar Sebastian zice că în săritura în apă ai putea să descoperi că eşti deformată... şi că asta n-o să fie deloc plăcut.

– *Deformată?* strigă Peggy. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun: o să ai faţa turtită ca o minge de ping-pong pe care tocmai a pus copita un elefant, de exemplu, răspunse câinele, oarecum jenat. Asta n-o să te împiedice să trăieşti... ci numai să te uiţi în oglindă. Pentru o fată, e supărător.

– Super! bombăni adolescenta. O să încerc să nu ratez săritura. În timpul ăsta, o să vă urmăresc.

– Barca noastră are o pânză galbenă, spuse amabil câinele albastru.

Peggy Sue se strădui să devină răbdătoare. Nu-i trebui multă vreme să găsească trusa de prim ajutor. Ridică repede capacul, apoi se asigură că scara de sfoară e acolo. Acum stătea îngenuncheată la marginea norului, cu mâna la ochi, deasupra sprâncenelor, ca să descopere în larg barca salvatoare.

În sfârşit, prinse momentul. Când aruncă ancora chiar sub nor, Peggy dădu drumul scării în gol.

Cu tot vântul care se încăpăţâna să-i dea tricoul peste cap, lucrurile merseră bine şi ajunse la barcă înainte ca scara de sfoară să dispară.

– Deci, te-ai distrat bine? întrebă Sebastian întorcând barca spre faleză.

Peggy Sue preferă să nu-i răspundă.

Începea să-nţeleagă faptul că distracţia în ţara minunilor nu era chiar liniştitoare.

*

Cum ajunseră pe uscat, Sebastian o luă grăbit pe un drum în pantă. Mergea repede; Peggy Sue abia se ţinea după el. La orizont, se distingea un fel de barieră uriaşă, care se întindea de la un capăt la altul al peisajului. O barieră albă, din lemn, cu o mică poartă şi o cutie poştală... *dar de dimensiuni colosale.*

– S-ar zice că-i o barieră dintr-o grădină de la periferie, observă câinele albastru. Grădina unui uriaş.

– Este adevărat, băigui Peggy. Cutia de scrisori este atârnată la o sută de metri de pământ şi-i la fel de mare ca un bloc cu zece etaje.

Bariera albă n-avea nimic neliniştitor în sine, în afară de dimensiunea ei neobişnuită. Pe lângă ea, restul oraşului părea minuscul. Casele păreau nişte case pentru păpuşi.

– Este grădina demonului adormit, spuse Sebastian, cu voce înceată. Acolo o să mergem, când o să ştiţi mai multe despre pericolele pe care le ascunde.

În spatele barierei se înălţa un castel, alb şi el, cu turnuri înfipte în toate direcţiile.

– Ciudat, observă Peggy. S-ar zice că-i un copac ale cărui ramuri cresc în toate direcţiile...

– E adevărat, adăugă câinele albastru. niciun arhitect n-ar fi putut construi un castel ca ăsta, poate doar unul complet nebun. Priveşte: sunt zeci de turnuleţe care ies din ziduri. Şi alte turnuri deasupra turnurilor. Zidurile nu sunt drepte.

Cum Sebastian nu spunea nimic, cei doi complici fură obligaţi să se piardă în presupuneri.

– Începând de acum, fiţi atenţi unde puneţi piciorul! anunţă adolescentul pe un ton care nu admitea replică. Intrăm în zona de război. În niciun caz, nu vă apucaţi să visaţi.

Peggy Sue era gata să se revolte – nu-i plăcea, de fapt, ca băieţii să-i dea ordine – când zări un

panou metalic înfipt pe trotuar. Se putea citi mențiunea următoare:

Atenție la Minusculi! Pericol să fie călcați!

– Uită-te și tu, îi șopti în minte câinele albastru. Totul începe să fie tot mai mic. Casele sunt aici mult mai mici decât în zona viselor.

– Ai dreptate, răspunse Peggy. Și e din ce în ce mai rău, pe măsură ce te apropii de bariera albă. În capătul străzii, clădirile abia dacă sunt mai mari decât cutiile de pantofi.

Era ceva insolit. Chiar mașinile parcate de-a lungul străzii căpătau, încet-încet, dimensiunile unor jucării.

– Ce înseamnă asta? îl întrebă Peggy pe Sebastian. Tot o iluzie?

– Vai, nu! suspină băiatul. Este unul din primele efecte ale războiului. O să vi-l prezint pe generalul șef, o să vă explice mai bine decât mine. Să nu vă bateți joc de el și să luați în serios tot ce-o să vă spună. Supraviețuirea voastră depinde de asta. Nu suntem aici ca să ne amuzăm.

Acum, dimensiunea caselor scădea tot mai mult. Acoperișurile nu depășeau umărul lui Peggy Sue. Ajuns în fața unei clădiri cu aer oficial, Sebastian îngenunche pentru a bate la ușă cu degetul arătător îndoit.

Ușa de la parter se deschise și apăru o bunicuță cu părul alb, cu ochelarii pe vârful nasului. *Abia dacă avea douăzeci de centimetri.*

– Uite, o anunţă Sebastian. Ea este Peggy Sue, şi el – câinele albastru. Cred că sunteţi nerăbdătoare să-i vedeţi, pentru că v-aţi străduit destul de mult să-i atrageţi aici.

– Este adevărat, băiete, recunoscu femeia minusculă. (Se întoarse spre fată şi câinele ei şi spuse:) Bună ziua! Să mă prezint: sunt Bunicuţa Pickaboo, sunt şeful suprem al armatei din zona de război.

Trebuia să ciuleşti urechea ca să-i înţelegi cuvintele, pentru că vocea ei te făcea să te gândeşti la chiţăitul unui şoricel. Peggy Sue era atât de surprinsă, încât se mulţumi să bolborosească un salut stânjenit.

– N-am fost întotdeauna aşa, declară ciudata femeie micuţă. Debarcând în miraj, aveam o talie normală, dar lucrurile au luat-o razna. Demonul adormit a început să aibă coşmaruri, iar regulile lumii noastre s-au dereglat. Asta se-ntâmplă când rămâi prea multă vreme aici: devii minuscul.

– Dar de ce?

– Demonul se hrăneşte din substanţa noastră, spuse doamna general. Pompează din partea asta a barierei materia de care are nevoie pentru grădina lui. Pe scurt: cu cât creşte grădina, cu atât se micşorează oraşul şi locuitorii lui. Lumea mirajului nu dispune decât de o anumită cantitate de materie. Nu se poate

dilata. Dacă vrei să dezvolţi ceva, eşti obligat să reduci o masă de materie echivalentă. Este regula lui „nici mai mult, nici mai puţin".

Arătă cu mânuţa spre castelul cu mii de turnuleţe, care se înălţa în depărtare, în spatele uriaşei bariere.

– Fortăreaţa asta se dezvoltă ca o plantă, spuse ea. În fiecare zi îi mai creşte un turn nou, şi acest turn e făcut pe seama noastră, furându-ne puţin din materie. Iată de ce ne micşorăm. Ce se ia de aici se adaugă acolo. Echilibrul mirajului se menţine, dar noi devenim din ce în ce mai mici.

– Dar de ce-are demonul nevoie să-şi mărească mereu castelul? întrebă Peggy.

– Pentru că şi el creşte, suspină Bunicuţa Pickaboo. Creşte în timp ce doarme. Dacă palatul nu urmează aceeaşi mişcare, demonul se pomeneşte strâns între ziduri ca într-o cochilie prea strâmtă. S-ar sufoca, ar muri... şi ăsta ar fi şi sfârşitul universurilor născute din visele lui. Dacă el moare, murim şi noi toţi. Destinele noastre sunt legate.

– Este ca un cavaler care ar creşte în interiorul armurii sale, comentă Peggy. Dacă armura n-ar face acelaşi lucru, ar fi terminat.

– Da, mormăi câinele albastru. Sau ca o corcitură ca mine care s-ar apuca să se umfle în coteţul ei până ar ajunge cât un bou...

– Castelul nu poate crăpa sub presiunea uriaşului care se dezvoltă, continuă doamna general. Este conceput de la început pentru a fi indestructibil şi-l apără pe demon contra tuturor agresiunilor. De-asta este obligat să crească la fel de repede ca ocupantul lui. Neplăcerea...

– Este că-şi ia materia de la voi, completă Peggy Sue.

– Ai priceput totul, suspină Bunicuţa Pickaboo. Mărirea grădinii implică micşorarea oraşului. Este o regulă de bază care trebuie învăţată pe dinafară, ca şi cum ai fi la şcoală.

– Dar în ceea ce ne priveşte..., începu Peggy.

– Deja aţi început să vă micşoraţi, spuse nemilos doamna general Pickaboo. Din clipa când aţi părăsit zona viselor, moleculele care vă alcătuiesc au început procesul de comprimare. Sunt sigură că măsuraţi deja cu unu, doi milimetri mai puţin decât în lumea reală.

La auzul acestei veşti, Peggy simţi un fior rece care-o curentă pe şira spinării.

– Iată de ce nu trebuie să tândăliţi, îi sfătui Bunicuţa Pickaboo. Cu cât aşteptaţi, cu atât vă micşoraţi. Dacă vă faceţi prea mici, odată ajunşi de cealaltă parte a barierei, o să fiţi total dezarmaţi.

Lui Peggy Sue i se puse un nod în gât. Privi în direcţia castelului. Avu surpriza să vadă un alt

turnuleţ care creştea pe coama unui zid de apărare. La început, o umflătură diformă în piatra unei întăriturі pe unde se patrula, care creştea ca un mugur de cactus, căpătând aspectul unui turn cocoţat pe un acoperiş conic.

– Ca să vă dovedesc că nu inventez nimic, reluă Bunicuţa Pickaboo, o să vi-l prezint pe fostul general al districtului, cel care comanda zona luptelor înaintea mea.

Intrând în casa de păpuşi pe post de locuinţă, deschise o comodă, scotoci într-un sertar şi scoase o cutie mare cât un timbru poştal. Întorcându-se în faţa casei, ridică tristă capacul, scoţând la lumină o creatură greu de identificat, care se agita pe fundul cutiei.

– Iată, spuse ea cu amărăciune, vi-l prezint pe Barnaby Selfridge. Sau, mai bine zis, ce-a rămas din el. În câteva luni, o să fiu ca el... şi voi, voi o să fiţi mai mici decât căsuţa asta, fără îndoială. Avem nevoie de tine cu adevărat, Peggy Sue. Ştim că te lupţi de ani de zile cu fantomele şi, de mai multe ori, le-ai ţinut în frâu. Astăzi îţi cerem să ne ajuţi. Eşti obişnuită cu miracolele, ştii să desfaci vrăjitoriile... niciun soldat pe care l-am trimis acolo n-a avut experienţă. Niciunul nu s-a mai întors. Din cauza asta, ţi-am întins o capcană. Ca să te obligăm să ne ajuţi.

– Unde sunt părinţii şi sora mea? întrebă grăbită fata.

– Undeva într-unul din universurile create de visele demonului, răspunse doamna general. Toate au o poartă care se deschide în grădina asta. Rădăcina răului, din care pornesc toate. Singura ta şansă pentru a-i regăsi pe ai tăi este să-l trezeşti pe demon şi să-l faci să pună capăt aberaţiilor care se înmulţesc în jurul nostru. Dacă reuşeşti să faci o înţelegere cu el, o să-ţi recuperezi şi părinţii.

– Au început deja să se micşoreze? insistă Peggy.

– Fără îndoială, suspină Bunicuţa Pickaboo. Când creşte castelul, consumă în acelaşi timp o mare cantitate de materie. (Făcu o pauză înainte de a adăuga:) Acum, Sebastian o să te ducă în tabăra de antrenament, unde o să înveţi câteva noţiuni elementare pentru a supravieţui pe teritoriul duşman.

Puţin zăpăcită, Peggy Sue îşi luă rămas-bun de la doamna general, care, după ce-i mulţumi de mai multe ori, se întoarse în căsuţa ei de păpuşi.

– Fiţi foarte atenţi unde puneţi piciorul, repetă Sebastian. Acum suntem pe teritoriul Minusculilor. Este numele oamenilor care locuiesc la marginea barierei, la marginea grădinii, acolo unde fenomenul de comprimare se face foarte tare simţit. Nu prea le place să ne vadă plimbându-ne prin preajmă, le este teamă să nu-i zdrobim din întâmplare. Sunt cei mai vechi locuitori ai mirajului. Cei care nu s-au mulţumit

să rămână în zona viselor şi au vrut să ştie mai mult despre acest univers ciudat. Acum nu mai pot să revină acolo, oamenii din oraşul „mare" sunt prea nepăsători, prea egoişti ca să se străduiască să privească pe unde pun piciorul, îi zdrobesc fără să-şi dea seama.

Peggy Sue abia dacă îndrăznea să calce, în timp ce câinele albastru mirosea pământul, sperând să detecteze prezenţa acestor ciudate creaturi.

– Acolo, spuse Sebastian indicând bariera uriaşă, casele abia dacă sunt mai mari decât cutiile de chibrituri, iar ocupanţii lor par nişte furnici. Cel mai grav este că fenomenul o să se extindă treptat la tot oraşul. La urmă, chiar zona viselor o să se comprime. Cu cât palatul devine mai mare, cu atât prizonierii mirajelor se vor face mai mici.

Peggy nu spuse nimic, era prea concentrată să cerceteze pământul. Acoperişurile imobilelor nu treceau mai sus de genunchii ei.

– Tabăra de antrenament e acolo, explică Sebastian. Fiţi numai ochi şi urechi. Nu faceţi glume, aveţi foarte multe de învăţat dacă vreţi să aveţi vreo şansă să vă întoarceţi vii.

Unele părţi ale şoselei erau pictate în galben şi erau separate de restul drumului public printr-un mic zid de cărămidă, înalt de vreo douăzeci de centimetri.

– Drumurile astea sunt rezervate pentru Minusculi, explică Sebastian. Nu trebuie să pătrundem

noi pe ele. Dar dacă vrei să te uiţi mai de-aproape, o să vezi că pe drumul galben este trasat un drum albastru... Este destinat Minusculilor şi mai mici decât doamna general Pickaboo. Şi dacă te apleci mai mult, o să distingi un drum portocaliu pictat pe drumul albastru...

– Care e rezervat Minusculilor care sunt mai mici decât Minusculii care sunt mai mici decât Minusculii?

– Aşa este, aprobă adolescentul. Minusculii se împart după gradul de micşorare. Sunt Minusculi 1, Minusculi 2 şi aşa mai departe...

În timp ce mergeau, s-au întâlnit cu mai multe grupuri de adulţi în diferite stadii de miniaturizare. Unii măsurau cincizeci de centimetri, alţii treizeci, alţii abia douăzeci. Cei mai mici priveau în sus fără încetare, de teamă să nu fie călcaţi de cei mai mari.

– Asta-i ce ne aşteaptă dacă rămânem prea multă vreme lângă barieră, suspină Sebastian. Cel mai rău este că nu-ţi dai seama, pentru că hainele se micşorează în acelaşi timp cu trupul.

Ajunseră în sfârşit în tabăra de antrenament unde erau încartiruiţi copiii soldaţi. Peggy Sue văzu repede că, în pofida vârstei lor, fetele şi băieţii de şaisprezece ani erau mult mai scunzi decât ea.

– Aşa se-ntâmplă pentru că nu se decid să se ducă pe câmpul de luptă, comentă Sebastian. Sunt aici de multă vreme. Plătesc preţul ezitării lor.

Tabăra se alcătuia din corturi militare. Câteva erau chiar destul de mari, dar majoritatea lor păreau concepute pentru păpuşi.

– Sunt grupaţi după înălţime şi nu se amestecă între ei, spuse Sebastian. Asta este regula.

După ce inspectă fiecare fir de iarbă ca să nu stâlcească pe cineva, Peggy Sue se aşeză pe gazon.

– Parcă ar fi şoareci, mârâi câinele albastru. Mă enervează că aleargă aşa pe sub nasul meu, îmi vine să ronţăi câţiva, măcar să văd ce gust au.

– Stăpâneşte-te! îi porunci Peggy. Sunt fiinţe umane.

– Dacă spui tu..., suspină animalul, nu prea convins.

Un fluierat le întrerupse conversaţia.

– Linişte! se auzi vocea de falset a unui bărbat mic în uniformă de caporal, căţărat pe o estradă. Colonelul Baldwin o să vă explice imediat cum este construită grădina şi creaturile pe care riscaţi să le întâlniţi.

– Hopa! mormăi un băiat lângă Peggy, iată-ne din nou la şcoală!

În picioare pe estradă, caporalul se scotoci în buzunar şi scoase o cutie de chibrituri. O puse pe

masă, o deschise... Ceva foarte mic apăru în mijlocul cutiei. Era colonelul Baldwin, şeful operaţiunilor în zona duşmană. Începu să vorbească, dar vocea lui semăna cu bâzâitul unei muşte. Fu nevoie să se monteze un amplificator pentru ca adunarea să poată înţelege sensul cuvintelor sale.

– Nu vă bateţi joc, tinerilor, spuse el pe un ton fără replică. Dacă nu porniţi la luptă, de acum în trei săptămâni veţi fi la fel de mici precum mine... Nu-mi fac iluzii în legătură cu soarta care mă aşteaptă. Când voi deveni microscopic, acarienii din primul covor mă vor devora. Sufleteşte, sunt pregătit. Voi trebuie să decideţi dacă vreţi să aveţi parte de aceeaşi soartă.

Un murmur străbătu adunarea.

– În spatele barierei se întinde grădina, continuă colonelul. Este apărată de slujitori care vă vor trata fără milă, ca şi cum aţi fi cârtiţe, şobolani sau paraziţi. N-avem nicio hartă exactă a locului, pentru că, de-a lungul lunilor, pădurea s-a transformat într-o junglă de nepătruns. Obsesia grădinarilor este apa... Au nevoie de enorm de multă apă pentru a stropi o asemenea masă vegetală. Pompează apa asta din afară. Din lumea reală. Din cauza asta există deşertul nesfârşit. Mirajele folosesc animale-rezervor ca să pompeze iazurile, bălţile, lacurile... Curând, vor ataca oceanele, şi Terra nu va fi decât o minge de lut uscat.

Aceste animale-cisternă sunt cât dinozaurii, pot să vă calce în picioare fără să bage de seamă măcar...

„Încântător!", gândi Peggy Sue. Vocea colonelului continua să răsune în portavoce.

„Bietul om, îşi spuse Peggy Sue, de fapt, nu ştie mare lucru despre ce se petrece dincolo de bariera albă."

– Pericolul se poate ivi de oriunde, repetă oratorul, pentru grădinarii-soldaţi veţi fi ca nişte păsări venite să ciugulească din fructele lor.

– La ce folosesc fructele acestea? întrebă Peggy, ridicând mâna.

– Sunt folosite să-l hrănească pe demonul adormit, explică, prin intermediul amplificatorului, colonelul. Grădinarii le culeg şi-l hrănesc în timpul somnului. Iată de ce le păzesc cu atâta grijă.

Peggy Sue lăsă mâna în jos.

– Vom avea arme? întrebă un băiat. Puşti? Săbii?

– Nu, răspunse colonelul din fundul cutii de chibrituri. Nu există arme, n-ar folosi la nimic. Singurele arme de care veţi dispune vor fi şiretenia şi inteligenţa.

Adolescentul mormăi, nemulţumit.

– În cazul ăsta, şopti el către vecinul lui, n-o să pun piciorul acolo, prefer să mă întorc în zona viselor.

Cum spuse, aşa şi făcu: se ridică şi părăsi adunarea. Alţi şase băieţi îl imitară.

– Soldaţi fără puşcă! mormăiră ei. Asta n-are niciun sens.

– Uite, suspină Sebastian, adesea se termină în felul ăsta. Vin să se joace de-a războiul, fără să realizeze de fapt ce este în joc. În ce-i priveşte pe cei care ajung până la barieră, ei se poartă ca nişte fanfaroni. Grădinarilor-santinelă le e foarte uşor să-i descopere.

Şedinţa de instrucţie se încheie cu împărţirea unor cărţulii explicative, în care se aflau mai multe planuri ale grădinii.

– Documentele astea sunt deja învechite, murmură Sebastian. Priveşte: în perioada aia castelul era mai mic decât astăzi.

Peggy nici nu se sinchisi să verifice dacă-i aşa. Turnurile fortăreţei care se înălţa la orizont păreau gata să atingă burta norilor.

Odată aşezat colonelul în fundul cutiei sale, participanţii se împrăştiară.

– Trebuie să ne echipăm pentru la noapte, spuse Sebastian. Când se termină ziua, grădina ia oraşul cu asalt.

– Cum? întrebă Peggy.

Sebastian îi arătă interstiţiile dintre panourile barierei uriaşe.

– Plantele..., spuse el, îşi strecoară rădăcinile pe acolo, ca nişte tentacule de caracatiţă. Fură lucruri... sau oameni.

– De ce?

– Pentru că sunt neliniştite şi pentru că transferul de materie li se pare prea lent.

– Vrei să spui că ele consideră că ne micşorăm prea încet?

– Da... Cum au nevoie de materie ca să dea naştere la noi fructe, fură ce le cade sub tentacule. Copii, în principal.

– Ce fac cu ei?

– Îi transformă... în fructe. Adulţii sunt transformaţi în legume. Nu glumesc. Rădăcinile lor au săgeţi, aşa că, dacă te înţeapă, veninul lor se infiltrează în tine, veninul metamorfozei. Dacă un bananier te muşcă de gleznă, te transformi în banană în trei zile, dacă n-ai antidotul.

– O banană uriaşă?

– O banană uriaşă, pe care demonul o s-o mănânce dormind, imediat ce grădinarii o vor culege.

În baraca rezervată echipamentului, un sergent de vreo patruzeci de ani – dar care era deja mai mic decât ei – le dădu nişte securi.

– Atenţie! Au fost ascuţite azi-dimineaţă. Şi nu uitaţi trusele cu ser antiveninos. A fost adăugat un antidot împotriva muşcăturilor ananasului, împotriva zgârieturilor de cartof şi împotriva înţepăturilor de ridiche.

Cei trei prieteni îl salutară pe sergent şi se întoarseră în cortul care le fusese repartizat. Covorul

de pe jos era din metal, ceea ce o miră pe Peggy Sue.

– Din cauza rădăcinilor..., îi explică Sebastian. În felul ăsta, nu pot să sape pe dedesubt.

Fata, la fel de neliniştită, se aşeză pe unul din paturile de campanie.

– Dormi cu securea în mână, îi recomandă Sebastian. Dacă la noapte simţi ceva că te trage de picior, să ştii că-i un tentacul vegetal. Nu ezita să-l retezi.

– Bine, spuse Peggy Sue, cu voce sugrumată.

Se întinse în pat fără să se dezbrace.

Era destul de tulburată gândindu-se la ce i se putea întâmpla. Câinele albastru veni să se culce lângă ea. Amuşina mirosurile care veneau dinspre grădină.

– Acolo totul este viu, spuse el după un moment. Mişună, se agită... Aud lucruri care înaintează pe sub pământ. Sapă, ca zeci de cârtiţe care se îndreaptă spre noi.

– Sunt rădăcinile, confirmă Sebastian care, cu mâinile încrucişate sub ceafă, fixa stâlpul cortului. S-au pus deja pe treabă. Ne-au reperat prezenţa. Adoră oamenii de înălţimea noastră. Minusculii nu le interesează, fac fructe prea mici.

– Oare am început cu adevărat să ne micşorăm? întrebă din nou Peggy.

– Mda, fără îndoială, căscă băiatul. Mai bine să nu ne gândim la asta.

Un grup de adolescenţi trecu prin faţa cortului, păreau decişi să părăsească tabăra.

– Renunţă? se nelinişti Peggy Sue.

– E ceva frecvent, spuse Sebastian. Când oamenii devin conştienţi c-au ajuns mai mici decât nou-veniţii, asta-i îngrozeşte, şi atunci vor să plece înapoi, în speranţa că vor reveni la talia iniţială. Dar asta nu foloseşte la nimic. Nimeni nu-şi poate recupera centimetrii care i-au fost furaţi.

– Măcar încetează să se mai micşoreze, mormăi câinele albastru. Pe mine nu m-ar distra deloc să rămân cam cât un şoarece.

– Când o să ne ordone să trecem de cealaltă parte a barierei? se nelinişti Peggy.

– Nimeni n-o să ne dea vreun ordin de acest fel, replică adolescentul. Noi trebuie să ne hotărâm. Aici, nimeni nu-i obligă pe soldaţi să pornească la atac. Pornesc atunci când au curaj să pornească.

– Eu n-am curajul, totuşi o să mă duc, spuse Peggy. Trebuie să-mi găsesc părinţii înainte să fie puşi într-o cutie de chibrituri.

Nu-i venea deloc să râdă la gândul ăsta.

Închise ochii, furată de somn. Nu era încă obişnuită cu situaţiile deosebite ale mirajului şi nu beneficia de inepuizabila energie de care dădea

dovadă Sebastian. Puse capul pe perna improvizată a patului din benzi împletite. Teama de a se micşora în timpul nopţii continua s-o bântuie. Ar fi vrut să-şi ia nişte repere, să aibă un metru din panglică... dar asta era o prostie, pentru că şi metrul din panglică scădea cât timp dormea!

Alunecă în somn, legănată de vocea îndepărtată a lui Sebastian, care trecea în revistă principiile de supravieţuire pe care este bine să le aplici de cealaltă parte a barierei.

12

LUPTA NOCTURNĂ

Peggy Sue se trezi în mijlocul nopţii, în acelaşi timp cu câinele albastru.

– O să se-ntâmple ceva, îi şopti mental animalul. Este iminent.

Fata căută securea, pe care-o scăpase în timpul somnului. Cu paşi prudenţi, înaintă până în pragul cortului. Cerul nopţii în interiorul mirajului era atât de impresionant! Stelele care străluceau, agăţate de bolta cerească, n-aveau toate aceeaşi culoare. Unele erau albastre, altele roşii. Nu clipeau în acelaşi ritm, şi majoritatea lor cântau. Din când în când, se aranjau în aşa fel încât să alcătuiască nişte cuvinte luminoase, ca o reclamă publicitară. Spuneau: *Distrează-te!* sau scriau onomatopee: *Bing! Clang! Pleosc!*

De jos, aveai impresia că-i un bâlci îndepărtat. Peggy n-avu timp să le admire, căci un ţipăt de groază răsună dintr-odată.

– Rădăcinile! urlă un băiat. Alertă! Sosesc!

Strigătul lui se opri brusc, ca şi cum ceva l-ar fi înşfăcat din mers. Imediat, o panică de nedescris se instală în tabără şi ocupanţii ei începură să fugă în toate direcţiile. Peggy Sue făcu ochii mici, încercând să se descurce în această agitaţie. Reuşi să distingă nişte tuburi lungi care se mişcau în întuneric. Un fel de tentacule care răscoleau aerul şi explorau împrejurimile împleticindu-se. Copiii fugeau din faţa acestor braţe vegetale lipsite de ochi, care scotoceau corturile în căutarea prăzii.

Sebastian i se alătură, cu securea în mână.

– Vin să caute materia primă pentru fructele lor, mârâi el. În general, iau băieţi ca să facă banane sau ananaşi; fetele sunt folosite pentru caise sau mango. Încearcă să nu te laşi înţepată, ţepuşa este fixată chiar la capătul rădăcinii, ca pe coada unui scorpion.

– Avem antidotul..., remarcă Peggy, care încerca să se liniştească.

– Da, dar dacă veninul e foarte puternic, nu reuşim să oprim cu totul procesul de transformare. Am avut un prieten a cărui piele mirosea a banană şi ale cărui degete se cojeau. Şi-am mai cunoscut o fată

căreia părul i s-a transformat în frunze de salată. Nu era prea grozav.

Brusc, observară că sub picioarele lor lovea cineva. O rădăcină încerca să pătrundă prin placa de tablă care servea drept covor. Peggy strânse din dinţi. Câinele albastru, pierzându-şi cumpătul, începu să latre ca turbat şi să alerge în cerc, căutând duşmanul să-l muşte. Când era vorba să se bată, era întotdeauna primul.

Peggy Sue se temu să nu fie prins de o liană. În pofida caracterului lui detestabil, îl iubea din ce în ce mai mult.

Într-un gheizer de praf maroniu, o rădăcină ieşi din pământ chiar în faţa fetei. Ai fi zis că-i tentaculul unei caracatiţe a cărei piele avea textura unui cartof. Un ac de os din care picura o sevă veninoasă se afla chiar în vârful acestui bici vegetal. Cu mâna crispată pe mânerul securii, Peggy spintecă aerul cu o mişcare a braţului drept. Lama tăie ţepuşa cu o secundă înainte s-o lovească.

– Bine ţintit! gâfâi Sebastian. Eşti mai puternică decât credeam.

În jumătatea de oră care urmă, cei doi adolescenţi se bătură ca nişte draci ca să respingă asalturile lianelor veninoase. De jur-împrejurul lor, izbucneau strigăte de groază. În mai multe rânduri, Peggy văzu copii dispărând de cealaltă parte a barierei, ridicaţi de

rădăcinile care se-nfăşurau în jurul lor ca să-i lege. Sărmanii puşti strigau cât puteau de tare, dar era imposibil să le vii în ajutor. Odată ce-şi înhăţau prada, lianele se retrăgeau, se-ntoarceau în grădină târându-şi prizonierii după ele.

Brusc, se făcu din nou linişte.

– Gata, răsuflă uşurat Sebastian. Nu se vor mai întoarce înainte de mâine seară. N-ai păţit nimic? N-ai fost înţepată? Şi câinele?

Câinele albastru era bine. Se agăţa de o rădăcină pe care reuşise s-o taie cu dinţii.

– Ptiu! mârâi el. Şi pe deasupra au şi-un gust infect!...

Atacul devastase tabăra. Corturile, smulse din ţăruşi, erau zdrenţe. Mai mulţi adolescenţi gemeau ţinându-se de braţ sau de picior. Fuseseră înţepaţi. Infirmierele se agitau în jurul lor pentru a le administra doze mari de antidot.

– Nu sunt în afara pericolului, murmură Sebastian, ştergându-şi fruntea. Ştiu un băiat al cărui sânge s-a schimbat în must. Asta atrăgea viespile care nu încetau să-l atace. Mai târziu, sângele a început să-i fermenteze în vene, apoi s-a făcut vin, aşa că tot timpul era mort de beat!

– Termină cu poveştile astea groaznice! se enervă Peggy. Aşa-i în fiecare seară?

– Aproape. Şi la fel o să fie şi când o să fim în grădină. Singurul mod de a păcăli rădăcinile va fi să ne frecăm cu sucul fructelor care cresc acolo. În felul ăsta, poate or să ne confunde cu un ananas. Este un camuflaj eficient. Dar trebuie să poţi pune mâna pe un fruct şi să-l storci. Acolo, fiecare copac e supravegheat, fiecare tufiş e protejat.

– M-am gândit la un lucru, declară Peggy Sue. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât ne micşorăm şi, în plus, avem nevoie şi de mai mult timp ca s-ajungem la castel.

– Exact. Şi, cu cât o să petrecem mai multă vreme în grădină, cu atât grădinarii-soldaţi vor avea mai multe şanse să ne prindă.

Fata clătină din cap.

– Atunci, trebuie să plecăm mâine, decise ea. O să improvizăm pe parcurs. După părerea mea, ştii la fel de multe cât ştie şi colonelul minuscul care bâzâie din fundul cutiei de chibrituri.

– De acord, aprobă Sebastian. Cred că facem o echipă bună.

În următoarea oră, dădură ajutor echipelor care încercau să repună tabăra pe picioare. Atacul rădăcinilor veninoase provocase un val de dezertări. Mulţi adolescenţi – treziţi brutal din visurile lor războinice – se retrăgeau în dezordine spre zona

unde se puteau distra într-un mod mai puţin periculos.

– Tocmai asta e problema, suspină Sebastian, mulţi vin aici cu speranţa că se vor distra pe cinste. Se cred întru-un joc video. După primele atacuri, îşi schimbă cu totul părerea...

Peggy Sue se duse la baraca unde se afla echipament, ca să ceară două rucsacuri şi material de supravieţuire.

– N-aţi urmat ciclul complet de instrucţie, protestă sergentul. N-o să supravieţuiţi nici măcar o oră de cealaltă parte a barierei.

– Asta e! rânji fata. Cei care v-au urmat învăţăturile până la capăt s-au întors?

– Nu, aprobă sergentul.

– Vedeţi! conchise Peggy, îndepărtându-se.

Se întoarse la cortul lor şi-i dădu un rucsac lui Sebastian.

– Deci, ne-am hotărât? întrebă băiatul.

– Da, spuse adolescenta. E momentul să ne-aruncăm în valuri înainte de a ajunge nişte pitici. Eu mă simt deja mai mică decât la sosire. De fiecare dată când privesc bariera, mi se pare mai înaltă.

– O să trecem bariera în zori, spuse Sebastian. Imediat ce vom fi de partea cealaltă, trebuie să ne frecăm pielea cu sucul primelor fructe care ne ies în cale, asta o să-i deruteze pe grădinari.

– N-or să vadă diferenţa?

– Nu, nu sunt fiinţe umane. Se bazează numai pe mirosul lor.

*

Când se lumină de ziuă, stelele începură toate să strige: „La revedere, pe diseară! Vă iubim!". Miile de voci micuţe, slăbite de distanţă, se amestecau, dând naştere unui vacarm ciudat de cristalin.

Apoi se stinseră în aceeaşi secundă, de parcă ar fi fost acţionate de un întrerupător.

– La drum! spuse Peggy, ridicându-se.

Într-un pas, cei trei tovarăşi se îndreptară spre bariera uriaşă care mărginea orizontul. Inima fetei începu să bată mai repede. Din tabără se auzea murmur de voci. Degete întinse arătau spre acei nebuni care, fără să aştepte permisiunea superiorilor, se aventuraseră dincolo.

– Uite încă nişte şmecheraşi pe care n-o să-i mai vedem prea curând! şoptea câte unul la trecerea lui Peggy Sue.

13

TERITORIUL INTERZIS

Adolescenta nu-şi putu stăpâni un frison când se strecură prin spaţiul dintre două panouri. Cum trecură linia frontierei, puseră piciorul într-o lume gigantică, unde toate dimensiunile păreau mărite de o sută de ori! Cel mai mic fir de iarbă avea înălţimea unui copac, peluzele erau adevărate păduri. Un bubuit ciudat, continuu, făcea pământul să tremure.

– Asta ce-i? întrebă Peggy.

– E zgomotul ierbii care creşte, explică Sebastian. Sunt frunzele care se desfac ca să primească lumina, florile care se deschid.

– Ai zice că-i o uzină ce se pune în mişcare! râse Peggy Sue. Niciodată nu m-am gândit că natura poate fi atât de zgomotoasă. N-are nimic odihnitor.

– Ce e neplăcut, spuse adolescentul, e faptul că busolele sunt inutile aici, pentru că nu există pol

magnetic. Şi cum nu putem să vedem de iarbă, o să ne învârtim în curând în cerc. Trebuie să mergem în direcţia castelului, dar aici suntem într-o groapă şi arborii ascund orizontul. Din când în când, va trebui să ne urcăm pe ceva ca să fim mai sus şi să ne asigurăm că n-o luăm în direcţie opusă faţă de ţinta noastră.

„Este adevărat că-i uşor să te rătăceşti, gândi Peggy. Totul seamănă, iar firele de iarbă sunt atât de dese, că-i greu să circuli printre ele."

Mirosurile vegetale erau atât de puternice, încât te lua cu ameţeală.

– Am impresia c-am căzut într-o farfurie cu supă de legume! mârâi câinele albastru. Nu vă recomand să deveniţi rumegători!

Vântul făcea iarba să se mişte, ceea ce se dovedea destul de periculos pentru că, dacă te nimereai între două ferigi, erai ca într-un cleşte şi-ţi auzeai oasele trosnind.

Fu nevoie să escaladeze o coastă abruptă, în vârful căreia dădură nas în nas cu vreo zece roşii. Cea mai mare dintre ele avea dimensiunea unei case cu trei etaje. Sebastian scoase cuţitul ca s-o înţepe.

– Haideţi! porunci el, frecaţi-vă cu suc. Dacă întâlnim un grădinar, e suficient să rămânem pe loc şi o să ne ia drept nişte drăguţe pătlăgele preocupate să se coacă la soare.

Peggy Sue şi câinele albastru se supuseră.

– Ajunge, şopti Sebastian, ud din cap până-n picioare de lichid roşiatic. Începând de acum, trebuie să fim prudenţi. Suntem într-o grădină de zarzavat, asta înseamnă că, în mod fatal, o să întâlnim un grădinar.

Peggy clătină din cap; îngrijorarea îi strângea stomacul.

Abia porniră la drum, că Sebastian şi scoase un strigăt de alarmă.

– Duşman drept în faţă! gâfâi el. Nu mişcaţi... nu vorbiţi. Încercaţi să vă închipuiţi că sunteţi nişte roşii fericite să se pârguiască la soare.

„Uşor de zis!", gândi Peggy Sue, care, până atunci, nu se imaginase niciodată în coaja unei roşii... fericite sau nu.

Îngenunche la pământ şi rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi, ca să localizeze de unde vine pericolul. La început, nu văzu nimic, pentru că grădinarul se confunda cu vegetaţia înconjurătoare. Era o creatură de o înălţime colosală, dar curios îmbrăcată în frunze de porumb împletite. Avea capul minuscul, rotund. Pielea lui evoca o coajă încreţită de măr de mult cules. N-avea mâini, în sensul obişnuit al cuvântului, braţul drept se prelungea cu o foarfecă de grădină ciudată, din os, cel stâng se termina cu o lopată, tot din corn. În loc de picioare, avea două greble.

„Este o creatură-unealtă, gândi Peggy Sue. A fost concepută pentru a executa unele munci, nimic mai mult."

Un picior-greblă se postă în faţa ei. Semăna cu o labă prevăzută cu nenumărate gheare. Pe faţa rotundă a grădinarului, nările palpitau, analizând mirosurile. Ochii erau cât doi sâmburi. Mâna-lopată se lăsă în jos ca s-atingă uşor roşiile, căutând să le identifice pe cele care erau coapte.

Peggy Sue se temu dintr-odată ca mirosul sucului cu care era stropită să nu-l păcălească pe grădinar.

„Numai să nu-i vină ideea să mă culeagă!", se gândi, în timp ce panica punea stăpânire pe ea.

Din fericire, creatura se îndepărtă; picioarele ei, care greblau pământul, desenau linii paralele printre pietricele.

Când dispăru în spatele unui tufiş, Sebastian ieşi din starea de nemişcare.

– Mai sunt şi alţii, suspină el. Fiecare este specializat într-un anume domeniu. Sunt semănători, culegători... şi mai ales, unii care vânează paraziţi.

– Vorbeşti de noi? făcu Peggy.

– Da, grădinarii ne consideră nişte dăunători, purici de plante, cârtiţe sau limacşi.

Câinele albastru avea blana zburlită. Uriaşul cu mâna în formă de foarfecă îl băgase în sperieţi.

– O să ne întâlnim şi cu alţii, repetă Sebastian. Să nu vă apucaţi niciodată să fugiţi sau să ţipaţi. Dacă vreţi să supravieţuiţi, faceţi bine şi imitaţi legumele.

Îşi continuară drumul prin iarba înaltă. În vârful colinei, se întinseră pe burtă ca să observe peisajul. Peggy Sue rămase înmărmurită. Grădina era atât de mare, că părea s-ajungă până la linia orizontului. Era făcută dintr-o succesiune de masive şi peluze, mari cât nişte ţări. Avu impresia că tocmai contemplă globul terestru la o oră de geografie. Aleile nisipoase separau toate aceste „continente", aşa cum o fac oceanele în lumea reală. Era, în acelaşi timp, şi foarte frumos... şi îngrozitor.

– Suntem prea mici, şopti ea. O s-avem nevoie de ani ca să traversăm o asemenea întindere! O să am treizeci de ani când, în cele din urmă, o s-ajung la poarta castelului!

– Poate că nu, zise câinele albastru, cred că-i o iluzie optică scornită special ca să ne descurajeze.

– Posibil, mormăi Sebastian. Grădina este plină de capcane bizare.

Tăcură, căci un animal ciudat tocmai apărea la cotitura unei alei. Din cauza dimensiunii lui, Peggy Sue crezu că-i vorba de un dinozaur.

– Este o cisternă vie, explică Sebastian. Îi vezi trompa? Când mirajul îşi deschide porţile, animalul-cis-

ternă o proiectează prin acea deschidere şi începe să pompeze apa bălţilor, a fluviilor... chiar a oceanelor! Apa-i o problemă majoră aici, căci, pe măsură ce se extinde, grădina are nevoie să fie stropită din ce în ce mai mult.

Peggy Sue observă animalul gigantic care se legăna pe alee. Nu părea rău. La capătul gâtului de brontozaur, se legăna un cap foarte mic. Ca şi elefanţii, avea o trompă, dar această trompă, pentru moment rulată sub piept, era incredibil de lungă şi te făcea să te gândeşti la acele furtunuri de incendiu folosite de pompieri.

– Vezi, şuşoti Sebastian, are burta încreţită şi fleşcăită, parcă ar fi goală. Aşteaptă cu nerăbdare următoarea oprire în realitate ca s-o umple. Atunci burdihanul o să devină enorm, căci animalul o să înghită tone şi tone de apă. Poate să-nghită totul, chiar apă de mare, stomacul lui filtrează sarea şi o face dulce.

– Ce face când este plin? întrebă Peggy.

– Se transformă în stropitoare şi-şi pulverizează conţinutul peste grădină, acolo unde trebuie. Când cad de sus, cum sunt atât de mari, te pot turti, cum ar face-o stâncă.

– Animalul nu-i rău, observă câinele albastru. Nici nu-i conştient de prezenţa noastră. Nu-i preocupat decât de setea plantelor.

– Ar trebui totuşi să fim atenţi să nu nimerim sub vreun picior, le atrase atenţia Peggy Sue.

Monstrul se-ndepărtă făcând pământul să se cutremure. Şase perechi de labe musculoase susţineau pântecul nesfârşit. Peggy şi-l imagină lansându-şi trompa prin întredeschiderea mirajului şi pompând apa oazelor şi a izvoarelor.

– Există o turmă întreagă, adăugă Sebastian. Din fericire, îi auzi când vin. Nu ies niciodată de pe alei, ar risca să distrugă plantaţiile.

Cei trei prieteni se ridicară cu intenţia de a se deplasa cât mai repede posibil, ca să se pună la adăpostul ierbii înalte.

„Trebuie să trecem din peluză în peluză, gândi Peggy. N-o să fie uşor."

Castelul alb îi părea teribil de îndepărtat, o ceaţă difuză îl ascundea în parte, dar dacă-l priveai fix trei sau patru minute era de-ajuns ca să vezi cum i se schimbă aspectul.

„Creşte întruna...", realiză adolescenta.

Nu era nicio îndoială, o să aibă în curând dimensiunea unui lanţ de munţi care vor acoperi orizontul. Din cauză că crescuse în înălţime, zăpezile veşnice se instalaseră pe metereze... şi, în tot acest timp, tot ce nu făcea parte din grădină se micşora.

Câinele albastru rămase nemişcat. În faţa lor se ridica o căsuţă ciudată, făcută din iarbă şi bucăţi de scoarţă de copac. În interior, Peggy descoperi nişte rucsacuri asemănătoare cu al ei şi nişte haine împrăştiate.

– O tabără, şopti ea. Probabil abandonată.

– Da, spuse Sebastian. Adăpostul a fost construit, fără îndoială, de băieţii şi fetele care au venit aici înaintea noastră. Unde sunt acum?

Câinele albastru mirosi sacii de dormit puşi pe jos.

– Nimeni n-a dormit înăuntru de multă vreme, declară el. Au fost copii de vârsta voastră, dar erau gata să-şi piardă minţile... o simt. Îi stăpânea o vrajă.

Peggy Sue cercetă rapid locul. Foştii ocupanţi fugiseră uitând în urma lor obiectele cele mai folositoare: cuţite, lopeţi, lanterne de buzunar.

– Ce s-o fi întâmplat? murmură ea. Crezi c-au fost atacaţi?

– Nu, zise câinele albastru. Nu-i miros de luptă, dar simt o adiere de vrăjitorie... E ca o bomboană acidulată umplută cu muştar.

– Era de aşteptat, suspină Sebastian. Mulţi adolescenţi au plecat înaintea noastră; nimeni nu i-a mai văzut întorcându-se.

Dintr-odată, Peggy zări un carneţel căzut pe jos. Avea paginile acoperite cu un scris copilăresc, cu rândurile îngrămădite. Îl ridică.

Pe prima pagină citi:

Mă numesc Sarah, am cincisprezece ani, ăsta este jurnalul de călătorie pe care mă voi strădui să-l ţin cât durează expediţia noastră. În dimineaţa asta, în zori, am ajuns la barieră ca să intrăm în grădină. Mike şi Kevin mă însoţesc. N-avem nicio idee despre ce ne aşteaptă.

Peggy Sue răsfoi repede carneţelul. Observă că scrisul se deforma, devenind, în final, ilizibil. Numai câteva cuvinte, ici-colo, puteau fi descifrate:

frică... Grădinarul i-a tăiat capul lui Mike cu foarfeca lui... vrăji... fructe...

Un frison de îngrijorare îi ridică părul pe ceafă.

– N-au rezistat prea mult timp, mormăi Sebastian, care citise peste umărul ei. Doar patru zile pe teritoriul duşman...

Peggy Sue continuă să citească. Biata Sarah ţinea neapărat să scrie în jurnal, chiar şi atunci când mâinile îi tremurau atât de tare încât scrisul i se transforma într-o mâzgălitură lipsită de sens.

Nu-ţi dai seama imediat..., citi ea. *Te învăluie cu perfidie... neîncredere. Dar ai vreun mijloc să faci altfel?*

Pe penultima pagină citi: *Atenţie! Pericol! Nu faceţi aceeaşi greşeală ca noi...*

Ultima pagină din jurnal nu conţinea decât un rând, drept, cu un scris frumos, regulat. Se putea citi:

Acum sunt fericită, nu-mi mai este frică deloc, ştiu că totul o să meargă spre bine. Era stupid să lupţi, atât de stupid!

Afirmaţia asta o înspăimântă pe Peggy Sue mai mult decât cele citite înainte.

Ce se-ntâmplase? De ce lui Sarah nu-i mai era frică, aşa, dintr-odată?

Privi în jurul ei. Nu era nevoie de prea multă fantezie ca să-ţi imaginezi orele de groază pe care Sarah le petrecuse în cabană, ascultând cum se apropie paşii santinelei cu picioare în formă de greblă.

(*Grădinarul i-a tăiat capul lui Kevin cu foarfeca...)*

– Să nu rămânem aici, decise Peggy. Nu-i un loc sigur.

Sebastian ridică din umeri.

– Ştiu de ce i-au descoperit grădinarii. Pur şi simplu, au uitat să-şi ude regulat corpul cu sucul unui fruct sau al unei legume. Camuflajul lor nu era perfect. Mirosurile vegetale se evaporă repede pe căldura asta, de-asta trebuie să repeţi stropirea asta de mai multe ori pe zi.

Şi, trăgând cuţitul din teacă, se îndreptă spre un cartof cât el de mare şi-l tăie.

După ce luă o bucată zdravănă din legumă, se fricţionă. Când termină, îi întinse bucata lui Peggy.

– Ţine, îi porunci el, fă ca mine.

– Miroase a pământ, protestă câinele albastru.

– Exact, mormăi băiatul. Important este că ascunde mirosul nostru natural.

Peggy se supuse. Sucul de cartof degaja un miros fad, de pivniţă sau de vegetaţie de pădure. Îşi

mânji faţa, mâinile, picioarele. Amidonul aşeza o peliculă lipicioasă pe suprafaţa pielii. Era neplăcut. Când trebui să-l supună şi pe câinele albastru la acelaşi tratament, animalul protestă.

– Miroase urât! mârâi el. Şi-o să-mi păteze cravata!

Înainte de a se îndepărta de cabană, Peggy strecură carneţelul în buzunar. Oare, dacă-l studia mai atent, reuşea să-l descifreze?

Îl considera pe Sebastian prea sigur pe el – ca toţi băieţii! –, era convinsă c-ar fi fost mai bine să fie mai prudenţi. Să cerceteze locurile, în loc să se grăbească de parcă participau la o cursă contra cronometru.

(*Grădinarul i-a tăiat capul lui Kevin cu foarfeca...*)

Ici-colo, printre ierburi, zărea obiecte abandonate de tinerii care trecuseră pe acolo înaintea lor. Pantofi... pulovere... Tremura la gândul c-ar putea da nas în nas cu un schelet sau ceva de genul ăsta.

Dintr-odată, crezu că distinge o formă între ierburile uriaşe. Era cea a unei fete făcute ghem, cu ochii închişi. „Sarah!", gândi ea imediat. Alergă spre adolescentă cu speranţa că-i încă în viaţă.

Când îngenunche lângă necunoscută, văzu că aceasta – cu siguranţă, dorind să se ascundă – era pe jumătate îngropată în pământ.

– Sarah? strigă ea. Sarah, tu eşti? Am găsit jurnalul tău de călătorie... Mă auzi?

– Respiră, observă Sebastian. Pare adormită. Trebuie să o scoatem din groapa aia.

– Nu! chelălăi câinele albastru. N-o atingeţi! E vrăjită.

Dar nici Peggy, nici Sebastian nu dădură atenţie acestui avertisment. Încercară amândoi s-o reanime pe fată, lovind-o peste faţă.

Aceasta începu să geamă.

– Lăsaţi-mă, mormăi ea. Vedeţi-vă de drum, dacă nu, chem grădinarul. N-aveţi dreptul să mă culegeţi...

– Sarah! insistă Peggy. Tu eşti cea care a scris acest jurnal?

Adolescenta se forţă, în cele din urmă, să ridice pleoapele. După expresia posacă, era vizibil că nu dădea doi bani pe faptul că i se acorda ajutor.

– *Sarah?* murmură ea. Da, era numele meu, înainte... când eram om. Acum nu mai am nimic de-a face cu voi. Încetaţi să mă persecutaţi! Sau chem grădinarul să vă taie capul. Lăsaţi-mă să cresc liniştită! Trebuie să-mi termin transformarea.

– E nebună, spuse repede Sebastian. Se crede legumă!

– Dacă nu mai eşti Sarah, atunci cine eşti? întrebă Peggy, aplecându-se uşor asupra fetei.

– Ce, nu se vede? rânji aceasta. Sunt un cartof. Încă nu sunt perfectă, dar fac eforturi. Vreau să devin frumoasă ca să fiu culeasă şi fiartă. Vreau să fiu pasată şi încorporată în piureul demonului...

– Eşti ca noi! îi spuse Peggy, scuturând-o de umeri. Reacţionează! Nu eşti un cartof! Trezeşte-te, eşti hipnotizată!

– Te înşeli, şuieră câinele albastru. Ea nu mai e om.

– Ştergeţi-o de-aici! urlă Sarah. Nu vreau să fiu mâncată de nişte amărâte de fiinţe umane! Mă păstrez pentru demon!

– Trebuie să tacă, şopti Sebastian. Altfel, le va atrage pe santinele aici.

– S-o scoatem din groapa asta! decise Peggy. Strecoară-ţi mâna sub braţul ei drept, eu o să-l apuc pe stângul, şi să tragem împreună.

Vai, de cum porniră această manevră, Sarah, îngrozită, începu să scoată ţipete îngrozitoare.

– Încetaţi! strigă câinele albastru. Priviţi-i mâinile... picioarele!

Peggy şi Sebastian îl ascultară şi scoaseră un geamăt de stupoare.

Degetele de la mâini şi de la picioare erau schimbate în rădăcini lungi, adânc înfipte în pământ. *Nu minţise: era, cât se poate de sigur, pe cale să se transforme într-un cartof!*

– Imposibil s-o smulgi din cuib, bâigui Sebastian. Fiecare dintre degete măsoară sigur mai mult de un metru.

Peggy Sue holbă ochii, îngrozită de ceea ce vedea. La nivelul solului, epiderma lui Sarah lua aspectul cojii de cartof. Picioarele ei începuseră să se preschimbe într-o masă ovoidală plină de umflături.

Sarah striga întruna după ajutor.

– Grădinar! vocifera ea. Grădinar! Vino să mă ajuţi... Doi intruşi umani nu mă lasă în pace să cresc!

– S-o ştergem! spuse repede Sebastian. Nu mai putem face nimic pentru ea. Dacă-i tăiem rădăcinile, moare.

Frunzişul începu să freamăte cu un foşnet puternic, în timp ce un râcâit făcea pământul să vibreze.

„Un grădinar, gândi Peggy, cuprinsă de groază. Vine să vadă ce se-ntâmplă."

– Scapă cine poate! lătră câinele albastru.

Lamele uriaşe ale foarfecii de os ţăcăneau deasupra capetelor lor, în căutarea prăzii.

„Din fericire, ne-am dat cu suc de cartof, murmură în gând câinele. Poate o să-i fie greu să ne descopere."

Cu toate astea, cei trei tovarăşi nu se simţeau deloc în largul lor.

Profitând de adăpostul oferit de iarba înaltă, se îndepărtară cât mai repede posibil de grădinarul,

aplecat acum asupra lui Sarah. În timp ce fugeau, vocea fetei vrăjite continua să răsune în urma lor. Spunea:

– Voiau să mă culeagă oamenii ăia mizerabili, dar le-am spus că nici nu se pune problema, numai demonul va avea dreptul să mă mănânce... dacă o să reuşesc să fiu demnă de a sta pe masa lui.

14

PRIMA VRAJĂ

Alergară până li se tăie respiraţia de tot, fără să mai piardă timpul uitându-se peste umăr în urma lor. Când, în cele din urmă, căzură în genunchi în ţărână, nu mai aveau putere nici să vorbească.

Peggy Sue îşi scoase termosul din rucsac şi-i umplu castronul câinelui albastru, care scotea limba de un cot, aproape la fel de lungă precum cravata de care nu se despărţea niciodată.

– Curând se va lăsa noaptea, observă Sebastian. Când grădina suferă de sete, grădinarii micşorează ziua.

– E posibil?

– Aici, soarele e ca o lampă. Se stinge de la un întrerupător.

Peggy se întrebă câte alte pericole le rezerva noaptea. Simţea jurnalul de călătorie al lui Sarah ca

pe o umflătură în buzunar. Îşi punea întrebarea în ce fel se lăsase fata copleşită de vraja care o făcuse să se creadă cartof.

– Să ne instalăm. Nu trebuie aprinse nici focul, nici lanterna, limpede?

Aproape imediat, soarele se stinse cu un pocnet sec şi întunericul se aşternu peste grădina fermecată.

Aerul se umplu de zgomotul florilor care îşi închideau petalele. S-ar fi zis că-i o trupă de marinari care închid miile de tambuchiuri ale unui submarin gigantic. Peggy Sue se sprijini cu spatele de un fir de iarbă, câinele albastru se ghemui la pieptul ei.

Cu toată teama, dormiră neîntorşi până în zori.

*

Scârţâitul soarelui, căruia grădinarii îi măreau încetişor lumina, fu cel care o trezi pe Peggy Sue. Amintindu-şi de recomandările lui Sebastian, îşi scoase briceagul şi plecă în căutarea unui fruct. N-avea chef să meargă prea departe, pentru că nu se simţea în siguranţă. Reuşi să găsească vreo zece pătlăgele enorme, de un roşu strălucitor. După ce o înţepă pe cea mai mare, se scăldă în sucul ei. Nu era nimic plăcut în asta, dar era preţul siguranţei ei.

Se felicită imediat că fusese prevăzătoare, pentru că un grădinar apăru printre copaci. Avea înfăţişarea unei sperietori îmbrăcate în frunze uscate, cu mâinile ciolănoase plutind în aer şi strălucind în

razele de soare. Peggy se făcu foarte mică şi rămase nemişcată. Nările tremurară pe faţa rotundă a creaturii.

„Analizează mirosurile, gândi adolescenta, sper că n-o să-i descopere pe Sebastian şi pe câinele albastru."

Uriaşul scheletic nu se hotăra să se-ndepărteze. Ceva îl deranja. Fără îndoială, simţea printre ierburi mirosurile emise de băiat şi de animal.

Peggy Sue nu mai putea să stea chircită lângă enormul picior stâng în formă de greblă. Strângea din maxilare ca să-şi împiedice dinţii să clănţăne. În cele din urmă, santinela plecă. Cum dispăru în spatele copacilor, Peggy se grăbi să-şi trezească tovarăşii, ca să-i trimită să-şi facă baia de suc de roşii.

– Ne-au mirosit prezenţa, spuse Sebastian când îi povesti întâlnirea ei matinală. Ne caută.

Fata se miră că nu-i e foame, dar băiatul îi aminti că oamenii n-aveau nevoie să mănânce în interiorul mirajului, decât dacă le era poftă de ceva.

– Numai uriaşul are nevoie de hrană, declară băiatul, pentru că el creează mirajul. Dacă moare, acest univers dispare brusc, ca un balon plin de confetti care se sparge, şi vom fi zdrobiţi cu toţii.

Odată enunţat acest adevăr tulburător, Sebastian se căţără în vârful unui fir de iarbă,

încercând să se orienteze, pentru că nu se punea problema să se-nvârtă în cerc... aşa cum o făcuseră, cu siguranţă, majoritatea predecesorilor lor.

– Pe acolo! anunţă el, coborând. O să ieşim din primul masiv. Apoi o să trebuiască să traversăm o alee de pietriş, ca s-ajungem la a doua peluză. O să fie aproape la fel de plăcut ca şi cum am trece printr-un deşert de pietricele. Mai mult, n-ar trebui s-o lălăim, ştiţi voi de ce...

– Din cauza animalelor-cisternă, completă câinele albastru care-şi târa cravata pe pământ.

– Exact, sunt mari, dar rapide. Ar fi o greşeală să credem că sunt greoaie. Abia dacă ai timp să le observi, că din trei paşi te şi ajung.

Vestea asta ar fi trebuit s-o îngrijoreze pe Peggy Sue, dar ea începu să fluiere în timp ce mergea.

„E ciudat, se gândea ea. Nu mi-e frică deloc. Ce se întâmplă cu mine?"

Aruncă o privire spre câinele albastru. Zburda printre firele de iarbă ca un căţeluş.

„Ciudat", îşi spuse ea... şi nu se mai gândi deloc la asta.

Pe măsură ce coborau versantul colinei şi se apropiau de aleea pe care circulau dinozaurii-rezervor, Peggy se simţea din ce în ce mai uşoară. Îi era greu să-şi adune gândurile... şi chiar să-şi aducă aminte ce căuta ea acolo.

De fapt, de-aia nu mai putea ea de motivul călătoriei. Nu mai avea decât o poftă: să-şi smulgă hainele, să rămână complet goală şi să-şi ofere pielea soarelui, ca să-şi bronzeze şi încheieturile... Aerul era plin de parfumuri încântătoare... mirosul pământul le întrecea pe toate, puternic, ameţitor. Peggy regreta că n-are plămânii mai mari, ca să respire mai mult aer.

Încet-încet, rămase în urmă, lăsându-i pe băiat şi pe câinele albastru s-o ia înainte. Nu pricepea de ce se grăbesc aşa. N-ar fi fost mai amuzant să se lase în iarbă, să se prăjească la soare? Avea chef să-şi arunce rucsacul din spate, pentru că bretelele îi tăiau umerii.

Râse de una singură. I-ar fi plăcut să se transforme într-un fluture şi să zboare din floare în floare. Sau chiar să fie o pasăre cocoţată pe o ramură... Nu, mai bine asta: *ar fi vrut să fie un fruct care se coace la soare*. Un fruct frumos, nemişcat, care se simte atât de bine în căldura amiezii. Un fruct preocupat doar să crească, să se umfle, să capete tot mai mult gust, mai mult parfum... Oh! cât de plăcut trebuie să fie să stai aşa, agăţat de o codiţă, să n-ai nimic de făcut decât să zaci precum un motan mare torcând pe o canapea.

Nu ştia de unde-i vin ideile astea ciudate, dar li se abandonă cu deliciu.

Ajunse la baza colinei într-o stare de reverie vecină cu somnambulismul. Sebastian îi strigă

ceva, dar nu-l putu asculta. Băiatul ăsta o plictisea agitându-se atât. Aspira la mai multă liniște... la liniștea totală a... *a roșiilor, de exemplu!* Ce putea fi mai plăcut decât să te înroșești încet, să ajungi din ce în ce mai mare, cea mai strălucitoare roșie din grădină. Și apoi, frunzulițele verzi prinse de codiță, de-o parte și de alta, sunt atât de frumoase!

Ajunse la drumul de pietriș, o luă distrată pe urmele celorlalți, mereu cufundată în visul ei. Privi pietricelele care-i scârțâiau sub tălpi. Oh! n-ar fi deloc plăcut pentru o roșie să crească aici, nu, are nevoie de un pământ mai moale, delicat ca o pernă de catifea, un pământ afânat, ușor de arat, pe care să te-ntinzi în voie. A fi roșie însemna să descoperi plăcerile leneviei, ale visării... să nu faci nimic decât să picotești lăsându-ți spiritul să hoinărească și...

La vreo zece metri în fața ei, Sebastian agita brațele și striga ceva ce ea nu pricepea. Ce obositori erau băieții! Nu puteau să stea liniștiți o clipă? Cu ei totul degenera inevitabil în ceartă. Decise să nu-l bage în seamă. Câinele țopăia și el, lătrând. Ah! ce stupizi erau amândoi!

Lăsă capul în jos, ca să nu-i mai vadă, și se cufundă în contemplarea pietricelelor de la picioarele ei. Erau curate și foarte albe, dar nu i-ar fi plăcut să crească printre ele... dacă ar fi fost o roșie, bineînțeles, ceea ce nu era – vai! – cazul...

„Ia uite, gândi ea, dintr-odată, pietrişul se mişcă singur. Ai zice că dansează."

Îngenunche ca să-l studieze mai bine. Nu, pietrişul nu dansa, nu făcea decât să se supună unui fel de scuturătură care zgâlţâia pământul. Toată aleea răsuna acum ca pielea unei tobe în care se bătea ritmic.

Peggy Sue ridică privirea. De cealaltă parte a drumului, urcat pe marginea celei de-a doua peluze, Sebastian îi făcea semne disperate. Câinele lătra sărind în sus, iar cravata caraghioasă cu care era împopoţonat se agita în ritmul ţopăielii.

„Poate dansează şi el? se întrebă fata. Ca pietricelele?"

Trebuia să facă şi ea la fel? Le studie mişcările: băiatul dădea din mâini, câinele sărea scoţând limba. Dacă i-ar fi imitat, ar fi fost, cu siguranţă, şi mai caraghioasă.

Sebastian părea că arată spre ceva care era în spatele ei. Făcea nişte strâmbături idioate, care-l urâţeau. Era o prostie, pentru că, altfel, era drăguţ.

Cu un suspin resemnat, privi peste umăr. Un animal mare urca pe alee, se-ndrepta direct spre ea... un animal *foarte* mare, dar nu era rău, asta se vedea clar. Avea un cap minuscul şi o trompă nesfârşită. Ai fi zis că-i un elefant desenat de un copil mic. N-avea urechi... şi gâtul era imens, şi apoi avea prea multe picioare, şi apoi...

Pe Peggy o apucă un râs nebun. Nu, chiar că era nostim! Un asemenea animal nu putea să existe. Se apropia din ce în ce mai mult, dar lui Peggy nu-i era frică, nu, ea ştia că animalul cel enorm avea consemnul de a nu face niciodată rău fructelor sau legumelor... nu risca deci nimic.

„Mi-aş dori să mă stropească, îşi spuse, mi-e puţin cald. Dacă o ţine tot aşa, o să mă usuc şi o să-mi pierd sucul."

Privea cum labele monstrului se ridicau şi coborau în cadenţă. Pământul se cutremura din ce în ce mai tare şi-i era greu să-şi păstreze echilibrul. Ţinea nasul în sus, sperând că fiinţa fantastică o să-şi deruleze trompa ca să-i dea apa care începea să-i lipsească.

Dintr-odată, câinele care purta cravată se aruncă asupra ei, îşi înfipse colţii în pantalonii ei şi trase cu toată puterea, obligând-o să traverseze aleea.

Ah! Ce tâmpenie! Să n-o lase să fie udată!

– Dă-mi drumul, câine idiot! îi strigă ea.

Dar animalul se încăpăţâna s-o tragă spre peluză, iar ea fu nevoită să-l urmeze. Una din labele monstrului-cisternă o atinse, dar ea nici măcar nu simţi, atât era de nemulţumită că era sărită de la stropitul de dimineaţă. Toate fructele, toate legumele vor fi revigorate, în afară de ea. Vai! Era oribil!

Pierzându-şi echilibrul, căzu în iarbă.

– Eşti complet nebună! urlă Sebastian. Unde ţi-e capul? Nu vedeai că animalul-cisternă era gata să te zdrobească? Era cât pe-aci!

Părea scos din minţi de furia care-i înroşea mutriţa. Peggy Sue ridică din umeri. Cu siguranţă, nu pricepea nimic din reacţiile oamenilor. Viaţa legumelor era mult mai liniştită.

Băiatul o prinse de umeri şi o zgâlţâi, dar ea nu-l asculta. Cuvintele n-aveau sens pentru ea. Nu erau decât nişte zgomote oribile ieşind din gura lui. Legumele comunică blând mişcându-şi frunzuliţele. *Flip-flop... flip-flop...* şi asta nu deranjează pe nimeni.

Cei doi indivizi o studiau îngrijoraţi. Băiatul şi câinele... le-a uitat numele! Legumele n-aveau nume. Nu-şi complicau mintea cu aşa ceva.

O obligară să se ridice şi să pornească din nou la drum. Din când în când, se-ntorceau ca să se asigure că-i urma. Cât de stupid era să mergi în continuu, în loc să te odihneşti într-un colţ, să-ţi înfigi rădăcinile şi s-aştepţi acolo îndopându-te cu soare.

*

Începând din acest moment, pierdu noţiunea timpului. Când băiatul hotărî să facă pauză, primi vestea cu bucurie şi se aşeză mai la o parte. Cum nimeni n-o băga în seamă, îşi scoase pantofii, ciorapii

şi săpă o gaură în pământ, ca să-şi îngroape picioarele. Nu ştia de ce făcea asta, dar ceva o îndemna. O forţă care o depăşea. Îşi acoperi picioarele goale cu pământ, până la glezne.

Ah! cât era de plăcut! Trebuia să fi făcut asta mai de mult! Lucrările de grădinărit odată terminate, începu să dormiteze.

Nu se gândea la nimic altceva decât să se coacă, să-şi ofere cât mai mult soare. Din când în când, ridica pleoapele ca să vadă dacă pielea i se înroşea... cu un roşu frumos de tomată.

Plescăitul limbii câinelui o obligă să-şi recapete cunoştinţa. Îi spăla faţa zdravăn, acoperind-o cu salivă. Ea încercă să se zbată, dar deja nu mai avea suficientă energie ca să-l respingă.

Apoi căzu pe spate. Acum, animalul săpa pământul ca să-i elibereze picioarele.

– Trezeşte-te! urla vocea câinelui în mintea ei. Eşti victima unei vrăji! Reacţionează, pentru Dumnezeu! Reacţionează!

În tot acest timp, Peggy se gândea: „De ce nu mă lasă în pace odată? Sunt o roşie, vreau să mă coc în linişte în colţişorul meu, vreau să fiu frumoasă, frumos colorată şi zemoasă pentru masa demonului."

Câinele o muşcă de picior. Durerea o smulse din hipnoza a cărei prizonieră era.

– Uită-te la picioarele tale! îi lătră câinele albastru. Dacă n-aş fi intervenit eu, ai fi împărtăşit aceeaşi soartă cu Sarah.

Peggy Sue se aşeză în fund şi scoase un strigăt de groază: mici rădăcini începeau să-i crească în vârful degetelor de la picioare!

– Trebuie tăiate cât sunt încă fragede, spuse câinele. Dacă mai aşteptam, ar fi crescut în pământ, adânc, şi ar fi fost imposibil să te mai scot din groapa asta.

– Este înspăimântător, bâigui fata. Ce s-a întâmplat cu mine?

– *Sucul...*, răspunse animalul. Sucul de roşie cu care te-ai dat de dimineaţă transformă încet-încet oamenii în legume sau fructe... Asta i s-a întâmplat lui Sarah.

– Dar tu, se miră Peggy, tu nu eşti contaminat.

– Nu, pentru că eu sunt animal, iar capcana asta a fost concepută pentru oameni.

Peggy se frecă la ochi. Îi era greu să reia contactul cu realitatea.

– Gândeai ca o roşie, reluă câinele. În cele din urmă, am înţeles că trebuia să curăţ sucul cu care erai acoperită. Priveşte-l pe Sebastian... a rezistat mai mult decât tine, dar vraja l-a copleşit şi pe el într-un final.

Peggy aruncă o privire peste umăr. Băiatul îşi îngropa picioarele, după ce-şi scosese pantofii şi şosetele.

– Pricepi cum funcţionează asta? mormăi câinele albastru. Rădăcinile cresc primele... restul trupului le urmează încet. Cred că, printre legumele care ne înconjoară, multe au fost copii. Sunt sigur că erai foarte fericită să te transformi în roşie.

– Da, aprobă Peggy Sue. Găseam asta nemaipomenit. Să fiu hrană pentru demon mi se părea o mare onoare... o onoare de care trebuia să mă dovedesc demnă.

Desfăcând briceagul, începu să taie una câte una micile rădăcini care îi creşteau din degete. Nu era mai dureros decât tăiatul unghiilor.

Când termină, îşi puse pantofii şi se duse să-l ajute pe Sebastian. Îi spălă faţa cu apă din termosul ei.

Când băiatul îşi reveni în simţiri, îi explică ce se întâmplase.

– Nu-mi amintesc mare lucru, mărturisi adolescentul. Te văd în mijlocul drumului, gata să fii zdrobită de animalul-cisternă, apoi amintirile mele se şterg...

– Trebuie să nu mai folosim sucul de legume sau de fructe, spuse Peggy. Este un şiretlic al grădinarilor ca să ne prindă în capcană. Fără câinele albastru, s-ar fi zis cu noi amândoi.

Cei trei prieteni rămaseră o clipă tăcuţi, conştienţi c-au trecut pe lângă o catastrofă.

– Asta a fost vraja primei peluze, mârâi câinele. Mă întreb ce ne aşteaptă în a doua.

15

LUMEA CÂRTIŢELOR

Le fu destul de greu s-o pornească la drum, căci efectele vrăjii întârziau să se risipească, încurajându-i la lene. Peggy Sue auzea întruna o mică voce care-o tot îmbia: *La ce bun să continui? Toate astea nu folosesc la nimic... savurează mai bine pacea legumelor.*

O hărţuia dorinţa de a săpa din nou o gaură ca să-şi îngroape picioarele; trebui să facă eforturi serioase ca să nu-i cedeze.

Pentru moment, a doua peluză părea să fie la fel ca prima. Acum, când mirosul lor uman nu mai era ascuns de cel al fructelor magice, Peggy se simţea vulnerabilă. Grădinarilor nu le-ar fi fost greu să-i localizeze.

Tocmai rumega gândurile astea sinistre, când zări prima groapă...

– Un muşuroi de cârtiţă, stabili Sebastian.

– Aşa-i, confirmă câinele albastru. Dar cârtiţa-i moartă de multă vreme... totuşi galeriile sunt locuite, o simt.

– De cine? întrebă Peggy.

– De copii ca voi..., spuse animalul. Fiţi atenţi, le e frică.

Peggy înaintă până aproape de groapă. Trepte rudimentare erau săpate în pământ. Scoase lanterna şi o luă pe scara ce cobora în întuneric.

– E cineva aici? strigă ea. Suntem prieteni... Am trecut de bariera albă ieri-dimineaţă. Mă auziţi?

Auzi ecou de paşi fugind în beznă, şoapte. În sfârşit, după o clipă, un băiat strigă:

– Sunteţi încă aproape umani?

– Da, răspunse fata.

– Stingeţi mizerabila aia de lanternă, mormăi necunoscutul, şi ţineţi mâinile ridicate.

Peggy se conformă dorinţelor puştiului.

Paşii se apropiară, apoi o bandă de puştani răsări de după cotitura tunelului. Erau îngrozitor de murdari, acoperiţi cu nişte zdrenţe croite din frunze de porumb. Unii băieţi purtau jumătăţi de coji de nucă în loc de căşti. Alţii scobiseră alune ca să-şi facă nişte coifuri ca ale cavalerilor din Evul Mediu. Erau înarmaţi cu măciuci ghintuite (în realitate, tije de trandafir întărite în foc).

Şeful lor era un adolescent destul de gras. Braţele lui trădau însă o forţă herculeeană.

– Mă numesc Nasty, mormăi el. Sunt şeful supravieţuitorilor. Trăim în galeriile de cârtiţă ca să scăpăm de grădinari. Dacă aţi ajuns până aici înseamnă că aţi dejucat vraja sucului de legume. Majoritatea se lasă păcăliţi.

Peggy Sue se prezentă. Văzu imediat că Sebastian nu nutrea nicio simpatie pentru Nasty. De altfel, cei doi băieţi nici nu dădură mâna.

– Veniţi! porunci grăsanul cu umeri de luptător. Nu staţi pe marginea gropii. E periculos. Nu vă fie teamă, o să luminăm cu ajutorul licuricilor domesticiţi. Îi mângâiem şi ei ne dau lumină.

– Câţi sunteţi? se interesă Peggy Sue.

– Vreo treizeci, răspunse Nasty. Suntem supravieţuitorii celei de-a doua peluze. Eu am ajuns până la capătul celei de-a treia, dar am făcut stânga împrejur.

– De ce? întrebă adolescenta.

– Este imposibil să mergi mai departe, zise Nasty, cu o strâmbătură de dezgust. Capcanele sunt din ce în ce mai complicate.

– De când eşti aici?

– Nu ştiu... zece ani poate. Aici pierzi noţiunea timpului. Nu mănânci, nu creşti. Totul este neclintit.

Mergeau acum printr-un tunel lat cât o stradă. De-a lungul pereţilor, omizi mari aţipite răspândeau o

strălucire verzuie. Supravieţuitorii construiseră colibe din resturi vegetale. Mulţi adolescenţi jucau cărţi sau zaruri.

– Trebuie să-şi ocupe şi ei timpul cu ceva, mormăi Nasty, remarcând privirea nedumerită prost ascunsă a lui Peggy Sue.

– De ce nu treceţi bariera în sens invers? întrebă adolescenta.

– Ca să ne întoarcem în zona viselor? ricană Nasty. Mulţumesc, nu! Toţi cei care trăiesc acolo or s-ajungă minusculi, este inevitabil. Preferăm să rămânem aici şi să ne păstrăm dimensiunea reală. N-am chef să mă transform în microb.

Părea posac, dezamăgit. Peggy avu impresia că viaţa în galerii era groaznic de plicticoasă.

Ajuns în mijlocul sătucului lor, Nasty îi invită să se aşeze în cerc în faţa colibei sale. Contrar regulilor ospitalităţii, nu le oferi musafirilor nici de mâncare, nici de băut.

– Nu trebuie să mâncaţi nimic din ce se găseşte afară, explică el. Toate legumele, toate fructele sunt pline de vrăji. Cu toate astea, e greu să nu cedezi poftei.

– Chiar aşa? făcu Sebastian sceptic.

– Chiar aşa, repetă Nasty, pe un ton indiferent. Aromele care ne vin de afară sunt uneori atât de încântătoare, că unii din amicii mei nu pot să reziste.

Evadează din galerii şi se duc să se-ndoape cu mure sau cu afine...

– Şi apoi? se nelinişti Peggy.

– Apoi n-au decât un gând: să devină mure sau afine, suspină Nasty. Aţi trecut deja printr-o experienţă asemănătoare când v-aţi frecat cu suc de fructe. Când le mănânci, efectul e şi mai puternic. Metamorfoza are loc într-o zi.

Părea obosit să tot repete acelaşi lucru. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile lui Peggy Sue, spuse:

– Îi previn pe toţi cei care trec pe aici, dar nimeni nu mă ascultă. Toţi vor să continue, să devină eroi... şi nu-i mai vede nimeni niciodată.

Alţi copii veniră să se aşeze lângă ei. Aveau aceeaşi mină încruntată a oamenilor care se plictisesc de moarte. Se prezentară: Kathy, Olga, Ronan, Elodie, Dekker...

– Minunată adunătură fără minte, da! mormăi Nasty. Dacă nu eram aici ca să am grijă de ei, de mult ar fi murit în capcanele grădinii.

– Spune-ne ce-ai văzut la capătul celei de-a doua peluze, îi ceru Peggy Sue. Ce te-a făcut să te-ntorci din drum?

Nasty lăsă umerii în jos şi scoase un oftat scârbit.

– Înainte de toate, murmură el în cele din urmă, cu privirea goală, dincolo de ultima peluză există un drum de dale albe, atât de albe, încât par cioplite din

cretă. Este unicul mod de a ajunge la castel, căci, de o parte şi de alta a acestui drum, se înalţă munţii de flori ucigaşe sau de cactuşi strănutători.

– Cactuşi strănutători? se miră Peggy.

– Da, confirmă Nasty. Sunt alergici la copii. Cum simt prezenţa unui puşti, se pun pe strănutat şi toţi ţepii le zboară prin aer. Te trezeşti ciuruit... şi, cum sunt otrăvitori, te prăbuşeşti în clipa următoare. Este foarte greu să treci de piedica asta. Unii reuşesc, recurgând la nu-ştiu-ce şiretlic, dar asta nu le foloseşte la mare lucru, pentru că imediat după n-au altă variantă decât s-o ia pe drumul cu dale albe, dacă vor s-ajungă la podul suspendat.

– Şi drumul ăsta este vrăjit?

– Exact. De cum pui piciorul, începi să te micşorezi atât de tare, încât ai impresia că vezi drumul cum se lungeşte şi castelul cum se îndepărtează. În realitate, drumul nu se modifică, cei care merg pe el devin pe zi ce trece mai mici. După o săptămână, ai dimensiunea unui purice şi drumul cu dale albe ţi se pare la fel de lung ca distanţa dintre Pământ şi Lună. Când am văzut asta, am înţeles că era inutil să-mi asum riscurile. M-am răsucit pe călcâie şi m-am întors aici. Galeriile sunt imense, te poţi ascunde în voie şi grădinarii ne lasă în pace.

– Crezi sincer că nu există nici măcar o şansă să ajungi la castel? insistă Sebastian.

– Nici măcar una, mormăi Nasty. Am supravieţuit destul de bine capcanelor, nu sunt un laş, dar zona e plină de trucuri. Când mă gândesc la toţi amărâţii de puşti care în momentul ăsta se încăpăţânează s-o ia pe drumul pavat cu dale albe, fără să-şi dea seama că devin din ce în ce mai mici şi că vor avea nevoie de cinci secole ca s-ajungă la podul suspendat, îmi spun c-am ales cea mai bună soluţie.

Peggy Sue îşi stăpâni o strâmbătură. Nu împărtăşea defetismul lui Nasty, dar simţea cum îi creşte îngrijorarea la gândul încercărilor care-i aşteptau.

– Vreau să vă dau un singur sfat, făcu grăsanul. Rămâneţi aici, o să am eu grijă de voi. Băieţii şi fetele mele nu sunt nefericiţi. Inventez fără încetare jocuri noi pentru a-i ţine ocupaţi. Galeria este un fel de tabără de vacanţă; eu sunt monitorul. O să vă distraţi pe cinste, o să vedeţi! Lăsaţi-o baltă cu războiul ăsta idiot!

Se ridicase şi făcea gesturi largi, arătând spre galeriile învecinate.

– Olga şi Ronan or să vă conducă să ne vedeţi instalaţiile, spuse cu o bună dispoziţie ce suna fals. Am construit totul cu mâinile noastre. Haideţi... faceţi cunoştinţă cu tabăra de vacanţă subterană a lui Nasty Supravieţuitorul!

Peggy Sue, Sebastian şi câinele albastru nu îndrăzniră să-l refuze. În timp ce Nasty se ducea să

supravegheze construcţia unui nou tobogan, ei îi urmară îndeaproape pe cei doi copii care erau pe post de ghizi.

Olga era o roşcovană mică şi foarte slabă, cu faţa încadrată de cozi lungi. Ronan era un băiat cu picioare foarte lungi, căruia viaţa în galerii îi dăduse o paloare de andivă. Nu păreau, niciunul, nici celălalt, prea fericiţi de vacanţa obligatorie impusă de Nasty.

Fără elan, le prezentară celor trei prieteni instalaţiile distractive din tunele. Erau maneje, piscine, balansoare, o pistă unde puteau face curse de care trase de greieri dresaţi, o cupolă imensă unde puteai să zbori suspendat de hamul unui fluture de noapte.

– Toate astea nu par să vă distreze prea tare, observă Peggy, întorcându-se spre Olga.

Fetiţa cu cozi roşcate se strâmbă.

– Eh! oftă ea. La început, da, era nostim, dar, când faci asta toată ziua, până la urmă ţi se scârbeşte.

– Nasty are multă grijă de noi, adăugă Ronan. Vrea să fim fericiţi, dar ne ţine prizonieri. Încearcă să ne apere de ce-i afară, dar a devenit temnicerul nostru.

– E adevărat, continuă Olga. Ne crede mult mai mici decât suntem în realitate. De parc-am fi nişte bebeluşi. Vrea să ne împiedice să ne confruntăm cu capcanele de afară.

– Şi voi? întrebă Peggy. Voi ce vreţi cu adevărat?

– Am vrea să ieşim, şopti Olga. Să ne continuăm misiunea, s-ajungem la castel.

– Chiar dacă-i periculos?

– Da.

Peggy Sue îi cercetă atentă pe cei doi copii. Văzu strălucind în ochii lor un fel de speranţă disperată.

– Sunt mulţi care gândesc aşa ca voi? întrebă ea.

– Da, murmură Ronan privind peste umăr, ca să se asigure că Nasty nu era prin preajmă. Dar nimeni nu îndrăzneşte s-o spună. E trist, dar am sfârşit prin a ne teme de Nasty, câtă vreme el nu ne vrea decât binele.

Speriaţi de gândul c-au vorbit prea mult, cei doi copii nu mai abordară subiectul în timpul restului vizitei.

Nasty amenajase nemaipomenit subteranele, dar atracţiile – maşini buşitoare, montagne-russe-uri – nu erau frecventate decât de copii morocănoşi.

– Aici, îi anunţă Olga, fabricăm confetti din petale de flori uscate. Acolo, serpentine din ierburi colorate tăiate fâşii.

În mai multe rânduri, trebuiră să se lipească de perete ca să lase locul cohortelor de insecte vopsite în culori ţipătoare, care erau călărite de tineri cavaleri.

– Există şi o orchestră, mormăi Ronan. Flautele sunt făcute din tije tăiate bucăţi; pentru tobe se foloseşte pieliţa ciupercilor argăsită şi întinsă pe coji de nuci uriaşe.

După cum îi suna vocea, totul părea de o plictiseală mortală.

Când se-ntoarceau la coliba lui Nasty, Olga îi luă mâna lui Peggy Sue în a ei.

– Când o să pleci, şopti ea, o să mă iei cu tine?

– Da, îi scăpă şi lui Ronan, şi eu... şi eu vreau să vin cu voi! Nu mai pot să fac în fiecare zi acelaşi lucru!

Peggy nu avu timp să răspundă, pentru că Nasty apăru din spatele unei cabane, cu un aer suspicios.

– Deci, întrebă el, v-a plăcut? O să rămâneţi cu noi, *bineînţeles.*

*

Cei trei prieteni nevoiţi să pară că se distrează la ciudata petrecere subterană simţiră că după-amiaza nu se mai termină. Peggy Sue nu se-nşelase: copiii se străduiau să râdă în hohote, dar ochii lor trişti le trădau plictiseala.

– Am nimerit într-o închisoare, îi şopti ea lui Sebastian. O închisoare deghizată în parc de distracţii. Nu prea cred că Nasty are intenţia să ne lase să plecăm.

– Crezi c-ar putea să ne captureze? murmură băiatul.

– Da, răspunse adolescenta. Spre binele nostru...

Puţin mai târziu, Nasty o luă pe Peggy Sue deoparte, sub pretextul că vrea să-i arate planurile noii atracţii: o roată mare, echipată cu vreo cincizeci de nacele din răchită.

– Nu trebuie s-asculţi ce spun puştii, zise el dintr-odată, aruncând o privire cu coada ochiului spre fată. Sunt prea mici, nu ştiu ce-i bine pentru ei.

– Dar tu ştii? îi replică adolescenta.

– Da, mormăi Nasty. Eu sunt un supravieţuitor. Ştiu ce te aşteaptă acolo, sus. De ce crezi că sunt atât de gras? Înainte eram la fel de subţire ca tine, dar, pe a doua peluză, există fructe teribil de apetisante, pe care nu te poţi împiedica să nu le mănânci. Sunt fructe malefice însă. Te fac să te îngraşi doar în timpul unei nopţi! Te culci slab şi te trezeşti cântărind de trei ori greutatea pe care-o aveai înainte.

– Aşa ţi s-a întâmplat şi ţie?

– Da. Tovarăşii mei de călătorie – care s-au îndopat zdravăn – au devenit atât de uriaşi, că nici măcar nu se mai puteau ridica de jos. Balene ţintuite la pământ. Era îngrozitor. Am încercat să-i târăsc, dar n-am avut destulă putere. Până la urmă, a trebuit să mă decid să-i abandonez şi s-o iau la fugă înainte de venirea culegătorilor.

– Culegători?

– Bineînţeles! Eşti total idioată sau te prefaci? Sper că n-ai înghiţit poveştile astea cu demonul

vegetarian care nu se hrăneşte decât cu legume şi fructe?

Peggy Sue simţi că se-ngălbeneşte.

– Vrei să spui..., se bâlbâi ea.

– Vreau să spun că demonul este un căpcăun, i-o trânti Nasty. Un căpcăun adormit, fie, dar care se hrăneşte cu copii ca în basmele părinţilor noştri. Din cauza asta, grădinarii pun să crească fructe vrăjite pe peluza a doua, pentru a fi în măsură să-i furnizeze stăpânului lor un vânat cât mai gras. Am priceput când i-am văzut pe culegători adunându-i pe tovarăşii mei. Iată de ce-i apăr pe copii contra voinţei lor. Sunt naivi! N-au nici cea mai vagă idee despre ce-i aşteaptă acolo, sus. Cred că traversarea grădinii o să fie o excursie distractivă. Nu-i deloc aşa. Moartea nu există în zona viselor, este adevărat, dar aici, în grădină, lucrurile stau altfel! Demonul schimbă regulile după bunul lui plac!

În timp ce vocifera, începuse să transpire, iar Peggy Sue se-ntrebă dacă nu cumva era cam nebun.

Pentru că încerca să se depărteze sub un pretext oarecare, Nasty o apucă de încheietură.

– Dacă vrei să pleci, n-o să te reţin, mormăi el, dar nu-mi lua niciun copil sau ai de-a face cu mine!

Nu glumea deloc, iar lui Peggy Sue nu-i era prea clar cum o să iasă din încurcătura în care se băgase.

Pe când se grăbea să ajungă din nou la Sebastian şi la câinele albastru, un anunţ răsună în galerii: „Noaptea! Vine noaptea!".

Cel care striga aşa era santinela postată la gura tunelului. Peggy Sue avu impresia că surprinde o nuanţă de panică în vocea lui. Imediat, copiii părăsiră locurile de distracţie şi se-ntoarseră în galeria centrală. Alergau, se-mpingeau. Zărindu-i pe Olga şi pe Ronan, Peggy îi întrebă unde se duc.

– În dormitor, răspunse fetiţa. Asta-i regula. Veniţi repede, noaptea-i periculoasă!

Peggy Sue, Sebastian şi câinele albastru se luară după toţi ceilalţi. Ajunseră într-o sală boltită, unde se aliniau tot atâtea paturi, câţi pensionari găzduiau galeriile. Nasty se afla deja acolo, în picioare, supraveghind culcarea copiilor. De fiecare dată când unul dintre ei se strecura între cuverturi, îi prindea piciorul drept şi i-l lega în dreptul gleznei cu ajutorul unei sfori fixate de rama patului.

– Ce faci? se miră Peggy.

– Îi apăr contra vrăjilor nocturne, explică şeful galeriilor, continuând să-i lege strâns pe puşti. Legăturile sunt făcute dintr-o sfoară magică, pe care am luat-o de la grădinari. Nu mi se supune decât mie şi nimeni nu poate să desfacă nodurile pe care le fac eu. niciun cuţit n-ar putea s-o taie.

– Dar la ce foloseşte asta? întrebă neliniştit Sebastian.

Nasty rânji dispreţuitor.

– Habar n-aveţi de pericolele care vă pândesc, şuieră el. Noaptea, florile emit parfumuri hipnotice care ajung până aici. Arome suculente de prăjituri, de bomboane... uneori miroase a brioşe care se coc, alteori a tarte cu mere sau a cremă de ciocolată. Sunt atât de delicioase, că nu te poţi controla să nu te ridici şi să-ncerci să pui mâna pe minunăţiile astea. Se ştie foarte bine că sunt nişte capcane, dar până la urmă tot îţi pierzi capul... şi ieşi din galerie. Din cauza asta, îi leg *pe toţi.* Eu sunt singurul care poate să desfacă nodurile; în privinţa paturilor de care sunt legate sforile, sunt cioplite dintr-o piatră foarte grea, ca să nu poată să-l tragă după ei.

– Ar fi chiar aşa periculos să ieşi? se-ngrijoră Peggy.

– *Bineînţeles!* se avântă Nasty. Priveşte ce mi s-a întâmplat mie! Aromele astea încântătoare ne-au pierdut pe mine şi pe tovarăşii mei. Când am muşcat din coacăza fermecată, avea gust de dulceaţă, de tartă, de gem de fructe de... de... Nu ştiu exact, dar nu era chiar coacăză, era cel mai fabulos desert pe care l-am mâncat în viaţa mea.

Peggy Sue se dădu un pas înapoi, căci părea furios de-a binelea.

– *N-o să rezistaţi!* prezise Nasty, arătând cu degetul în direcţia lui Peggy şi lui Sebastian. Nu vă credeţi mai şmecheri decât sunteţi! Dacă nu vă leg, cum bate miezul nopţii o să vă fofilaţi afară din galerie, ca să alergaţi după dâra de arome. Oh, n-o să vă ia mult ca să găsiţi fructele în discuţie, dar mâine, când o să vă treziţi, o să cântăriţi fiecare două sute de kile, iar culegătorii or să vă ducă la bucătăria castelului.

„Poate că spune adevărul...", se gândi Peggy, înfiorându-se.

– Eu nu oblig pe nimeni, reluă Nasty. Am cioplit câteva paturi în plus mai de mult, puteţi să dormiţi pe ele. Mai am destule sfori ca să vă leg pe toţi. Este alegerea voastră. Grăbiţi-vă, emisiile de arome n-or să întârzie şi trebuie să mă gândesc şi la protejarea mea, pentru că nu pot să mă leg singur. Dacă aş face-o, aş putea foarte uşor să-i poruncesc sforii să mă elibereze.

– Şi-atunci cum procedezi? întrebă îngrijorat Sebastian.

– Fug să mă ascund cât mai adânc în galerii, suspină Nasty. Foarte departe de suprafaţă, mă târăsc prin şanţuri foarte înguste, unde nimeni n-ar vrea să pună piciorul, îmi îndes nămol în nas. La adâncimea aia, pământul miroase atât de urât, că putoarea lui face să dispară aromele care vin

de-afară... dar nu-i deloc plăcut şi trebuie ceva curaj ca să rezişti.

– De acord, capitulă Peggy Sue, leagă-ne.

Se aşează pe unul dintre paturile din piatră sculptate de Nasty. Sfoara magică era fixată la unul din capete. Cenuşie, ciudat de elastică, părea mai mult un şarpe decât o împletitură obişnuită din cânepă. Nasty nu trebui decât s-o atingă cu arătătorul ca să se înnoade pe glezna dreaptă a lui Peggy.

– Asta e, anunţă el. O să tragi de ea, dar n-o să reuşeşti s-o desfaci. Dacă vrei s-o tai cu un cuţit, poţi să-ncerci, dar lama o să se tocească!

Sebastian alese un pat pe măsura lui şi se lungi. Încă o dată, sfoara magică se înnodă în jurul gleznei, ca şi cum ar fi fost vie.

Câinele albastru scăpă, căci n-avea niciun chef să fie legat.

– N-am purtat niciodată nici lesă, nici zgardă! strigă el, înainte de a dispărea în celălalt capăt al galeriei. Şi n-am chef să fie premiera în seara asta.

„Sper ca parfumurile malefice să nu-l atragă afară...", gândi Peggy, puţin neliniştită.

Apoi îşi aminti că alimentele dulci erau detestate de câinele albastru şi, deci, riscul de a se lua după mirosurile de prăjituri fermecate era minim.

– Noapte bună, tuturor! spuse Nasty, ieşind din dormitor. Şi nu vă fie teamă, prietenul vostru Nasty veghează asupra voastră.

– Noapte bună! răspunseră copiii în cor. *Mulţumim-Nasty-că-eşti-atât-de-bun-cu-noi...*

Privindu-l pe grăsan cum dispare în întunericul galeriei, Peggy Sue îşi simţi inima strângându-se.

Se-ntinse. O saltea umplută cu iarbă uscată izola patul de piatră, dar culcuşul nu era deloc confortabil. Pe deasupra, nu-i făcea nicio plăcere prezenţa sforii magice în jurul gleznei. Avea impresia că un şarpe i se răsucise în jurul ciorapului.

„Haide, îşi spuse ea, încercând să-şi găsească o poziţie acceptabilă. Să-ncercăm să dormim. Oricum, sunt atât de obosită că nicio vrajă n-o să reuşească să mă trezească."

Se înşela.

La miezul nopţii, un incredibil miros de brioşă caldă îi invadă nările. Se aşeză pe marginea patului, cu apă-n gură. Stomacul îi ghiorăia foarte tare. De când era ea, niciodată nu-i mai fusese atât de foame.

Brioşă... brioşă... brioşă..., îi murmura în minte o voce. *Repede... repede... repede... N-o s-ajungă la toată lumea!*

Murmure umplură dormitorul cufundat în beznă. Se treziseră şi alţi copii. Olga le strigă să se culce la loc.

– E o iluzie, şopti Ronan spre Peggy. Trebuie să rezişti. Cu timpul, devine mai puţin insuportabil.

Fata nu-l asculta. Sărind din pat, încercă să se deplaseze pe dibuite. *Unde era ieşirea?* Cum să facă s-ajungă la lumină?

– Linişteşte-te, o sfătui Olga. Prinde-te de nas. Poţi să mesteci pământ, are un gust foarte rău, o să-ţi vină să vomiţi şi n-o să te mai gândeşti la nimic altceva.

Brioşă... brioşă... brioşă..., continua să şoptească acea voce în mintea lui Peggy Sue. *Repede... repede... repede... N-o s-ajungă pentru toată lumea!*

Atunci adolescenta începu să tragă din toate puterile de sfoara care îi zdrobea glezna. Nebunia poftei o copleşea şi ajunsese aproape să creadă c-ar putea trage patul după ea de-a lungul tunelelor. Se prăbuşi. Deasupra ciorapului, pielea iritată de frecare o ustura îngrozitor.

În confuzia delirului, ghici că şi Sebastian era pradă aceloraşi tulburări. Îl auzea bolborosind: „Ciocolată... ciocolată...", cu o voce schimbată de nebunie.

Chinul ăsta dură timp de două ore, apoi aromele misterioase îşi pierdură din intensitate.

– Florile obosesc, explică Olga. Nu pot să răspândească arome toată noaptea. Întotdeauna se ajunge la un moment când trebuie să-şi recapete forţele. Acum putem să ne culcăm liniştiţi din nou.

*

A doua zi, Nasty reapăru, cu faţa plină de nămol împuţit. Merse de la un pat la altul şi deznodă sforile magice atingându-le cu arătătorul.

Când copiii părăsiră dormitorul ca să se ducă la locurile de joacă, Olga se strecură lângă Peggy Sue şi-i şopti:

– Dacă vrei să evadezi, trebuie s-o faci în timpul zilei. Am vorbit cu toţi din jur, suntem mai mulţi care vrem să te însoţim.

Nu mai adăugă nimic, căci Nasty se apropia cu sprâncenele încruntate.

– Cine vrea să urce în montagne-russe? strigă el cu o voce plină de falsă veselie. Cine vrea să zboare cu fluturii dresaţi?

16

POFTĂ DIABOLICĂ

Nu se punea problema să mai întârzie mult în galerii. Peggy Sue luă hotărârea să fugă înainte de prânz. Presimţea că trebuie să acţioneze fără ştirea lui Nasty, căci grăsanul – din grija de a-i apăra – făcea tot posibilul să-i împiedice să plece.

Micul grup de prieteni profită deci de faptul că Nasty era ocupat cu unul din numeroasele şantiere de construcţie, pentru a ajunge la ieşirea din vizuină. Olga, Ronan şi alţi copii ale căror nume Peggy nu le ştia se luară după ei.

– Hei, strigă santinela ascunsă sub o ciupercă, la intrarea în subterană. Unde plecaţi aşa?

– Să adunăm lemne, exclamă Olga. N-avem scânduri pentru noile manejuri.

– Nimeni n-are voie să se aventureze afară dacă nu e însoţit de Nasty! protestă gardianul. Coborâţi imediat în tunel sau...

Dar nimeni nu-l ascultă. Peggy Sue alerga deja prin iarba înaltă, urmată de-aproape de tinerii fugari.

– Nu-mi vine să cred! gâfâi Olga. Am reuşit să scăpăm! Credeam c-o să-mi petrec tot restul vieţii învârtindu-mă pe căluşeii de lemn din subterane.

Cu răsuflarea tăiată, se îngrămădiră unii peste alţii sub o ciupercă.

Dintr-odată, vocea lui Nasty răsună, de departe, înăbuşită de zidul ierburilor uriaşe.

– Idioţilor! vocifera el. E ca şi cum aţi fi deja morţi! N-aveţi nicio idee de ce vă aşteaptă... Nerecunoscătorilor! După tot ce-am făcut pentru voi... Aşa-mi mulţumiţi? Întoarceţi-vă până nu-i prea târziu. N-o să vă pedepsesc... Întoarceţi-vă acasă, vă implor: ascultaţi-mă!

Părea sincer nefericit, iar tristeţea făcea să-i tremure vocea. Se simţea că-i gata să plângă.

Unii dintre copii fură cuprinşi de panică şi schiţară o mişcare de întoarcere din drum.

– Nu, şuieră Olga. Nu vă întoarceţi acolo! Nu se poate să ne ascundem pentru totdeauna. Într-o zi sau alta tot va trebui să ieşim din vizuina aia. Momentul a venit.

Nasty strigă multă vreme.

– Vă urez noroc, spuse el, în sfârşit, cu o voce obosită. Dacă scapă cineva, poate să se-ntoarcă fără grijă în galerie.

Astea fură ultimele lui cuvinte.

Peggy îşi scurtă curelele rucsacului. Trebuia să meargă mai departe. Peste puţin timp o să-nfrunte teribilele parfumuri hipnotice despre care le vorbise Nasty, şi lucrul ăsta nu era deloc îmbucurător. Îi împărtăşi îngrijorarea Olgăi.

– Există o metodă de a te apăra, explică fetiţa cu codiţe roşcate. Dar, vai, puţini oameni au curajul s-o folosească. Este... cu adevărat oribil.

– A, da? se miră Sebastian. Şi ce trebuie făcut?

– Trebuie s-aduni balega unei anume insecte şi să te freci cu ea la nas. Mirosul este atât de groaznic, că nu mai simţi nimic altceva. În felul ăsta, se poate trece de bariera de parfumuri periculoase în perfectă siguranţă. Problema este că e dificil de suportat multă vreme putoarea balegii.

Peggy şi Sebastian schimbară priviri.

– De acord, suspină Peggy. Dacă nu există niciun alt mod de a trece de obstacol...

Olga şi Ronan le explicară apoi că trebuie să se ducă să caute un munte cu flori galbene cu dungi roz, insectele în discuţie trăind exclusiv la umbra acestei specii de plante.

– Nu sunt rele, insistă fetiţa. Sunt doar animale mari, timide, care fug la apropierea noastră. Putem să le adunăm balegile liniştiţi.

Porniră deci să localizeze cât mai repede o pădurice de flori galbene cu dungi roz. Cum aveau dimensiunea unor palmieri, fu simplu. „Scarabei" cu carapacea albastră săpau pământul în apropiere. Văzând hoarda de copii năvălind, îşi mişcară antenele şi dispărură între tulpini. Peggy Sue simţi o reală uşurare, pentru că erau mai mari decât elefanţii. Balegile zăceau pe jos, sub forma unor mingiuţe uscate şi lucitoare.

– Nu miroase a nimic, se miră Sebastian.

– Nu, recunoscu Olga. Trebuie zdrobite ca să se simtă mirosul. Trebuie doar să le luăm, apoi să le zdrobim în ultimul moment. Vă previn: elimină o putoare îngrozitoare. Unii cad din picioare când îi izbeşte mirosul.

Copiii ezitară. Peggy decise să dea exemplu şi îndesă mai multe bile în buzunar.

„Parcă ar fi lemn-dulce, se gândi ea, ştergându-şi mâinile de o tufă de iarbă. Nu-i chiar atât de dezgustător cum mi-am imaginat!"

– Îmi pare foarte rău, se scuză Olga. Dar este singura noastră şansă de a trece de bariera de parfumuri hipnotice. Mai ales, nu ezitaţi să le folosiţi. Nasty avea obiceiul să spună că nimeni nu poate să reziste vrăjii parfumate a florilor.

– Când ajungem în zona periculoasă? întrebă Sebastian.

– Oh! suspină trist Ronan. O să simţi... Imediat ce florile ne descoperă, încep să emită arome suculente care ne vin în întâmpinare. Parfumurile astea or să ne stârnească poftele. O să ne fie atât de foame, de poftă, că, imediat ce-or s-apară fructele blestemate, n-o să ne putem controla şi o să ne aruncăm pe ele să le devorăm.

– Totul e foarte bine organizat, observă Olga. Puţini oameni reuşesc să-nvingă în încercarea asta. Amintiţi-vă: dacă muşcaţi din pulpa vreunui fruct, sunteţi terminaţi... La fiecare înghiţitură, luaţi zece kilograme.

Peggy Sue strânse din dinţi. Se ştia foarte pofticioasă şi nu era sigură c-o să aibă destulă voinţă ca să reziste acestei capcane.

Neîncrederea îi cuprinse pe drumeţi şi curând tăcură cu toţii. Câinele albastru mergea în frunte, mirosind atmosfera. Datorită simţului său, repera mirosurile malefice înaintea tuturor celorlalţi.

– Începe să se simtă, spuse dintr-odată. Drept înainte... vine în întâmpinarea noastră, ca un val invizibil.

– Ţi se face foame? întrebă Peggy.

– Nu, făcu animalul. Dar eu sunt câine. N-am aceleaşi gusturi ca oamenii. Nimic nu-mi place mai

mult decât un os frumos, puţin stricat. Alea sunt mirosuri făcute special pentru copii... miroase a zahăr, a ciocolată, a brioşe scoase din cuptor... Pentru mine nu-i nimic foarte apetisant, dar voi toţi o să salivaţi de poftă.

Abia pronunţă cuvintele astea, că Peggy avu impresia că tocmai se deschidea uşa unei brutării. Stomacul începu să-i ghiorăie şi saliva îi umplu gura. *Era... era incredibil de apetisant...* Aromele umpleau aerul atât de concret, că aproape te aşteptai să vezi prăjiturile materializându-se pe jos.

– Atenţie! strigă Olga. Asta e! Începe. Repede! Folosiţi balega de insectă. Nu mai aşteptaţi, pe urmă o să fie prea târziu!

Fetiţa cu cozi roşcate avea dreptate, totuşi aromele erau atât de plăcute, că Peggy Sue n-avea niciun chef să le alunge. Foamea creştea în stomacul ei, stomacul îi ghiorăia. Dintr-un reflex de autoapărare, băgă mâna în buzunar şi căută prima bilă răşinoasă. În jurul ei, grupul se risipea. Doi copii, cedând lăcomiei, se năpustiră în iarba înaltă, cu gura căscată, cu mâinile întinse, gata să mănânce orice.

– Nu, strigă Peggy. Întoarceţi-vă! E o capcană!

Dar avea chef şi ea să li se alăture.

– Balegile, urlă Olga. Fărâmiţaţi-le şi frecaţi-vă la nas!

O ascultară. Imediat se auziră strigăte de scârbă. Peggy, care se grăbea să urmeze instrucţiunile de

folosire prescrise de fetiţa cu cozi roşcate, se crezu pe punctul de a vomita toată mâncarea pe care o mâncase de când se născuse ea.

Era dezgustător!

– Fugiţi! strigă Olga cu vocea aproape sufocată. Trebuie să ne îndepărtăm înainte ca putoarea să scadă în intensitate. Fugiţi! Este singura noastră şansă!

Peggy Sue o luă deci la sănătoasa. Nu ştia foarte bine de ce fuge: de florile malefice sau de mirosul împuţit din nas. În jurul ei, copiii alergau urlând. Unii vomau, alţii cădeau în genunchi şi încercau să se şteargă la nas cu o mână de iarbă, incapabili să suporte multă vreme emanaţiile putride ale balegii de insectă.

– Nu vă opriţi, gâfâia Ronan. Continuaţi, continuaţi!

Dar nimeni nu-l mai asculta. Debandada era totală. Peggy Sue îşi aruncase rucsacul din spate ca să poată alerga mai repede. În trecere, se întâlni cu florile periculoase. Ca să activeze propagarea mirosurilor-capcană, petalele lor se legănau în aer, ca aripile unui liliac.

„Ai zice că sunt vii", îşi spuse ea.

Chiar în acel moment, îşi prinse piciorul într-o rădăcină şi-şi pierdu echilibrul. Începu să se rostogolească pe o pantă abruptă, lovindu-şi coastele de asperităţile terenului. Când, în fine, reuşi să se agaţe de tulpina unei flori, era deja plină de vânătăi.

Distingea ca prin ceaţă, printre ierburi, mai mulţi copii cu nişte coacăze uriaşe, din care muşcau cu toată gura. Voi să le vină în ajutor; mâna lui Sebastian o strânse de umăr ca s-o împiedice.

– Nu, spuse băiatul. Sunt terminaţi. Au mâncat prea mult. Într-un sfert de oră or să cântărească două sute de kile. Dacă Nasty a spus adevărul, culegătorii or să treacă să-i ia, iar noi trebuie s-o ştergem.

– Nu putem să-i lăsăm! protestă Peggy, zbătându-se.

Sebastian o prinse de braţ şi o scutură violent.

– Încetează! îi strigă el. Nu mai e timp... şi nu se mai poate face nimic pentru ei. Or s-ajungă atât de graşi, că n-or să mai poată merge. Ştiu că-i trist, dar, dacă te întorci, păţeşti şi tu la fel.

Peggy Sue lăsă lacrimile să-i curgă. Sebastian avea dreptate, putoarea de balegă se risipea deja şi ea începea din nou să simtă mirosul de brioşă caldă.

– Ridică-te şi ia-o la fugă, şuieră Sebastian, fărâmiţând o altă balegă în căuşul palmei. Fugi fără să te uiţi înapoi!

Îi frecă nasul cu groaznica materie brună şi o împinse înainte.

Fuga începu din nou. Un sfert de oră mai târziu, Peggy Sue se prăbuşi, transpirată, cu spatele tăiat de ceva ascuţit de alături.

Îşi lăsă un răgaz ca să-şi recapete forţele, şi asta în ciuda eforturilor câinelui albastru de a-i linge faţa.

– Avem multe pierderi, o anunţă mental animalul. Nu ştiu unde sunt Olga şi Sebastian.

Peggy se ridică greu. Îşi julise genunchii.

Dorinţa de a se întoarce o chinuia.

– Nici nu te gândi, îi spuse câinele albastru. Nu-ţi poţi permite să rişti nimic, eşti singura în stare să continui misiunea. Trebuie să mergi înainte.

– Şi culegătorii? protestă fata. Crezi că există cu adevărat?

– Nasty a spus că demonul e un căpcăun, îi aminti animalul. Şi căpcăunii nu se hrănesc cu legume fierte la aburi. Dacă vrei să-i salvezi pe puştii ăştia de soarta care-i aşteaptă, cel mai bine, după părerea mea, este s-ajungi la palat cât mai repede posibil şi să-l trezeşti pe demon din somn.

– Fără îndoială că ai dreptate, admise adolescenta.

Rămase nemişcată, căci o umbră începea să întunece cerul. Un personaj, al cărui chip amintea de grădinar, se apropia cu pas rapid. Avea mâinile în formă de lopată şi o traistă peste piept. O pălărie uriaşă de pai îi acoperea capul minuscul. „Un culegător! gândi Peggy, tremurând. A venit să-şi strângă recolta."

Piciorul creaturii gigantice o atinse. Câteva minute mai târziu, îi auzi ţipând pe copiii pe care-i arunca în traistă. Strânse tare din pumni şi-şi înfipse unghiile în carnea palmelor.

„Iată că Nasty a avut dreptate, gândi ea. Ni s-a spus că demonul este vegetarian numai ca să ne păcălească să trecem de bariera albă. Doamna general Pickaboo ne-a dus cu zăhărelul!"

Acum nu mai avea de-ales, trebuia să intre cât mai repede în castel. Începea o teribilă cursă contra cronometru. Trebuia cu orice preţ să-l trezească pe demon înainte ca servitorii lui să n-apuce să-i pregătească masa.

– Ai idee dacă mănâncă în fiecare zi? îl întrebă pe câinele albastru.

– Nu, răspunse animalul. Cum doarme în permanenţă, nu consumă prea mult. Îl hrănesc o dată pe săptămână; cel puţin aşa mi-a zis Sebastian. Asta ne lasă un oarecare răgaz.

Peggy Sue îşi curăţă juliturile şi o porni la drum; nu se punea problema să se mocăie.

O jumătate de oră mai târziu, îi zări pe Olga şi pe Ronan, şi ei plini de tăieturi, cu nasul negru de balegă. Fetiţa plânsese şi lacrimile lăsaseră dâre albe pe jegul care-i acoperea obrajii.

– Sebastian a luat-o înainte, anunţă ea. Voia să verifice dacă monştrii au luat-o sigur pe drumul spre castel. Sunte... sunteţi singuri?

– Da, suspină Peggy. Ceilalţi n-au trecut barajul de arome.

– E îngrozitor, gemu Ronan. Poate ar fi trebuit să-l ascultăm pe Nasty?

– Nu! Sigur că nu! protestă Olga. Nasty încerca să fie drăguţ, dar eram prizonierii lui.

Sebastian apăru, punând astfel capăt discuţiei. Avea o faţă întunecată de îngrijorare.

– N-am ieşit din regiune, şuieră el. Cred că va trebui să-nfruntăm alte capcane parfumate. Mai în jos am descoperit stupi... şi cine zice stupi zice miere. E ca un brâu care înconjoară baza colinei, suntem obligaţi să-l traversăm. Sper că nimănui dintre noi nu-i place mierea.

Vai, tuturor le plăcea!

Îşi întoarseră pe dos buzunarele ca să vadă câte balegi le mai rămăseseră. Stocul de putoare salvatoare fusese însă epuizat.

– Sigur o să mai găsim alte balegi de insecte, spuse Olga, plină de speranţă.

Sebastian se strâmbă şi aruncă o privire de jur-împrejur. Nu erau flori galbene prin zonă... or, coleopterele cu excremente benefice nu se găseau decât în apropierea acestui tip de plante.

Peggy lăsă să-i scape un oftat. Erau cu toţii cuprinşi de descurajare. Fata începea să priceapă de ce făcuse Nasty cale-ntoarsă. Oricât ai fi fost de curajos, venea un moment când intuiai că toată rezerva de noroc se terminase.

Hotărâră să facă o pauză, ca să aibă timp să-şi refacă energia.

– Îmi pare rău că te-am atras în povestea asta, murmură Sebastian, aşezându-se lângă Peggy. Credeam c-o să fie totuşi mai uşor. Am aproape de cinci ori vârsta ta, dar gândesc în continuare tot ca un copil... Sfârşesc întotdeauna prin a mă convinge că viaţa este doar un joc şi că totul se va termina în mod obligatoriu bine, ca în poveştile care li se spun copiilor.

Peggy Sue îi luă mâna şi i-o strânse. Aprecia confidenţele lui Sebastian, pentru că, în general, era destul de greu să pricepi ce aveau băieţii în cap. Majoritatea timpului, se străduiau să facă pe fanfaronii şi-şi ascundeau cu grijă sentimentele, ca şi cum le-ar fi fost ruşine. Iar asta nu uşura discuţia.

– Viaţa a trecut aşa de repede, gemu Sebastian. Ştiu că dacă mă întorc în lumea reală n-o să-nţeleg nimic din lucrurile care mă vor înconjura. Sunt atât de obişnuit cu magia, că totul mi se va părea plictisitor. M-am dezobişnuit să fiu obligat să merg la şcoală, să muncesc. Nimic din astea nu există în miraj. Aici totul este fals şi facil.

– Cu condiţia să nu treci de bariera grădinii, îl corectă Peggy Sue.

– Este adevărat, admise Sebastian. Dar am greşit că am venit să te caut.

– Nu foloseşte la nimic să ne lamentăm, i-o reteză adolescenta. Să încercăm mai bine să ne pregătim pentru următoarea capcană.

Urmă un lung moment de tăcere. Peggy îi simţea pe Ronan şi pe Olga îngroziţi de ideea de a coborî spre stupi.

– Nasty v-a spus ceva despre albine? o întrebă pe fetiţă. Sunt periculoase?

– Nu, răspunse Olga. După cum par, sunt chiar foarte fricoase şi fug imediat ce te apropii de stupi. Nasty spunea că, după părerea lui, pericolul nu-i acolo.

– Dar atunci unde-i? se nelinişti Peggy.

– Nu ştia nimic, mărturisi Olga. N-a mers niciodată atât de departe.

Peggy dădu din cap. Cu atât mai rău! Urmau să se descurce la faţa locului.

Nimeni nu mai suflă un cuvânt. Deasupra capetelor, se auzeau zumzăind albinele care zburau din floare în floare.

„Sunt mari cât nişte elicoptere, gândi Peggy... Fac un zgomot!"

La început, se temu că insectele or să se abată asupra lor ca să-i înţepe; evident, se temuse degeaba, pentru că albinele nu le acordau nicio atenţie.

Panta devenea abruptă. Trebuia să se agaţe de tulpinele ierburilor înalte ca să nu-şi piardă echilibrul. Foarte jos, peste brâul de stupi, întrezăriră dalele albe ale drumului magic, pe care nu puteau trece fără să nu se micşoreze.

Sebastian rămase pe loc, cu ochii fixaţi pe stupi. Albinele executau un balet neîncetat, iar aripile lor produceau un zgomot de motor, care te făcea să-ţi astupi urechile. Parcă erau pe un aeroport suprapopulat.

– Ce-i de făcut? întrebă băiatul. Trecem?

Peggy privi stupii. Cât erau de mari! Ai fi zis că sunt mici castele urcate pe schele. Ezitau încă să iasă la drum deschis. Pe cer, albinele zumzăiau ca o escadrilă în formaţie de luptă.

– Unde e capcana? îl întrebă în gând pe câinelui albastru.

– Nu ştiu, făcu animalul. Albinele n-or să vă facă niciun rău... V-au descoperit. Le e frică de voi; şeful lor este gata să emită un ordin de împrăştiere generală. Vor să evite lupta.

Era mai mult decât ciudat.

Peggy măsură cu privirea terenul pe care-l aveau de traversat.

– Doi, poate trei kilometri!

– Să-i dăm drumul, suspină ea. Oricum, nu putem sta aici să ne legănăm de pe un picior pe altul.

Imediat ce micul grup ieşi de la adăpostul ierburilor înalte, înaintând spre luminiş, albinele o luară la fugă. Roiul se împrăştie în aer cu huruit de avion de vânătoare, abandonând stupii. Lui Peggy

Sue i se păru strategia una dintre cele mai curioase. Avea certitudinea că acest comportament făcea parte dintr-o capcană.

Apoi simţi mirosul de miere...

Îmbălsăma totul. Toată atmosfera era impregnată.

– Începe din nou, gemu ea. Grăbiţi-vă... Ţineţi-vă respiraţia şi mergeţi cât de repede puteţi.

Tăcu, dar mirosul de miere era atât de *gros*, încât i se aşeza pe buze, pe limbă. Avea gustul în gură. Aruncă o privire scurtă spre prietenii ei. Ronan părăsise deja grupul pentru a merge în direcţia stupilor. Olga se pregătea, în mod clar, să-l urmeze.

– Hei! strigă Peggy. Întoarceţi-vă!

Cum copiii se îndepărtau în continuare, porunci câinelui albastru să plece după ei. Animalul se supuse, dar, când îşi înfipse dinţii în ciorapii copiilor încercând să-i facă să se-ntoarcă din drum, aceştia îl alungară cu lovituri de picior.

– Lasă-ne în pace! Potaie idioată! mormăi Olga.

Avea ochii ieşiţi din orbite şi părea hipnotizată de picăturile de miere care se scurgeau din stupi, formând o baltă cremoasă pe pământ.

Ronan căzu în genunchi la marginea bălţii şi-şi cufundă mâinile. Începu apoi să-şi lingă degetele. Însoţea acest gest de chiote de fericire.

Peggy se grăbi spre Olga şi o prinse de guler ca s-o tragă înapoi, în momentul când tocmai se pregătea să-şi imite tovarăşul. Nebună de furie,

puştoaica o zgârie şi încercă s-o muşte chiar. Aproape de baltă, parfumul de miere părea la fel de gros precum ceaţa despre care se spune că „poţi s-o tai cu cuţitul". Peggy se sufoca, simţea cum i se topeşte creierul de poftă.

Se aplecă şi o apucă pe Olga de încheietură. Sebastian veni să-l tragă pe Ronan de lângă baltă.

Câinele albastru alerga în cerc, răscolind cu botul ierburile înalte. Dintr-odată crezu c-a descoperit balegă de insecte, dar, muşcând din bilele maronii ca să le verifice compoziţia, realiză că erau bomboane de ciocolată. Pudra de cacao îi umplu botul şi-i fu foarte greu să scape de ea.

– N-ar fi trebuit să le atingi, îi spuse Peggy. Prezenţa lor nu e ceva normal; după părerea mea, este vorba de o altă capcană... Sper că n-o să ţi se-ntâmple nimic.

– Voiam să te-ajut, explică animalul. Ai dreptate, cred şi eu că m-am otrăvit. Am fost un prost, dar semănau atât de tare cu bilele puturoase pe care le-am folosit ca să dejucăm vrăjile florilor...

– Cum te simţi? insistă adolescenta.

– Bine, pentru moment, răspunse câinele. În afară de gustul ăsta îngrozitor de ciocolată de care nu reuşesc să scap.

Copiii o luară spre un grup de ciuperci. Sperau ca mirosul fad al vegetalelor să-l acopere pe cel de miere.

Se lăsa seara şi nu se punea problema să-şi continue drumul pe orbeşte. Ronan se zbătea din toate puterile; fusese nevoie să-i lege mâinile şi picioarele ca să-l împiedice să plece din nou către stupi. Peggy făcea teribile eforturi de voinţă ca să uite pofta care-i chinuia stomacul.

O noapte petrecută lângă stupi n-o încânta prea tare. O să fie în stare să reziste tentaţiei?

Privi cerul. Era deja de un negru ca de cerneală.

„Nu-i normal, gândi ea. Fără îndoială, un grădinar a stins soarele mai devreme, în intenţia de a ne ţintui aici."

Ronan mormăia răsucindu-se.

– Eliberaţi-mă! urla el. N-aveţi dreptul să mă ţineţi prizonier. Vreau miere...

Peggy Sue, precaută, făcu ghemotoace de iarbă, pe care şi le băgă în nas. Nu era foarte uşor să respiri astfel, dar atenua parfumul stupilor.

– Să-ncercăm să dormim, spuse ea, strângându-l la piept pe câinele albastru. O să părăsim câmpul imediat ce răsare soarele.

Odată cu noaptea, căldura scăzu şi mirosul de miere se mai potoli, ceea ce îi ajută pe copii să adoarmă fără prea mare greutate.

17

VREMEA TRANSFORMĂRILOR

Avu un somn nefiresc de adânc, plin de vise absurde. Fu trezită de păcănitul întrerupătorului, pe care unul dintre grădinari tocmai îl apăsase ca să aprindă soarele.

Instinctul o anunţă imediat de prezenţa unui pericol. Se aşeză tremurând în iarba udă de rouă. Ronan era acolo, culcat la un metru de ea... *dar arăta ca o statuie de turtă dulce!*

O statuie de turtă dulce de mărimea unui băiat de zece ani. Un miros puternic de miere emana din trupul lui moale.

– Ai văzut? îl întrebă în gând Peggy pe câinele albastru.

Neprimind niciun răspuns, se-ntoarse spre animal ca să-l zgâlţâie... dar câinele ei albastru se

transformase şi el în statuie, cu deosebirea că era din ciocolată, de la bot până în vârful cozii. *Din ciocolată cu lapte.*

De data asta, panica o cuprinse şi scoase un strigăt. Sebastian tresări. Se frecă la ochi. Întinzând mâna, îşi puse degetele pe băieţel, apoi pe animal.

– Doamne sfinte! spuse el, speriat. Este chiar turtă dulce... şi asta ciocolată adevărată.

– Este din cauza mierii şi a acelei biluţe de ciocolată, se poticni Peggy, care se lupta să nu izbucnească în lacrimi. Mă temeam de asta.

– Calmează-te, este ceva trecător, făcu Sebastian. Sergentul a zis ceva despre asta în tabăra de antrenament... Atunci am crezut că aiurează.

– Ce-a zis? se nelinişti Peggy, care nu îndrăznea să-l mângâie pe câinele albastru, de frică să nu-l vadă topindu-se sub degetele ei.

– Nu mai ştiu exact, se scuză Sebastian. Mi se pare că spunea ceva de o vrajă a cărei durată nu depăşeşte douăzeci şi patru de ore... Da, asta trebuie să fie. Când cei căzuţi sub vrajă sunt feriţi de orice atingere timp de o zi întreagă, ei îşi recapătă aspectul normal după ce se scurg aceste douăzeci şi patru de ore.

– Eşti sigur?

– Da... mă rog, aşa cred. N-am ascultat. Şcoala n-a fost niciodată pasiunea mea. Întotdeauna m-am plictisit de moarte acolo.

Peggy strânse din dinţi. Privind statuia de ciocolată culcată în iarbă, îşi dădu din nou seama cât de mult ţinea la câinele albastru.

Ţipetele lor o treziseră şi pe Olga. Fetiţa se convinse cu greu, şi ea, că nu visează.

Puse mâna pe faţa lui Ronan, o retrase grăbită... şi-şi linse degetele.

– Are gust bun, murmură ea.

Auzind aceste cuvinte, Peggy simţi cum i se face pielea de găină pe braţe.

„Prima capcană o conţine pe a doua, gândi ea. Este ca în cazul păpuşilor care intră una în alta."

Nu îndrăzni să-şi formuleze temerile cu voce tare, dar surprinse în privirea lui Sebastian o scânteie care spunea multe.

– Trebuie să plecăm, decise ea. Pe căldura asta, mirosul de miere o să devină mai puternic. N-o să-i putem rezista. O să ne transformăm, ca Ronan.

– Cei doi nu mai pot să meargă, observă Sebastian, arătând spre cele două „statui" culcate în iarbă. O să trebuiască să le cărăm noi.

– Tu o să-l iei pe Ronan, spuse Peggy Sue. Eu o să-mi iau câinele în braţe.

– O să se topească, observă adolescentul. Este din ciocolată cu lapte. E moale.

Peggy Sue se gândi puţin.

– Ştiu! răspunse ea. O să culeg frunze şi o să-l înfăşor în ele, în felul ăsta mâinile mele n-or să fie în contact cu... „pielea" lui.

Îşi dădu seama că se bâlbâie şi preferă să tacă. Apoi, cu un cuţit, tăie mai multe frunze mari, verzi, în care-l împachetă pe câinele albastru. I se părea fragil şi se temea să nu-l spargă.

Când fu gata, strânse preţiosul pachet la piept şi porni la drum.

Tremura la gândul c-ar putea face un pas greşit, c-ar putea să-şi piardă echilibrul. Dacă l-ar fi scăpat pe jos, câinele albastru s-ar fi spart.

Peggy simţi cum sudoarea îi broboneză pe frunte. În acelaşi moment, avu certitudinea că lumina soarelui mai crescuse. Se făcea foarte cald.

„Iată cum funcţionează capcana, îşi spuse. Când te schimbă în ciocolată, grădinarul face temperatura să crească şi în felul ăsta te topeşti... Când devii doar o baltă întinsă pe jos, pierzi orice şansă să mai ajungi la castel."

Era machiavelic.

Măsură din ochi distanţa care-i despărţea de aleea cu dale albe.

– Să-i dăm drumul, porunci ea. Să-ncercăm să mergem cât mai mult pe la umbra florilor.

Sebastian şi-l legase pe Ronan în spate, având grijă să nu strângă prea tare curelele, pentru că statuia de turtă dulce era foarte fragilă şi trebuia să aibă grijă să n-o rupă în două!

Ferigile le îngreunau înaintarea. O tufă de mărăcini îi obligă să facă un ocol de mai mulţi kilometri. Peggy Sue suferea de căldură; greutatea câinelui albastru îi rupea mâinile. Se străduia să nu-l lipească prea tare de piept, ca să nu se topească. Din cauza terenului în pantă, în acelaşi timp era obligată să-l ţină strâns, căci, dacă îl scăpa, se zdrobea în mii de bucăţele.

Se făcu atât de cald, că trebui să se oprească. Erau lac de sudoare. Puseră amândouă „statuile" la umbra unui copac. Cu toată căldura, lui Peggy Sue îi era foame.

„E ciudat, gândi ea. Sebastian m-a asigurat că în interiorul mirajului nu simţi nevoia să mănânci."

Încercă să se gândească la altceva, dar stomacul începu să-i cânte. Înţelese imediat că peluza a doua era, de fapt, un infern al poftelor. Totul era aranjat astfel ca toţi copiii să cadă pradă tentaţiei.

Îşi şterse fruntea cu dosul mânecii. Mirosul de turtă dulce devenea insuportabil.

Olga, îngenuncheată lângă Ronan, schiţă un gest în direcţia băiatului transformat în produs de cofetărie.

– Şi dacă..., îndrăzni ea, *şi dacă am mânca doar o bucăţică?*

În vremuri normale, Peggy Sue ar fi sărit în sus şi ar fi protestat contra acestei idei revoltătoare, dar

acum... *în acest moment...* şi *în această clipă*, propoziţia fetiţei cu codiţe roşcate nu i se mai păru atât de monstruoasă pe cât ar fi trebuit.

– Uite, insistă Olga, mereu a avut urechile clăpăuge, mult prea mari... şi nu-i frumos. E chiar îngrozitor. Dacă le-am tăia puţin, i-am face un serviciu. Când o să-şi reia forma umană, o să fie mult mai frumos... şi o să ne mulţumească.

– E adevărat că-i destul de aiurea, observă Sebastian. Şi apoi, are nasul mult prea lung. Dac-ar fi tăiat la jumătate, i-ar sta mult mai bine. Ascultaţi-mă pe mine! Ai zice că-i o trompă.

– Exact, insistă Olga. Cu un năsuc redus la jumătate ar fi mult mai drăguţ.

Aruncând o privire lacomă către Sebastian, adăugă:

– O facem?

Şi unul, şi celălalt, scoseseră deja bricegele. Peggy Sue rămase paralizată, incapabilă să intervină. Ştia că erau cu toţii gata să cadă în capcana întinsă de grădinari, dar n-avea puterea să reziste. Şi ei i se părea prea lung nasul lui Ronan.

Olga desfăcu lama briceagului şi tăie cu grijă jumătate din nasul băiatului.

– Da! răsuflă ea. Vedeţi? E mult mai drăguţ aşa!

Dar nici Peggy, nici Sebastian nu-i dădeau lui Ronan nici cea mai mică atenţie; salivând de poftă,

fixau bucăţica de turtă dulce pe care Olga le-o împărţea în trei. Cum una dintre bucăţi părea mai mare decât celelalte, se luară la ceartă. Sebastian cerea să fie măsurate bucăţile cu exactitate şi se văita că n-are un cântar.

Când Peggy băgă în gură fâşiuţa de aluat parfumat, crezu că va leşina de fericire, atât de plăcută era la gust!

Cel mai rău era că bucăţica de prăjitură abia îi deschisese pofta. Nu visa decât să-şi continue festinul diabolic şi să pună mâna pe o bucată mai mare din „prăjitura" culcată în iarbă.

– Urechile..., bâigui Olga, lingându-şi degetele. Acum să ne ocupăm de urechi... sunt urâte, nu-i aşa? Adevărate urechi de elefant.

– Da, da, mormăi Sebastian. Niciodată n-am mai văzut ceva atât de urât... *Taie! Taie!* E spre binele lui.

Peggy Sue ar fi vrut să strige: „Opriţi-vă!", dar, vai! niciun sunet nu-i ieşea de pe buze.

„Este groaznic, îşi spuse ea, cu cât mâncăm mai mult, cu atât ne e mai foame. Curând o să ne spunem că are prea multe degete sau că un picior mai puţin nu l-ar deranja deloc!"

Totuşi nu avu curajul să refuze bucăţica ei de turtă dulce luată de la urechea lui Ronan.

Era chiar mai bună decât bucăţica de nas de adineauri!

Groaza puse stăpânire pe ea. Ridicându-se în picioare, urlă:

– Încetaţi! Nu vedeţi ce suntem în stare să facem? Dacă o să continuăm aşa, o să-l terminăm de tot. Asta-i ceea ce vor grădinarii! S-o luăm la drum cât mai repede şi să-ncercăm să ne gândim la altceva. Când o să ieşim din zona asta, vraja poftelor o să-nceteze să ne mai chinuiască.

Sebastian şi Olga o priveau fix, nehotărâţi. Nu păreau în apele lor. Peggy Sue trebui să ridice tonul şi să le ordone să-şi ascundă bricegele. Copiii se supuseră mormăind.

– E păcat, se smiorcăi Olga. Mai aveam puţin şi-l făceam frumos. Ronţăind puţin de ici, puţin de colo, am fi putut face un băiat al naibii de fermecător.

– Destul! tună Peggy. La drum!

Cu regret, Sebastian urcă pe umeri statuia de turtă dulce. Peggy strecură câinele albastru sub braţ şi o luă în fruntea coloanei. Auzea cum mormăiau în spatele ei, dar încerca să nu-i ia în seamă. O foame îngrozitoare îi chinuia stomacul.

După un sfert de oră, vocea slabă a Olgăi sparse tăcerea.

– În ce-l priveşte pe Ronan, înţeleg, spuse ea. N-ar fi fost frumos să mâncăm mai mult din el... dar, cu câinele, nu-i acelaşi lucru.

– Poftim? se enervă Peggy, strângând animalul la piept.

– E doar un câine, explică Sebastian. Şi nici măcar nu-i foarte simpatic, trebuie s-o recunoşti. Mereu pus pe mârâit, mereu gata să muşte.

– Trebuie să vă amintesc că ne-a salvat viaţa de mai multe ori! şuieră Peggy Sue, cuprinsă de o furie amestecată cu panică.

– Să admitem, i-o tăie Sebastian. Dar e foarte urât.

– E adevărat, adăugă Olga. Cu siguranţă şi el ar putea fi făcut mai frumos. Scurt... scurtându-i urechile, de exemplu.

– Şi coada..., completă Sebastian.

– Şi labele, continuă Olga. Are labe prea lungi. Ar fi mai frumos cu labele mici... labe *foarte* mici, mici de tot.

Îngrozită, Peggy Sue grăbi pasul. Iată, cei doi ticăloşi, voiau să-i mănânce câinele!

– Nu eşti prea drăguţă, se smiorcăi Olga. Ai putea să te gândeşti şi la tovarăşii tăi. Nu-ţi cerem mare lucru, nu? Îi rupem câteva bucăţele de la ureche. N-o să simtă nimic.

– Oricum o să se topească, afirmă Sebastian, pe un ton ce nu admitea replică. Nu o să-ţi mai fie de folos când o să se-nmoaie.

– Ciocolata moale nu-i bună, mormăi Olga. E greţoasă. Ar fi mai bine să-l împărţim acum.

Fără să asculte un cuvânt în plus, Peggy începu să alerge. Îi era teamă de ce ar fi putut să le treacă

prin cap. Nu se punea problema ca ea să-i lase să-l împartă pe câinele albastru în bucăţele, ca pe o banală tabletă de ciocolată cu lapte! Şi apoi ce urma?

– Laşo! îi strigă Sebastian din urmă.

– Ce egoistă! se văită Olga. Vrea să-l mănânce singură! N-o să ne păstreze nici măcar o bucăţică!

Peggy fugi, izbindu-se de tulpinile înalte. Era îngrozită de ideea că tovarăşii ei ar putea s-o prindă din urmă. Îşi scrânti glezna şi trebui să-l lase jos de două ori pe câinele albastru. Se făcuse şi mai cald ca înainte, iar animalul devenea din ce în ce mai moale în braţele ei. Nu mai putea continua fără să rişte să-l deformeze în mod hidos.

Descoperind o groapă la umbră între tufişuri, se instală în ea ca într-o mică grotă, desfăcu frunzele în care era înfăşurat câinele şi le folosi drept evantai, ca să-i facă aer.

Observă că animăluţul ei „cursese" puţin. Avea labele mai lungi, botul mai ascuţit. Prin înmuiere, trupul i se întinsese în toate direcţiile. Nu era urât; totuşi, părea că este dintr-o altă rasă. Se hotărî să nu mai pună mâna pe el şi să aştepte să se trezească.

Undeva, în jungla de ierburi înalte, Sebastian şi Olga o implorau să se-ntoarcă.

– Haide, strigau ei. Nu te mai ascunde. N-o să ne atingem de câinele tău... sau *poate doar puţin*, fără să-i facem rău. Poţi să faci şi tu un serviciu unor tovarăşi înfometaţi, nu?

Peggy se strădui să nu-şi dezvăluie ascunzătoarea. Aştepta cu nerăbdare venirea nopţii. Îşi petrecu orele care urmară aranjându-şi vizuina. Era îngrijorată pentru Ronan, sigur, şi spera din tot sufletul ca Sebastian şi Olga să reziste tentaţiei de a-l ronţăi bucată cu bucată.

Se făcu atât de cald, că începu să moţăie. În fine, soarele fu stins şi răcoarea începu să se aştearnă. Ciocolata din care era făcut câinele albastru începu să se întărească.

Peggy Sue avu o noapte grea. Se trezea din oră în oră tresărind şi tot întindea mâna ca să se asigure că animalul nu se spărsese.

În cele din urmă, veni dimineaţa şi vraja se risipi. Când fata se trezi, câinele albastru dormea lângă ea. Era puţin mai mare, puţin mai slab decât în mod normal. Botul subţiat îl făcea să semene cu o vulpe. Se scutură. Ieşi din inconştienţă cu un scheunat gâtuit.

– Ce s-a întâmplat? mârâi el. Nu-mi amintesc nimic. Am avut gustul ăla de ciocolată pe limbă şi apoi...

Se-ntrerupse şi-şi privi labele.

– Ce-i asta? schelălăi el. Nu eram aşa înainte de a dormi... Semăn cu un ogar!

– Te-ai topit puţin, îi explică Peggy.

Şi începu să-i povestească peripeţiile din ajun.

– Ogar, spuse câinele albastru pe un ton visător. Într-un fel, e mai şic... nu-mi displace.

– Cu atât mai bine, suspină Peggy Sue. Pentru că n-aş fi ştiut cum să te fac să-ţi recapeţi înfăţişarea de dinainte.

Şi se ridică.

– Vino, spuse ea. Trebuie să-i găsim pe ceilalţi... Sper că Olga nu l-a mâncat pe Ronan; ieri părea foarte înfometată.

Adolescenta şi câinele ieşiră din desiş. Fură nevoiţi să străbată tufişurile înainte de a-şi găsi prietenii. Din fericire, Ronan era întreg. Puţin buimac, fără îndoială, dar viu... *şi întreg*. Curios, urechile mici şi nasul micşorat îl făceau mai drăguţ.

– Ce nebunie, suspină Sebastian, scărpinându-se în cap. Nu ştiu ce ne-a apucat ieri, dar era cât pe-aci să facem tot ce era mai rău.

– Eram chiar în mijlocul infernului poftelor, spuse Peggy Sue. Puţin a lipsit ca să nu cădem în capcanele grădinarilor. Asta să ne fie învăţătură de minte. Astăzi nu ne atingem de nimic. Oricum, am ajuns la poalele colinei. Drumul de dale albe este de cealaltă parte a gardului verde.

– Îţi aduci aminte ce spunea Nasty? obiectă Sebastian. Dacă o luăm pe el, o să-ncepem să ne micşorăm... până devenim microscopici. Nu putem merge pe el.

– Atunci să vedem care-i treaba pe-acolo, decise Peggy.

Adunându-şi echipamentul, trecură gardul care înconjura a doua peluză şi se opriră la marginea drumului, având foarte mare grijă să nu pună piciorul pe el.

Cărarea aceasta era curată, dreaptă, făcută din nişte dale albe frumoase. Şerpuia de-a lungul grădinii, în direcţia castelului. Masive de flori îl străjuiau, ca malurile unui fluviu.

– E mai degrabă frumos, observă Olga. Aşa, complet alb, un drum care se-ntinde în mijlocul florilor.

Avea dreptate. Peisajul te făcea să te gândeşti la o carte poştală sau la o ilustraţie dintr-o carte de poveşti.

Peggy Sue scotoci prin rucsac şi scoase o lopată pliantă de camping şi o aruncă pe drumul imaculat.

– Nu se-ntâmplă nimic, observă Olga. Oare a minţit Nasty?

– Aşteaptă, făcu Sebastian. Fără îndoială, efectul nu-i instantaneu.

Se aşezară în iarbă, cu ochii fixaţi la dalele albe care luceau în soare. Peggy clipea din ochi, căci reflexele o orbeau. Avu dintr-odată impresia că marginile lopeţii se tulburau. Timp de o secundă, unealta deveni transparentă.

– Ai văzut? îl întrebă pe Sebastian.

– Nu, răspunse băiatul.

– A început, murmură ea. Este atât de rapid, că nu-ţi dai seama dacă nu eşti anunţat dinainte. Să mai aşteptăm un moment, apoi să comparăm lopata cu cea din rucsacul tău.

Cum Olga se plictisea, trebui să scurteze timpul experimentului. Cu ajutorul unei crengi, Peggy trase lopata spre peluză.

Aparent, nu suferise vreo modificare, dar, când o suprapuse peste cea a lui Sebastian, văzură că era cu trei centimetri mai mică.

– Uite, spuse Peggy. Se pierd trei centimetri la fiecare cincisprezece minute. Dată fiind distanţa care ne desparte de castel, n-o să mai măsurăm cine ştie ce când o să ajungem în faţa podului mobil!

– Abia dacă o să fim mai mari ca nişte furnici, suspină cu amărăciune Olga. S-a terminat! Dacă o luăm prin flori, o să le dezlănţuim furia. Nasty avea obiceiul să spună că sunt mai feroce decât crocodilii.

– Nu ştiu ce putem face, mărturisi Peggy Sue.

– Dacă doriţi, pot să vă ajut eu, se auzi o voce înfundată în spatele lor.

Copiii se întoarseră dintr-o singură mişcare.

Cel care li se adresa era un copac.

18

COCHETĂRIE UCIGAŞĂ

În comparaţie cu arborii uriaşi care populau grădina, acesta era mic, pentru că abia dacă măsura patru metri în înălţime. Părea făcut dintr-un ciudat amestec uman şi vegetal.

„Parcă-i un om deghizat în plantă, gândi Peggy. Sau o plantă deghizată în om."

Pe scurt, ciudat.

Copacul înaintă spre ei. Copiii putură vedea că în loc de rădăcini avea picioare.

– Nu vă fie teamă, spuse el. În ciuda aspectului meu, nu sunt un stejar. Asta nu-i decât o haină de camuflaj, în realitate sunt ultimul grădinar adevărat al acestui loc. Din cauza asta mă ascund. Toţi colegii mei au fost exterminaţi când lucrurile s-au schimbat în rău. Am supravieţuit pentru c-am fost destul de

şiret ca să mă deghizez... Dar haideţi să mergem de-aici, veniţi în laboratorul meu, acolo putem discuta în voie.

Legănându-se, o luă pe un drum abrupt. Copiii hotărâră să-l urmeze, pentru că era mai degrabă grotesc decât înspăimântător... şi, în orice caz, n-aveau de ales.

Copacul îi conduse până la intrarea într-o grotă ascunsă de iederă. În spatele acestei perdele vegetale, se deschidea o peşteră plină de eprubete, de borcănele şi de legume ciudate. Era un laborator; lichide colorate cum nu s-a mai văzut clocoteau în eprubetele răsucite, semănând cu nişte serpentine de sticlă.

– Ăsta este locul unde toată viaţa am fabricat seminţele plantelor magice din grădină, explică melancolic arborele. Am muncit cu plăcere, împreună cu prietenii mei, ne întreceam care să inventeze floarea cea mai uimitoare, parfumul cel mai neaşteptat.

Oftă. Peggy Sue profită ca să-l studieze mai bine. În loc de păr, avea pe cap rămurele înfrunzite. Braţele, şi ele, semănau cu ramuri groase, iar corpul îi era acoperit cu solzi din lemn, care scârţâiau la fiecare mişcare. Această carapace părea să-l deranjeze, căci se mişca greu.

– Mă numesc Bézélius, spuse el, Zorn Bézélius. Eram întâiul grădinar de la curtea duhului adormit.

– Ce duh? întrebă Peggy Sue.

– Cel căruia astăzi i se spune „demonul", explică arborele, încercând să se aşeze. Cândva, când eram eu tânăr, era un bebeluş, iar castelul abia dacă era mai mare decât o casă de păpuşi.

– Duhul dormea şi atunci? se miră Olga.

– Da, zise Bézélius. Doarme tot timpul. Munca lui consta în a visa şi a fabrica universuri minunate, care să-i facă pe oameni să uite de nefericirile vieţii. Aceste vise sunt ca baloanele duse de vânt; când ies din miraj, se sparg peste lumea reală şi intră în capul celor care dorm. Când se-ntâmplă asta, oamenii încep să viseze lucruri extraordinare, care îi umplu de fericire. Aşa se nasc operele de artă... în principal, romanele.

Bănuind că Bézélius era pe cale de a se lansa într-un discurs pe cât de interminabil, pe atât de melancolic, Peggy Sue întrebă:

– Dar într-o zi totul a luat-o razna, nu-i aşa?

– Da, zise bătrânul grădinar. Nimeni nu ştie de ce. Plantele au devenit rele, periculoase. Tovarăşii mei şi eu însumi am fost înlocuiţi cu scheletele alea oribile cu mâinile în formă de greblă. Farmecele grădinii au devenit malefice. Şi duhul s-a transformat în demon.

Întinse „mâna" cu degetele înconjurate de frunzuliţe verzi în direcţia unei cupe pline cu seminţe multicolore.

– Am supravieţuit mâncând aceste seminţe magice, explică el. Au puterea să-ţi dea înfăţişarea unui copac pentru câteva ore. Vai! Obligat să le mănânci, sfârşeşti prin a deveni cu adevărat copac! Asta mi se-ntâmplă şi mie. Mănânc la ele de atâta vreme că m-am intoxicat. Curând, gândurile mele omeneşti or să se şteargă şi într-o zi nici n-o să mai fiu conştient c-am fost cândva om.

– Şi dacă vă opriţi? propuse Peggy.

Bézélius ridică din umeri, ceea ce făcu să-i zornăie groaznic scoarţa.

– Prea târziu, şopti el. Şi, oricum, nici nu pot să am aşa ceva în vedere, pentru că scheletele cu mâini ca grebla m-ar elimina imediat. În orice caz, aţi fost foarte curajoşi şi aţi avut şi foarte mult noroc. Chiar am crezut că n-o să-nvingeţi capcanele poftelor. Ştiu ce spun: când un copil se transformă în statuie de turtă dulce sau de ciocolată, în general, este devorat de tovarăşi. Am văzut chiar un băiat a cărui mână dreaptă s-a schimbat în bucăţi de nuga... Tentaţia a fost atât de mare, că nu s-a putut abţine să nu şi-o ronţăie singur, deget cu deget! Ştia foarte bine că era mâna lui, dar nu putea face nimic!

– Ce îngrozitor! se înecă Peggy.

– Ştiu ce scop aveţi, reluă Bézélius. Vreţi să pătrundeţi în castel şi să-l treziţi pe demonul adormit. Necazul e că mulţi tovarăşi de-ai voştri au încercat

acelaşi lucru şi că toţi au căzut victime drumului cu dale albe. Cei care au vrut s-o ia pe acolo şi au sperat s-ajungă la castel înainte de a deveni prea mici... s-au înşelat. Drumul este mult mai lung decât şi-au imaginat ei. Abia dacă parcurseseră jumătate, că deja aveau dimensiunea unei gărgăriţe.

– Atunci, este imposibil? întrebă Sebastian furios.

– Pe drum, da, confirmă Bézélius. Fără nicio exagerare. Numai grădinarii-schelet sunt imuni la vrăjile grădinii şi pot merge unde poftesc fără să păţească nimic. Dar asta se-ntâmplă pentru că nu sunt tocmai vii.

– Aţi zis „pe drum", interveni Peggy Sue. Vasăzică există şi altă posibilitate?

Copacul se agită, producând un concert de scârţâituri.

– Da, spuse el în cele din urmă. Le-am spus şi celor dinaintea voastră, dar n-au vrut să mă creadă. M-au tratat ca pe un bătrân nebun. Singurul mod de a ajunge la castel este s-o tăiaţi prin pădurea de flori.

– Florile ucigaşe? se miră Ronan.

– Înainte nu erau aşa, suspină Bézélius. Sigur, erau cochete, dar nu până într-atât încât să fie geloase unele pe altele şi s-ajungă să se bată.

– Se detestă? se miră Peggy.

– Da, confirmă bătrânul. Sunt vanitoase, obsedate de frumuseţea lor. N-au decât un gând: să fie

mai frumoase decât vecinele, să devină reginele grădinii. Dacă le călcaţi teritoriul, or să fie fără de milă. Or să vă-nţepe cu spinii lor otrăviţi şi, când o să muriţi, or să vă îngroape în pământ ca să vă folosească pe post de îngrăşământ. Sunt mereu la pândă, caută orice le poate înfrumuseţa. Şi or să vadă în voi o rezervă de vitamine proaspete. Sau, mai sigur, tot cu ajutorul spinilor, or să vă vampirizeze. O să vă sugă sevele vitale. Or să se folosească de carnea voastră ca să dea petalelor lor textura pielii umane. Cândva erau doar frumoase, acum au devenit carnivore. Recurg la orice mijloace şi materii ca să-şi sporească frumuseţea. Nu se gândesc decât la asta.

– Nu văd cum ne-am putea plimba printre ele, observă Peggy Sue, cuprinsă de descurajare.

– Există totuşi o modalitate, obiectă Bézélius. O armă inventată de mine. Până acum nimeni n-a vrut s-o folosească, dar cred că-i singurul mod de a le păcăli.

Cu degetele lui în formă de rămurele, deschise un cufăr. Un fel de puşcă se odihnea acolo, înconjurată de o grămadă de cartuşe. Fiecare proiectil era în realitate un mic flacon plin cu un lichid albăstrui.

– Vedeţi voi, începu el, florile nu pot fi ucise. Sunt prea multe. Dacă tăiaţi una, altele v-ar neutraliza de îndată. E imposibil să te lupţi cu ele. Trebuie păcălite... trebuie să dai dovadă de viclenie. Foarte multă viclenie. Cred c-am găsit arma ideală.

Peggy Sue şi Sebastian schimbară o privire.

Puteau oare avea încredere în bătrânul ăsta pe jumătate preschimbat în copac?

– Florile comunică între ele prin parfumuri, reluă Bézélius. Îşi mişcă petalele răspândind în aer mirosuri care sunt precum cuvintele, precum frazele... Un anumit parfum vrea să spună: „Mi-e cald, aş vrea foarte mult să mă stropească", un altul înseamnă: „Purici în apropiere, să-i omorâm!" şi aşa mai departe. Înţelegeţi principiul?

Copiii aprobară din cap.

– Dacă vrei să comunici cu ele, spuse Peggy Sue, trebuie să le trimiţi parfumuri pe care sunt în stare să le descifreze?

– Asta e, făcu Bézélius. Ele detestă mirosurile umane, pentru că oamenii sunt duşmanii lor. Le taie, le culeg şi le pun în apă stătută, într-un vas unde, la scurt timp, mor. Asta nu le place. Iată de ce duc un război nemilos. S-au săturat să fie masacrate chiar în momentul când ating apogeul frumuseţii lor. Totuşi, este posibil să le foloseşti propria vanitate ca să le păcăleşti...

– Cum aşa? întrebă Peggy.

– Puşca asta trage cartuşe pline cu un parfum care înseamnă: „Eşti foarte frumoasă, culorile tale sunt minunate etc.". Ăsta e un discurs la care florile nu rezistă. Când li se fac complimente, se topesc de

plăcere şi abandonează orice proiect ucigaş. Sunt fericite şi-şi folosesc energia să-şi desfacă şi mai tare petalele, să-şi îndrepte tulpina, să pară şi mai frumoase. În acest timp, nu vă dau nicio atenţie şi puteţi merge printre ele fără să riscaţi să fiţi ciuruiţi de spini.

– Pare prea uşor, mormăi Sebastian, neîncrezător.

– Nu, tinere, îi zise Bézélius. Nu-i aşa. Pentru că parfumul din cartuşe, odată răspândit în aer, nu ţine o veşnicie. Imediat ce efectul lui dispare, florile îşi revin din ameţeală şi îşi dau seama de prezenţa voastră... Atunci va trebui să apăsaţi din nou pe trăgaciul puştii. Nu vă ascund că pericolul e mare. Nu ştiu dacă dispuneţi de destulă muniţie parfumată ca să ajungeţi până la castel. Sunt trei cartuşiere. Fiecare dintre cartuşele de sticlă lansează un compliment exagerat de flatant, dar nu-i grav, pentru că florile n-au simţ critic.

Apucă o curea de piele. Ciudatele proiectile de cristal se aliniau strâns unul lângă altul, fiecare fixat într-un fel de cârlig.

– Ăsta înseamnă: „Culoarea ta mă uimeşte prin frumuseţea ei", explică Bézélius. Acesta: „Parfumul tău este fără egal"... Folosesc parfumuri pe care toate florile le pot înţelege. Puşca este un fel de vaporizator, trimite mirosul deasupra florilor, în aşa fel încât să-l simtă cât mai repede şi să dureze cât mai multă

vreme. Fiţi atenţi să nu cădeţi, pentru că fiolele se sparg şi pământul absoarbe parfumul.

Peggy Sue încruntă din sprâncene. Decizia nu era uşor de luat.

– Tu ce crezi? îl întrebă în gând pe câinele albastru.

Câinele nu-i răspunse, pentru că era ocupat să se admire într-o oglindă veche. De când semăna cu un ogar, nu se mai sătura de propria imagine.

– După părerea mea, n-avem de ales, mormăi Sebastian. Totul e să ştim dacă avem destule cartuşe ca să ne acopere înaintarea.

– Asta, bieţii mei copii, suspină Bézélius, n-am cum să ştiu. Până în prezent, nimeni n-a vrut să-şi asume acest risc. Toţi au ales drumul cu dale albe. Cum aţi putut să vă daţi seama, nu se vede niciun drumeţ. Dar să ştiţi, este foarte aglomerat, vă asigur. Însă cei care merg pe drum sunt astăzi mai mici decât microbii!

Peggy Sue se gândi la copiii adunaţi de culegători. În acest moment erau prizonieri în castel, într-o dependinţă oarecare a bucătăriei, aşteptând ca un schelet-bucătar să-i includă în următorul prânz al demonului. Trebuia să-i elibereze înainte să sune clipa fatidică.

– De acord, anunţă ea, o să facem cum spui. Arată-ne cum funcţionează puşca.

Bézélius făcu întocmai. În realitate, nu era complicat, lecţia ţinu, deci, puţin.

Văzând cum câinele albastru se admiră în continuare în oglinda veche, lui Peggy Sue îi veni o idee.

– Aveţi şi alte oglinzi la fel ca asta? întrebă ea.

– Da, răspunse bătrânul. Trebuie să fie în remiza unde-i îngrămădită mobila stricată din castel. Dar sunt sparte sau pline de pete de umezeală.

– Asta nu contează, spuse Peggy. O să le facem scuturi. Dacă florile sunt atât de vanitoase cum spuneţi, n-or să reziste plăcerii de a-şi admira chipul în oglindă... Asta ar putea să ne salveze viaţa dacă rămânem fără cartuşe.

– Ce idee formidabilă! se entuziasmă Bézélius. De ce nu mi-a venit mie ideea asta? Din cauză că gândesc din ce în ce mai mult ca un copac. Ziua în care o să uit complet c-am fost om e aproape.

– Şi dacă încercăm să traversăm masivul în timpul nopţii, când florile dorm? propuse Sebastian.

– Nu, răspunse grădinarul, nu vă sfătuiesc. Mai întâi, c-o să vă pierdeţi repede în beznă. Apoi, podul mobil al castelului este ridicat până dimineaţa, şi – admiţând că printr-un miracol reuşiţi să-l localizaţi – o să fiţi obligaţi să aşteptaţi să se facă ziuă în mijlocul florilor. Or, la trezire, sunt teribil de posace. Petalele lor sunt şifonate şi asta le indispune foarte tare. Cel

mai bun moment ca să încercaţi să traversaţi este începutul după-amiezii, când sunt îmbuibate de soare. Sunt obosite, greoaie, „digeră". Se văd clătinându-se la capătul tulpinelor, pradă unui început de somnolenţă... atunci trebuie să treceţi. Faptul că sunt ghiftuite o să fie în avantajul vostru. Dacă le bombardaţi cu complimente parfumate, or să se lase legănate şi n-or să vă acorde nicio atenţie.

*

Petrecură restul zilei făcând scuturi din oglinzile recuperate din depozitul castelului. Unele erau în stare foarte proastă, dar le curăţară cât mai bine posibil.

– Cum se apleacă o floare spre noi, explică Peggy, n-avem decât să ne ascundem după scut. În felul ăsta, n-o să-şi vadă decât propria imagine. Cu puţin noroc, or să fie destul de ocupate ca să uite de existenţa noastră.

După ce terminară treaba asta grea, copiii se adunară în jurul bătrânului grădinar şi aşteptară împreună momentul când servitorii demonului adormit stingeau soarele. Bézélius îşi depănă amintirile din vremurile de altădată, când totul mergea bine, când grădina era încă o încântare. Vorbea atât de încet, că abia îi înţelegeau cuvintele. Peggy Sue se simţea cuprinsă de o melancolie care

aproape c-o predispunea la plâns. Cu ochii închişi, semăna atât de mult cu ceilalţi copaci, că nu puteai ghici prezenţa unui om sub această carapace de scoarţă.

Copiii se retraseră în vârful picioarelor ca să se culce în grotă. Voiau să se odihnească, pentru că a doua zi se anunţa îngrozitor de grea.

Peggy se ghemui lângă câinele albastru. Afară, întrerupătorul ţăcăni şi atunci întunericul se lăsă peste grădina vrăjită.

19

MARCHIZELE MORŢII

În zori, Bézélius îi trezi din somn.

– Trebuie să vă duceţi să căutaţi apă ca să vă spălaţi, explică el. Este important. Florile au oroare de mirosurile de om sau de animal. Trebuie să vă săpuniţi foarte bine şi, mai ales, să frecaţi câinele ăsta. Evitaţi să alergaţi ca să nu transpiraţi. Florile descoperă repede dârele de miros de transpiraţie; se simt ofensate şi reacţionează violent. Am un săpun magic, care întârzie revenirea duhorilor umane. Dar astăzi o să fie cald şi, foarte posibil, o să transpiraţi.

– Unde e apa? întrebă Peggy.

– Pe acolo, arătă Bézélius. Duceţi-vă la marginea peluzei şi aşteptaţi să treacă un animal-cisternă. Când îşi întinde trompa ca să stropească plantele, fiţi destul de îndemânatici şi luaţi nişte apă pentru spălat.

Astea fiind zise, le încredinţă copiilor găleţi mari de tablă lucrate manual. Băieţii bombăneau, nu le place deloc să se spele.

– Ce era bine în miraj, mormăi Sebastian, era că nu te duceai la şcoală şi că nu erai obligat să intri într-o baie. Mă întreb dacă, odată întorşi la realitate, o să mă obişnuiesc din nou cu trăsnăile astea.

Peggy Sue îşi stăpâni un frison când dinozaurul-rezervor apăru în capătul aleii. Era şi mai enorm decât în amintirile ei. Monstrul îşi desfăcuse trompa şi stropea masivele ca şi cum ar fi stins un incendiu.

– Să sperăm că n-o să ne înece! îi şopti Sebastian. Ai văzut ce putere are jetul?

Ghemuiţi într-un tufiş, se agăţară de rădăcini de frică să nu fie luaţi de puternica revărsare de apă. Şi bine făcură, pentru că avură impresia că un val îi pocneşte din plin şi-i sufocă. După ce incredibilul animal se îndepărtă, îşi recuperară găleţile pline şi se întoarseră în grotă.

În lipsa lor, Bézélius aşezase un hârdău mare de lemn şi nişte paravane, improvizând o baie în aer liber. Lui Peggy Sue i se păru distractiv să se spele cu săpunul vrăjit, care făcea o spumă aurie. Avea impresia că ţinea în palmă un lingou de aur, gata să se topească.

Odată uscaţi şi îmbrăcaţi, copiii fură nevoiţi să-l convingă pe câinele albastru să-i imite; nu fu deloc simplu, pentru că animalul refuza să se bage în hârdău. Cu linguşeli şi mângâieri, reuşiră totuşi să-l săpunească. Experienţa era însă dezgustătoare pentru animal şi, cât dură operaţiunea, se încăpăţână să muşte bulele care zburau prin aer.

Veni şi momentul despărţirii.

– Vă doresc mult noroc, copiii mei, suspină Bézélius, înmânându-le puşca ingenioasă cu parfumuri. Nu uitaţi sfaturile mele şi nu vă lăsaţi furaţi de farmecul florilor, or să se grăbească să vă omoare ca să vă folosească pe post de îngrăşământ. Nu uitaţi că frumuseţea lor se hrăneşte cu hoituri.

Peggy îi mulţumi pentru amabilitate.

– O să mă aşez la marginea peluzei ca să vă privesc plecând, spuse bătrânul. N-o să ne mai revedem, cu siguranţă, niciodată, pentru că eu o să fiu gata transformat. Când o să vă întoarceţi pe aici, o să fiu schimbat în copac şi nici măcar n-o să vă recunosc.

– E trist, spuse Peggy Sue.

– Nu, zise grădinarul. Vine o clipă când trebuie să ştii să te detaşezi de lucrurile lumeşti. Sunt sigur că există şi plăcere în a deveni plantă. În orice caz, o s-o aflu curând.

Copiii se îndepărtară făcându-i semne cu mâna. Peggy şi Sebastian îşi înfăşurară cartuşierele în jurul pieptului. Înainte de a o porni la drum, adolescentul strecură două gloanţe de cristal în ţevile gemene ale puştii cu parfumuri.

Ajunseră în cele din urmă la graniţa masivului. Culorile florilor vibrau în lumină cu o asemenea intensitate, că Peggy Sue clipi din pleoape ca să reziste ameţelii. Erau acolo o mulţime de trandafiri azurii, galbeni, violeţi, roşii... şi chiar aurii! Se legănau leneş sub căldură, cu corolele întoarse spre soare, ca să se îmbete de cât mai multă lumină. Peggy Sue şi Sebastian, care mergeau în frunte, se opriră sufocaţi de violenţa parfumurilor plutitoare de la marginea masivului. Mirosul era atât de dens, încât aveai senzaţia că te loveşti de un zid invizibil.

– Nu-i posibil, şopti băiatul. O să ne sufocăm când o să pătrundem înăuntru!

Peggy Sue se gândi la o poveste spusă de Bézélius, în ajun. Grădinarul zicea că florile se folosesc de parfumul lor ca să adoarmă păsările care comiteau imprudenţa să zboare pe deasupra lor.

– În felul ăsta, încheiase el atunci, zburătoarele se zdrobesc de pământ, iar florile se grăbesc să le folosească drept îngrăşământ.

– Să încercăm să ne ţinem respiraţia, sugeră Peggy Sue.

Erau îngrijoraţi, pentru că distanţa de parcurs era foarte lungă. Pe deasupra, Peggy se temea să nu se rătăcească, odată intraţi în adâncul plantaţiei.

„Dacă ne învârtim în cerc, gândi ea, ne terminăm muniţia absolut degeaba."

Florile erau prea înalte ca să-şi poată lua un reper vizual. Odată intraţi printre tulpinile lor, nu se mai vedea nici cerul, nici castelul.

– Să mergem, decise ea. Trebuie să fim acolo înainte ca bucătarii să pregătească masa pentru demon.

Cu degetele înţepenite pe puşcă, fata porni hotărâtă spre peretele de tulpini pline de spini, care ascundeau orizontul. Era perfect conştientă de pericolul asumat. Era suficient ca trandafirii să se apropie unii de alţii ca să-i sfâşie pe intruşi. Ţepii lor i-ar fi împuns imediat pe tinerii imprudenţi, care se crezuseră atât de isteţi, încât să traverseze zona interzisă.

– Ai văzut cât de mari sunt ţepii? murmură Sebastian. Ai zice că sunt dinţi de dinozaur.

– Taci! îi porunci Peggy. Nu e cazul să-i sperii pe micuţi.

Se gândea la Olga şi Ronan care deja făcuseră nişte ochi îngroziţi.

„Poate ar fi fost mai bine să-i fi lăsat în compania lui Bézélius?", îşi spuse ea, apoi îşi aminti

că Olga şi Ronan ziseseră de mai multe ori că vor să meargă până la capăt. De altfel, nu ştia nimic despre adevărata lor vârstă. Era foarte posibil ca aceşti doi „copii" să fie, în realitate, mult mai bătrâni decât ea.

Strângând din dinţi, intrară în jungla de trandafiri.

„A-i zice că-i un mare bal, gândi Peggy. Un bal unde se îngrămădesc marchize mândre de frumuseţea lor. Fiecare e gata să-şi omoare rivalele ca să rămână singura care să aibă cea mai frumoasă rochie."

Plantaţia era atât de deasă, că tot timpul trebuia să fie în alertă. Tulpinile se legănau fără încetare, spinii, curbaţi ca săbiile, atingeau umerii copiilor. Ca să nu fie tăiată până la os, Peggy trebui să facă o săritură într-o parte în trei rânduri.

– Încă nu sunt conştiente că ne aflăm aici, îi şopti în gând câinele albastru. Nu ştiu cât o să mai dureze asta. Sunt ameţite de căldură.

Era îngrozitor de cald la nivelul solului, iar pământul jilav le dădea copiilor impresia că se mişcă într-o baie de aburi. Începeau să transpire.

Peggy îşi dădu seama că tocmai fuseseră reperaţi când un trandafir se aplecă s-o cerceteze. Petalele lui enorme se legănau în aer ca nişte urechi de elefant. Din corolă se degaja un parfum atât de puternic, încât adolescenta crezu că leşină.

„Dacă se apucă toate să ne privească de aproape, suntem terminaţi...", gândi ea, luând puşca

de pe umăr. Creierul îi paraliza, ochii i se închideau de la sine, ca şi cum i s-ar fi dat să inhaleze un anestezic. Apăsă pe trăgaci. Arma făcu „poc" şi cartuşul de cristal explodă chiar la nivelul corolei.

Un parfum care însemna: *Eşti foarte frumoasă, nu vei avea niciodată rivală, întoarce-te după lumină...* se răspândi printre tulpini. Pentru tinerii temerari nu era decât un miros ca oricare altul, dar florile păreau mulţumite şi-şi întoarseră capul de la intruşii minusculi.

– Repede, respiră sacadat Peggy, Bézélius a spus că efectul nu durează prea mult.

Atunci începu o cursă periculoasă printre spini. Trebuia să înainteze cât mai repede posibil, fără să se abată de la direcţia iniţială. În acest moment, erau toţi lac de sudoare şi lăsau în urmă o dâră de miros puternic de transpiraţie, care deranja simţul olfactiv al trandafirilor. Erau din ce în ce mai mulţi cei care aplecau capul ca să vadă ce se petrece... şi de unde vine o asemenea putoare! Peggy Sue nu înceta să încarce puşca şi să tragă noi salve protectoare.

„Ce distanţă am parcurs? îşi repeta ea. Mergem în direcţia bună?"

Nu era sigură de nimic şi tremura la gândul că sunt gata să se învârtă în cerc.

Curând, cartuşiera ei se goli şi trebui să-i dea puşca lui Sebastian, care încerca să-şi ascundă îngrijorarea. Faţa băiatului şiroia de sudoare.

– Suntem pe drumul cel bun? îl întrebă ea pe câinele albastru.

– Nu ştiu, răspunse acesta, parfumul trandafirilor este atât de puternic, că îmi neutralizează simţul. Am impresia că mă înec într-o sticlă cu apă de colonie!

Peggy strângea din dinţi de fiecare dată când auzea pocnetul puştii. Cartuşiera lui Sebastian se golea. În ritmul ăsta, curând n-or să mai aibă muniţie deloc.

– Să încercăm scuturile! spuse ea. Ridicaţi oglinzile deasupra capetelor. Cu puţin noroc, florile or să se găsească atât de frumoase, c-or să uite de noi!

Copiii o ascultară şi se grăbiră să apuce bucăţile de oglindă, pe care, până atunci, le ţinuseră în bandulieră. Le înălţară spre cer, cu braţele întinse, ca şi cum voiau să se apere de o aversă.

Trandafirii rămaseră înmărmuriţi, surprinşi fiind de propria imagine. Îşi clătinau corola ca să încerce să se examineze sub toate unghiurile. Copiii, profitând de acest respiro, alergau străbătând jungla de spini.

Vai! Florile, nemulţumite pentru că nu se puteau cerceta în voie în toată splendoarea lor, le barară drumul. Copiii se văzură nevoiţi să abandoneze oglinzile ca să poată înainta în continuare.

– Nu mai am decât vreo zece cartuşe, oftă Sebastian. Sper să conţină complimente mai convingătoare, pentru că văd că trandafirii încep să se enerveze.

– Cred că sunt mult mai vanitoşi decât şi-a imaginat Bézélius, suspină Peggy. Parfumurile care umplu gloanţele de cristal nu sunt destul de flatante pentru gustul lor. Cu cât ne apropiem de castel, cu atât lucrurile devin mai complicate. Le spunem că sunt frumoase... *problema este că ele ştiu asta deja.* Vor ceva mai mult!

Adolescenta sări într-o parte ca să evite să fie zgâriată de o tulpină plină de ţepi.

– Curaj! le spuse fata lui Ronan şi Olgăi. Cu siguranţă nu suntem foarte departe de intrare!

Tremura la gândul ca grădinarii – presimţind că puştii sunt pe punctul de a reuşi – să nu ridice podul.

„Asta ar pune capac! îşi spuse ea, ne-ar lăsa la bunul plac al trandafirilor şi, odată ultimele cartuşe trase..."

Prefera să nu se mai gândească la ce se va întâmpla atunci; prinzându-i de mână pe Olga şi Ronan, îi trase după ea.

Florile erau cuprinse acum de o agitaţie teribilă şi abia dacă mai acordau trei secunde de atenţie parfumurilor lansate de proiectilele de cristal. Complimentele olfactive elaborate de Bézélius nu erau

destul de flatante, chiar le induceau o oarecare iritare. Cum! Drept cine le luau? Le credeau atât de proaste încât să se mulţumească aşa, cu nişte complimente atât de vulgare? Meritau mai mult! Mult mai mult! Meritau adevărate poeme de parfumuri, opere de artă, declaraţii înflăcărate... Nu erau ele prinţesele grădinii? Parfumurile amărâte pulverizate de copiii ăştia le jigneau. Erau complimente modeste, care puteau mulţumi o ciobăniţă, o călcătorească... dar ele! *Ele!* Când te adresezi unor asemenea mari doamne, trebuie să te străduieşti mai mult!

Oh! cât de enervanţi erau copiii ăştia! Şi cât prost-crescuţi! Ce insolenţi! N-aveau nicio idee despre ce i se cuvine unui cap încoronat! Merită o lecţie pe care să n-o uite! O să le zgârie pielea până o să cadă în fâşii. Apoi o să-i îngroape în pământ ca să regenereze solul grădinii şi toată lumea o să aibă de câştigat.

– De data asta, s-a zis cu noi! gâfâi Sebastian, încărcând din nou arma. Nu-mi mai rămân decât şase cartuşe.

– Pe aici! strigă dintr-odată câinele albastru. Trebuie să mergem pe-aici... Simt miros de piatră. Castelul este foarte aproape.

O luară la fugă, în timp ce trandafirii se răsuceau în toate direcţiile ca să încerce să le zgârie pielea cât

mai tare. Hainele lui Peggy erau ferfeniţă. Sebastian descărca arma absolut degeaba; florile nici măcar nu-şi mai dădeau silinţa să-şi îndrepte corola ca să descifreze complimentele pulverizate în aer.

Când credea că i-a sunat ceasul, Peggy se lovi de un zid alb din pietre uriaşe. Asperităţile blocurilor de piatră erau atât de pronunţate, că se puteau căţăra fără greutate. Îl luă pe câinele albastru sub braţ şi, cu o singură mână, începu să se caţere pe perete. Din fericire, te puteai prinde uşor de pietrele ieşite în afară şi astfel ajunse repede deasupra nivelului florilor.

Când fură în siguranţă, destul de sus ca să scape de furia trandafirilor înnebuniţi că-şi vedeau prada scăpând, copiii îşi dădură seama că tocmai erau gata să escaladeze unul din cele patru ziduri ale castelului.

Îşi atinseseră scopul.

20

LABIRINTUL DE PIATRĂ ALBĂ

Peggy Sue veni cu ideea să se deplaseze de-a lungul zidului, folosind spaţiul de legătură dintre pietre. De fapt, cimentul care lega blocurile colosale forma un fel de cornişă pe care se putea înainta de-a buşilea. Spaţiul rămânea totuşi foarte îngust şi, în unele locuri, cimentul se sfărâma, aşa că puteau foarte uşor să-şi piardă echilibrul şi să alunece în gol... direct în mijlocul trandafirilor furioşi.

Peggy înainta evitând să privească în jos. Parfumurile răspândite de florile mânioase o ameţeau de cap. Se temea să nu leşine.

– Respiră cât mai puţin posibil! îi strigă mental câinele albastru. Podul mobil este chiar în faţă.

Adolescenta încercă să meargă mai repede. Cimentul aspru îi zdrelea palmele şi genunchii.

Foşnetul florilor îi umplea urechile. Petalele se deschideau şi se închideau, evocându-i fâşâitul ameninţător şi obsedant al unor aripi de corb în zbor.

În fine, câinele albastru sări de pe cornişă pe podul mobil. Manevra se dovedi mai problematică pentru copii. Ronan, mai că nu căzu în gol. Peggy şi Sebastian abia dacă reuşiră să se agaţe. Olga, cuprinsă de ameţeli, refuză să sară. Se văzură nevoiţi să dezbată chestiunea o jumătate de oră, ca s-o convingă să sară deasupra prăpastiei.

Când se strânseră cu toţii pe imensul pod mobil, realizară în ce hal îi epuizase traversarea grădinii. Rămaseră un lung moment aşezaţi pe plăcile mâncate de carii.

Peggy ridică la un moment dat capul şi încercă să distingă vârful donjonului. Renunţă. Castelul era tot atât de impunător ca un munte. Terasele de pe coama zidurilor se pierdeau în nori, zăpada acoperea acoperişurile conice ale celor mai înalte turnuri.

– Intrăm? întrebă Sebastian.

Cei cinci tovarăşi se priviră. Trebuiau să se decidă să se mişte. Nu puteau rămâne acolo până la miezul nopţii.

– De acord, şopti Peggy. Haideţi! Să fim precauţi!

Câinele albastru o luă în fruntea coloanei. Poarta de la intrare era uriaşă. Se putea construi un imobil cu cincisprezece etaje sub tavanul boltit al primei săli.

Peggy Sue şi prietenii ei se simţeau minusculi. Totul era din piatră albă. Încăperi urmau după alte încăperi, dar tinerii exploratori nu descoperiră nicăieri vreo urmă de mobilier.

După un timp, Peggy simţi o vibraţie ciudată sub tălpi, ca şi cum blocurile se mişcau. Îngenunche şi puse mâna pe sol. Nu visase, dalele chiar fremătau.

– *Cresc*, explică Sebastian. Ai uitat că în fiecare zi castelul creşte câte puţin?

– Cresc? repetă adolescenta, buimacă. Ai dreptate... Priveşte! Dimensiunea acestei dale este pe cale să se schimbe! Devine mai mare.

– Totul devine mai mare, constant, murmură băiatul. Fiecare piatră se dezvoltă, se îngroaşă, ca un fruct care se coace. Astfel, spaţiul mirajului este încet-încet invadat de castel. La început, construcţia asta avea dimensiuni absolut normale. Astăzi a devenit un adevărat munte. Un munte care continuă să iasă din pământ.

Peggy Sue îşi muşcă buza inferioară, ceea ce, în cazul ei, era semn de profundă meditaţie.

– Dar atunci, dacă totul creşte în permanenţă... asta înseamnă că spaţiul încăperilor nu încetează să crească, coridoarele se tot lungesc... Chiar mergând repede, riscăm să fim condamnaţi să batem pasul pe loc!

– Nu-i imposibil, admise Sebastian. Unii spun însă că dezvoltarea castelului nu are un ritm regulat; avem o şansă, deci.

– Nu are ritm regulat? se miră Olga.

– Da, explică Sebastian. Un turn poate să crească la stânga, de exemplu, în timp ce altul din dreapta rămâne neschimbat. La fel şi pentru coridoare. De-asta construcţiile au aspectul ăsta ciudat, contorsionat.

Peggy Sue se uită fix la poarta grea, ghintuită, din fundul sălii. *Oare nu era pe punctul de a se lungi?* Clipi din pleoape ca să alunge iluzia. Privind în jurul ei, îşi dădu seama şi mai clar că totul era construit anapoda. nicio fereastră nu era la fel cu alta, nici nu se găsea la aceeaşi înălţime. Unele trepte ale scării erau mai înalte, altele mai joase.

– Creşte alandala, insistă Sebastian. Se pare că unele uşi nu folosesc la nimic, sunt scări care nu duc nicăieri, camere fără uşi şi ferestre unde nimeni nu poate intra. Trebuie să fim extrem de atenţi, e uşor să te rătăceşti într-un asemenea labirint, mai ales dacă un nou coridor apare peste noapte!

– De acord, spuse Peggy Sue, o să fim atenţi. Acum trebuie să luăm o decizie. Pe ce culoar o luăm? Ai cea mai mică idee?

– Nu, recunoscu Sebastian. Cred că suntem primii care intră aici.

Asta nu simplifica lucrurile deloc.

– O să facem semne pe pietre, hotărî Peggy. Asta o să ne-ajute să nu ne învârtim în cerc.

– Pot să vă ghidez eu, interveni câinele albastru. Simt mirosurile. Există ceva viu în inima castelului. Ceva uriaş.

– Demonul adormit? sugeră Sebastian.

– Poate, răspunse câinele. Dar nu e singur. Simt şi alte mirosuri... pe care nu le cunosc. Chestii care nu sunt nici umane, nici foarte amabile... Rătăcesc pe culoare.

– Cu siguranţă, servitorii, propuse Olga, cu un tremur de groază.

– Să înaintăm, spuse Peggy. În timp ce noi prindem rădăcini aici, poarta se îndepărtează întruna. Dacă mai aşteptăm, ca să ajungem la ea, va fi nevoie să parcurgem de două ori distanţa de la sosirea noastră.

Copiii se urniră din loc.

Nu le trebui multă vreme ca să realizeze că totul se asemăna. Absenţa mobilei, a armurilor, a tablourilor îi făcea pe vizitatori să nu-şi poată lua nici cel mai mic reper. Totul era construit sfidând bunul-simţ.

– Aţi văzut? pufni Ronan. E o uşă pe tavan!

– Soarele va fi stins, remarcă Peggy. Trebuie să ne instalăm pentru noapte. Scoateţi lanternele şi ţineţi-le la îndemână.

Îşi puseră din nou rucsacurile în spate. Cel mai mic zgomot trezea ecouri bizare de-a lungul culoarelor. Dacă pocneai din degete, se declanşa un uruit de tobă. Dacă pronunţai un cuvânt, acest unic cuvânt, multiplicat de rezonanţă, făcea o hărmălaie de mulţime în delir. La început era amuzant, apoi începea să ţi se pară neliniştitor.

– Opriţi-vă! porunci Peggy Sue. N-are niciun rost să ne anunţăm prezenţa. Valeţii demonului oricum ne vor descoperi suficient de repede.

Aşteptară deci în tăcere păcănitul întrerupătorului, care anunţa căderea nopţii. Când acesta se auzi, întunericul invadă castelul. Peggy Sue abia se abţinu să aprindă lanterna. Străduindu-se să fie calmă, se lungi pe spate şi-şi propti capul de rucsac. Ceilalţi făcură la fel.

– Odihneşte-te, îi şopti mental câinele albastru. O să stau eu de pază.

Abia dacă închiseseră ochii, că şi săriră din somn. Pământul se cutremura, castelul se legăna ca un vapor purtat haotic pe valuri. Peggy Sue fu aruncată peste Sebastian care, la rândul lui, se rostogoli peste Ronan. Talmeş-balmeşul ăsta o izbi, în final, pe Olga, care scoase un strigăt de durere. Lanternele se împrăştiară pe jos. Toată zidăria gemea. Dacă palatul n-ar fi fost conceput prin magie, fără îndoială

c-ar fi căzut fărâme, pentru că nicio casă normală nu ar fi putut rezista la un asemenea tratament.

Peggy Sue se ridică pe dibuite. Pământul îi fugea de sub picioare. Simţea mişcările castelului în glezne.

„Se apleacă într-o parte, apoi în cealaltă, gândi ea, apoi o ia de la capăt. Ce să însemne asta?"

Agăţându-se de asperităţile peretelui, se târî până la fereastră. Câinele albastru îi aduse o lanternă pe care o recuperase cu botul lui. Cele patru labe îl făceau să beneficieze de o stabilitate mai mare decât a copiilor.

Peggy aprinse lanterna şi se aplecă în afară, prin deschizătura ferestrei. Ceea ce văzu îi smulse un ţipăt de uimire.

– Castelul... *castelul are picioare!* bâigui ea.

– Ce? ţipă Sebastian.

– Are picioare, confirmă Peggy. Trei de o parte şi, fără îndoială, tot atâtea şi de cealaltă parte. Folosesc la legănat. Ai zice că sunt pulpele unei broaşte uriaşe... dar din metal. Este... este incredibil.

– Dar de ce se bâţâie aşa? se văicări Ronan.

– Este clar! spuse Olga. *Îl leagănă pe demon.* Castelul se comportă ca un leagăn care se mişcă încet de fiecare dată când demonul ameninţă să se trezească. Cum noi suntem foarte mici, aceste

mişcări ne par violente, dar, în realitate, nu sunt cine ştie ce.

– Ai dreptate! spuse agitată Peggy Sue. Aşa este! Iată de ce geniul nu se trezeşte niciodată. Este prizonierul castelului, aşa cum un bebeluş s-ar afla într-un leagăn vrăjit.

– Oh! gemu Ronan. Este îngrozitor. Am rău de mare. O să vomit!

Nici Peggy nu se simţea prea bine. La fiecare nouă legănare a palatului, i se întorcea stomacul. Se îndepărtă de fereastră, de frică să nu fie aruncată afară. Labele uriaşe de la tribord continuau să se îndoaie şi să se dezdoaie scârţâind. De fiecare dată când clădirea părea gata să se răstoarne pe partea dreaptă, labele de la babord intrau în acţiune, împingând-o în sens contrar. Un miros greu de unsoare de maşinărie se ridica în aer, pe măsură ce mecanismele se încălzeau.

– Oh! se smiorcăi Olga. O să mi se facă rău! Dă-te la o parte!

Peggy Sue o auzi vomitând. Altcineva făcu imediat la fel.

*

Petrecură o noapte îngrozitoare, pentru că mişcările de legănare durară mai multe ore şi nu se opriră decât când demonul adormi adânc, lăsând copiii într-o stare de greaţă vecină cu coma.

„Am senzaţia c-am navigat pe o mare dezlănţuită, gândi Peggy. Pricep acum de ce nu-i mobilă înăuntrul camerelor. Balansul le-ar sfărâma."

Când soarele fu reaprins, Peggy se curăţă cât putu de bine. Păţania o umpluse totuşi de o oarecare satisfacţie, pentru că întrevedea, în fine, modul în care ar fi putut să-l trezească pe geniu.

„Trebuie sabotate labele monstruoase, îşi spuse. Să împiedici castelul să se transforme în leagăn. În felul ăsta, demonul o să se trezească din somn."

Da! Era ceva aici. Începutul unei riposte!

Când tovarăşii se adunară lângă ea, le expuse planul de bătaie.

– Trebuie explorat palatul, începu ea, să aflăm unde se află labele mecanice şi ce le face să se mişte. Să le distrugem, dacă e posibil.

– Există cu siguranţă santinele, observă Sebastian. Labele astea n-au ajuns aici singure. N-au existat înainte, când geniul ducea o existenţă normală. Trebuie să fim foarte vigilenţi în continuare.

Mergând pe lângă pereţi, micul grup porni să descopere locurile. Experienţa nopţii îi lăsase palizi şi murdari, dar făceau faţă cu curaj situaţiei. Peggy Sue se simţea cuprinsă de o ciudată exaltare. Era mai

fericită aici, alături de prietenii ei, decât în lumea reală. Afară era o liceeană cu ochelari groşi, de care toţi băieţii făceau mişto; aici, înfrunta uriaşi şi dormea în castele vrăjite. Avea într-adevăr o viaţă fabuloasă!

După ce rătăciră multă vreme, auziră în sfârşit ecoul unui sforăit. Cineva dormea sub picioarele lor un somn adânc, care făcea să tremure zidăria.

– El este, spuse Peggy Sue. Este uriaşul. L-am găsit.

Copiii înţepeniră, gândindu-se dintr-odată speriaţi la cele pe care le vor descoperi în curând. Trecuseră cu bine de pericolele de până aici, dar, în pragul ultimei etape, curajul lor se topea.

Peggy fu nevoită să-i „scuture" ca să-i facă să reia cercetarea. Timpul îi presa.

– Trebuie să coborâm, observă ea. O s-o luăm pe prima scară care ne ajută să ajungem la etajele inferioare.

Spus în felul ăsta, lucrul părea evident... Vai! în ora care urmă, constatară cu amărăciune că treptele care le ieşeau în faţă fie duceau la etajele superioare... *fie nicăieri*, căci unele se terminau într-o fundătură. Pe deasupra, coridoarele aveau obiceiul supărător de a se transforma în labirint.

„Ai putea crede că-şi schimbă forma cum le întoarcem spatele, gândi Peggy, ca nişte şerpi care se ondulează pe sol. Oare e posibil?"

Privi peste umăr, sperând să surprindă mişcările pereţilor care erau pe punctul de a se reorganiza.

– Poate nu există decât un singur coridor, care nu încetează să se transforme, mârâi câinele albastru. Avem iluzia că înaintăm, în timp ce doar ne învârtim în cerc. Priveşte: am mai trecut pe aici, uite semnul pe care l-ai făcut tu cu creta... şi totuşi decorul s-a schimbat, n-am văzut până acum bolta, nici fereastra în ogivă. E un coridor viu, se deghizează fără încetare ca să ne păcălească mai bine.

– Fără îndoială, ar fi mai bine să ne despărţim, se hazardă Peggy. Ne mărim şansele de a-l găsi pe uriaş. Eu rămân cu câinele, Sebastian o ia în fruntea celeilalte echipe.

– Ai dreptate, făcu băiatul. La următoarea bifurcaţie, o luăm pe drumuri diferite.

Se despărţiră cu o strângere de inimă. Peggy Sue şi câinele albastru o luară la dreapta, Sebastian, Ronan şi Olga, la stânga.

– Miroşi ceva? îl întrebă adolescenta pe animal.

– Nu, afirmă acesta. Nasul meu e amorţit. Nu înţeleg nimic din mirosurile care plutesc aici. Sunt prea diferite de cele cu care sunt obişnuit.

Părea dezorientat. Peggy coborî treptele una câte una. Scara era foarte abruptă.

„Ai zice că se afundă în centrul pământului, gândi ea. Nici măcar nu-i văd capătul."

I se părea deosebit de neplăcut să coboare aşa, în întuneric, precum un scufundător submarin gata să alunece într-un puţ cu cerneală chinezească!

Capul i se învârtea. Pentru o clipă, crezu c-o să-şi piardă echilibrul şi o să se rostogolească în jos pe scări... şi să se zdrobească la treizeci de kilometri mai jos. Avu dintr-odată senzaţia oribilă că scara se înmoaie sub picioarele ei. Dădu din mâini, scoase un ţipăt gâtuit şi se clătină înainte. Încercă să-şi frâneze căderea, dar se zdreli de pietre degeaba. Şi se rostogoli, se rostogoli... Lătrăturile câinelui albastru ajungeau la ea din ce în ce mai îndepărtate, apoi capul i se lovi de perete şi îşi pierdu cunoştinţa.

*

Când se trezi, era întinsă pe dalele unei cripte goale. Un cucui enorm îi deforma vârful capului. Se ridică şi se miră că nu-l găseşte pe câinele albastru lângă ea. Unde plecase?

O cuprinse o îngrijorare vie. Alergă spre scară şi cercetă capătul treptelor... erau goale. Micul animal dispăruse.

„Înseamnă că s-a făcut o altă bifurcaţie, îşi spuse. Şi el s-a prăbuşit fără să ştie că s-a deschis o capcană care urmărea să ne despartă."

Se simţi dintr-odată îngrozitor de singură. Îşi imagina scara moale deschizându-se ca o gură care l-a înghiţit pe câine.

Pământul începu să-i tremure sub picioare. Cuprinsă de temerile ei, nu-şi dăduse încă seama că un sforăit îngrozitor făcea pereţii să zbârnâie.

„Asta e, îşi zise ea, am ajuns la demon. Trebuie că doarme undeva la capătul coridorului ăstuia."

Îşi adună curajul şi se lipi de perete, ca să înainteze în direcţia luminii vineţii care dansa în capătul coridorului. Felul în care se cutremurau pietrele îi dădea senzaţia că oasele ei sunt pe cale să se dezarticuleze. Fu nevoie să strângă din maxilare ca să nu-i clănţăne dinţii.

Ajunse în pragul unei cripte colosale, destul de mare ca să găzduiască un grup de balene uriaşe. Podeaua era acoperită cu mii de perne multicolore, pe care stătea aşezat un copil adormit. Un băieţel a cărui talie se apropia de cea a unui imobil cu zece etaje, dar care acum dormea cu pumnii strânşi. Avea o faţă de păpuşă şi părul blond. Hainele plesniseră pe el pe măsură ce crescuse, şi servitorii încercaseră să le cârpească, de bine, de rău, cu petice de toate culorile, total neasortate, sfidând bunul gust.

Peggy Sue simţi că se sufocă privindu-l pe uriaşul care dormea şi al cărui corp ocupa aproape tot interiorul criptei. Cum nu-l văzuse soarele de secole, pielea lui era palidă, lăptoasă. Nu părea rău, nicidecum. De fapt, părea că nu-şi dă deloc seama de ce se petrece în jurul lui. Stupoarea o făcu pe

Peggy Sue să uite de orice precauţie şi înaintă spre copil. Asta îi putea fi fatal, pentru că un personaj funebru, îmbrăcat tot în negru, răsări dintr-o criptă învecinată. Adolescenta abia dacă avu timp să se arunce în umbră ca să scape de privirea lui. Nou-venitul fu imediat urmat de alţi tovarăşi, la fel de ciudat îmbrăcaţi. Toţi aveau aceeaşi faţă anonimă, abia schiţată. Toţi purtau acelaşi costum demodat, acelaşi papion.

Toţi ţineau în mână aceeaşi seringă neagră...

Peggy Sue îşi ţinu răsuflarea. Erau servitorii copilului uriaş? Nu, nu credea aşa ceva, aveau în ei ceva prea ameninţător. Ce făceau acolo? Ce pândeau?

Îi observă înconjurând faţa geniului adormit ca nişte vânători hăituind o pradă.

Dintr-odată, gura băieţelului se deschise şi eliberă o bulă roz, care începu să plutească de-a lungul sălii, căutând o deschizătură prin care să iasă.

Imediat, oamenii în negru se năpustiră asupra bulei, cu seringa ridicată, încercând s-o înţepe, în timp ce aceasta plutea prin criptă, purtată de curenţii de aer. Peggy făcu ochii mici, încercând să vadă mai bine.

„Bula conţine ceva! îşi spuse ea, cuprinsă de o agitaţie. Un obiect... sau... *un peisaj!*"

De unde se afla, nu distingea prea bine ciudata perlă plutitoare, dar avea certitudinea că un univers

în miniatură era condensat în ea... vedea nişte căsuţe... nişte copăcei... un lac mare cât o batistă.

Avu o strălumînare.

„Este un miraj, decise ea. Un miraj-bebeluş ieşit din visele duhului. Dacă o să poată evada din castel, o să zboare spre realitate, spre deşert, unde o să înceapă să crească."

Dar de ce oamenii în negru se încăpăţânau să-l urmărească? Şi mai ales, de ce îl vânau cu seringile alea îngrozitoare întinse spre el?

De teamă să nu fie descoperită, Peggy se lipi şi mai tare de perete. În fine, unul dintre curioasele arătări cu faţa abia schiţată reuşi să înţepe bula roz cu seringa lui. Bucuros de ispravă, ciudatul începu să râdă cu răutate. Camarazii lui îi urmară exemplul, în cor, şi mai sadic. Contrar a ceea ce credea Peggy Sue, bula nu se sparse, însă culorile i se alterară.

Minusculul peisaj pe care-l conţinea îşi pierdu strălucirea, frumuseţea. Frunzele căzură din arborii minusculi, apa iazului se tulbură, peşti morţi pluteau cu burta în sus la suprafaţa apei. Căsuţele de păpuşi se transformaseră dintr-odată în conace bântuite.

„Au stricat totul, constată Peggy. Cu o singură înţepătură, au otrăvit universul creat de cel care doarme. Deci aşa se procedează? Iată cum transformă mirajele în coşmaruri. Odată injectat veninul în bulă, totul începe să meargă pe dos."

Pentru moment, oamenii în negru se distrau trimiţând bula înveninată de la unul la altul, ca şi cum ar fi fost o minge de plajă. Unul dintre ei se duse să caute o plasă de fluturi şi apoi o captură.

„O s-o trimită peste metereze şi o să-i dea drumul, gândi Peggy. Atunci va ieşi din miraj şi va ajunge să plutească deasupra deşertului, în lumea reală."

Totul se explica. Duhul nu era „rău", aşa cum presupuneau oamenii care trăiau de partea cealaltă a barierei albe. Dar sinistrele arătări intraseră în castel prin înşelăciune. După ce se asiguraseră că bebeluşul uriaş nu se va mai trezi vreodată, începuseră să-i otrăvească visele, distrugând universurile născute din imaginaţia lui. Cu seringile lor negre în mână, începuseră să se plimbe prin grădină, înţepând tot ce le ieşea în cale. Legile mirajului fuseseră astfel pervertite... urmarea se cunoaşte.

„Iată deci cine este duşmanul", îşi spuse Peggy Sue.

Lucrurile luaseră, deci, o turnură neaşteptată. În plus, oamenii cu faţa rotundă, lunară, păreau numeroşi. Ea numărase vreo zece care alergau după bula-univers. Mai mult, erau mari, măcinaţi de o răutate aprigă, ce nu anunţa nimic bun.

Pe scurt, lui Peggy îi era frică.

Rămase un lung moment lipită de perete, aşteptând ca sinistrele arătări să iasă din criptă. Trebuia acum să-şi regăsească prietenii şi să le comunice descoperirea.

Prelingându-se pe lângă pereţi, încercă să se întoarcă pe acelaşi drum. Vai, scara pe unde căzuse dispăruse.

Fu nevoită s-o ia pe un culoar care, cu un sfert de oră în urmă, nu fusese acolo... şi care poate se închidea peste zece minute! Tremura la gândul c-ar putea fi zidită de vie în interiorul pietrelor magice.

„Sper că nu aşa a dispărut câinele meu albastru", îşi repeta ea, grăbind pasul.

Din când în când, râsetele malefice ale oamenilor în negru o făceau să tresară. Se întreba dacă o descoperiseră şi dacă se distrau acum pe seama ei. Se uita întruna în urmă.

Mergând aşa la întâmplare, ajunse într-o încăpere ocupată de o maşină complicată, ale cărei roţi şi biele se combinau şi alcătuiau un montaj mecanic în care şerpuiau ţevi de toate culorile. Peggy avu nevoie de un minut ca să-şi dea seama că are în faţa ochilor mecanismul care punea în mişcare „labele" castelului. De aici, din sala cazanelor, pleca dulcea legănare prin care duhul era menţinut într-un somn profund.

– Iată soluţia! şopti ea printre dinţi. Dacă reuşesc să opresc blestemata asta de maşină,

palatul o să-nceteze să se mai clatine ca un leagăn. Duhul o să se trezească... şi oamenii în negru o s-o ia la fugă.

Se apropie de motorul enorm şi scoase, perplexă, un oftat. N-avea nicio idee despre felul în care ar trebui s-o manevreze. Sebastian ar fi putut, fără îndoială, s-o ajute. Era băiat, băieţii sunt pasionaţi de mecanică...

Unde era el acum? Nu putea să-i strige numele de teamă să nu alerteze creaturile cu faţa lunară. Trebuia totuşi să-l găsească, şi repede!

„Până la urmă, a fost o idee proastă să ne despărţim!", îşi spuse ea, căutând o ieşire care să-i permită să evadeze din sala maşinilor.

21

TRĂDARE

Câinele albastru nu înţelegea nimic din ceea ce tocmai se întâmplase. Când Peggy Sue îşi pierduse echilibrul pe scara moale, el se grăbise s-o ţină înfigându-şi colţii în turul pantalonilor, *dar*... fălcile îi clănţăniseră în gol. Peggy dispăruse, scara, şi ea, dispăruse... *şi*...

Şi, dintr-odată, se trezise într-un culoar unde nu mai pusese niciodată labele!

Avuseseră, deci, de-a face cu încă o vrajă a castelului, care, cu siguranţă, mai ştia multe asemenea trucuri. Făcuse deci tot posibilul ca să-l despartă de Peggy, dar nu avea să se dea bătut! Niciodată n-o să-i lase s-o facă! Se zicea despre el că-i al dracului, cârcotaş, certăreţ, nerăbdător... Admitea că-i aşa, dar marea lui calitate era că mergea întotdeauna până la capăt în tot ce întreprindea.

O luă pe coridorul necunoscut, cu botul la nivelul dalelor, când auzi o voce. Venea de nicăieri. Din ziduri, din plafon, nu se ştia... Spunea:

– *Nu te-ai săturat să fii câine?*

Câinele albastru ridică brusc capul, cu colţii dezveliţi. Era el mic, dar nu-i fusese niciodată frică să se ia la trântă cu cei mai mari decât el.

– Bine, mârâi el. Ieşi din ascunzătoarea ta şi hai să ne batem!

– Încetează să te mai comporţi ca o javră obişnuită, spuse vocea. Meriţi mai mult de-atât. Eşti prea inteligent ca să continui să mergi pe patru labe. De altfel, eşti chiar mult mai inteligent decât mulţi oameni. O ştii, nu-i aşa?

Micul animal scutură din cap. Vocea supranaturală îi bâzâia în urechi ca o viespe gata să-i înţepe creierul. Nu-i plăcea asta şi totuşi cuvintele care-i răsunau în minte îl ungeau la inimă, într-un mod foarte ciudat.

– De ce te ţii după Peggy asta ca un căţeluş? şuieră din nou vocea. Îţi place să faci pe servitorul amabil? Să aduci mingiuţa când îţi comandă? Îţi pierzi timpul cu puştii ăştia. *Mai rău! Îţi pierzi demnitatea!* Aminteşte-ţi de vremurile când comandai un oraş întreg[1]! Când erai stăpânul din Point Bluff... Te antrenai să stai pe labele din spate ca să mergi ca oamenii.

---

[1] Vezi *Ziua câinelui albastru*, primul volum al seriei.

Voiai să-ţi cadă cravata drept pe piept... Ai renunţat la ambiţiile tale. Alergi din nou pe patru labe şi cravata ţi se târăşte prin praf. Mi-e ruşine pentru tine.

„Nu trebuie să ascult, îşi repeta disperat câinele albastru. Încearcă să mă hipnotizeze... simt asta. Mi se încâlceşte creierul. Trebuie să rezist..."

– Peggy Sue îşi bate joc de tine pe la spate, făcu vocea mieroasă. Nu crezi, nu? Te dispreţuieşte pentru că te-a învins în afacerea cu soarele albastru. Şi se foloseşte de tine pentru că eşti telepat, asta îi este uneori util, dar nu eşti decât o unealtă pentru ea... Când o să fii bătrân, o să te abandoneze hingherilor.

Câinele albastru se rostogolea pe jos. Vocea urca ca un limax negru în mintea lui. Ar fi vrut să nu-i dea ascultare, dar nu reuşea.

– Ce-ţi spun e spre binele tău, suspină necunoscutul. Dacă ai avea puţină mândrie, ai reacţiona înainte să fie prea târziu.

Animalul scoase un geamăt lung. Toate astea erau prea complicate!

– Ştiu ce-ţi doreşti mai mult decât orice, şopti vocea. Pot să citesc în adâncul gândurilor tale secrete. Ai vrea să devii om. Am puterea asta. Dacă accepţi să mă ajuţi, o să-ţi dau ceva care să te transforme în băieţel.

Câinele albastru se ridică pe labele tremurânde. Migrena îi tăia craniul în două. Ar fi dat orice ca toate astea să înceteze.

Sub nasul lui se materializă o minge ivită de nicăieri. O minge de cauciuc moale.

– Este o jucărie fermecată, spuse vocea. Dacă muşti din ea, foarte tare, o să simţi o fiolă de sticlă care se sparge între dinţi. Conţine un lichid care o să te transforme într-un băieţel. Asta e prima parte a înţelegerii...

– Şi care-ar fie a doua? întrebă plângăreţ câinele albastru.

– Va trebui s-o găseşti pe Peggy Sue şi s-o închizi într-o celulă. Dacă îndeplineşti misiunea asta, rămâi om. O să devii un om. Dacă dai greş sau dacă renunţi, o să-ţi recapeţi imediat aspectul tău mizerabil de câine... Gândeşte-te, e o şansă care nu ţi se oferă de două ori.

Câinele albastru se încolăci pe jos, pradă unei îngrozitoare indecizii. Ceva îi şoptea că jocul ăsta era o păcăleală, că se acţiona asupra gândurilor lui, dar nu era în măsură să se revolte. Mingea de cauciuc albastru aştepta cuminte, pe o dală, la câţiva centimetri de nasul lui.

– Peggy Sue este proastă, nasoală şi rea, reluă vocea. Se foloseşte de tine. Se foloseşte de alţii ca s-ajungă o eroină. Vă fură partea voastră de triumf. Când o să-şi publice aventurile, numele tău n-o să figureze nici măcar pe coperta cărţii, poţi să fii sigur de asta!

22

NEBUNĂ DE LEGAT!

Sebastian şi Peggy se întâlniră la cotitura unui coridor. Băiatul nu văzuse nimic interesant. Olga şi Ronan, nici atât. Păreau puţin geloşi pe Peggy când le povesti descoperirile ei. Adolescenta simţi că lui Sebastian i-ar fi plăcut să fie în locul ei. Pe ascuns, ar fi vrut s-o treacă în planul doi. Era dezolată. Pur şi simplu, încercase să fie eficientă, pentru binele tuturor. Uitase în ce hal sunt fascinaţi băieţii de competiţie.

– Oameni în negru cu faţa ca luna..., repetă Sebastian ca şi cum s-ar fi îndoit. N-am auzit niciodată vorbindu-se despre ei. Spui că înţeapă visele duhului cu o seringă neagră şi le schimbă în coşmaruri?

Luase acel ton superior care o enerva pe Peggy Sue. Era gata să-i răspundă răspicat, când avu intuiţia că lucrurile urmau să o ia razna...

În acelaşi moment, câinele albastru îşi făcu

apariţia. Împingea cu botul o minge din cauciuc, şi ea, tot albastră. Peggy se grăbi spre el, dar el se întoarse şi continuă să se joace cu mingea.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă în gând. Am fost îngrijorată, nu ştii?

Animalul nu scoase niciun sunet. Peggy Sue aşteptă în zadar un răspuns. Nu distingea decât un zgomot confuz de gânduri de neînţeles, răutăcioase, care-i lăsară impresia că apucase cu mâna un smoc de urzici.

„Nu e normal, gândi ea. Are un aer ciudat. Ai zice că-mi întoarce spatele, din punct de vedere telepatic, ca şi cum ar vrea să-mi interzică să comunic cu el."

Se ridică. Nu se simţea în apele ei.

– Unde se ascund oamenii tăi cu faţă ca luna? o ironiză Sebastian. Am vrea să-i vedem şi noi.

– Bine, suspină Peggy. Dar rămâneţi lipiţi de perete ca să nu vă repereze. Dacă vă înţeapă cu acele lor negre, nu ştiu în ce-o să vă schimbaţi. În orice caz, trebuie să coborâm spre cripta duhului.

Încercă să se orienteze, ceea ce se dovedi un adevărat pariu într-o clădire unde topografia se schimba constant.

În fine, după vreo jumătate de oră de mers în tăcere, auzi râsul sinistru al arătărilor.

– Sunt acolo, şopti ea, drept în faţă.

– Nu aud nimic, mormăi Olga.

– Nici eu, făcu Ronan.

– Tăceţi, spuse Peggy, gâfâind. Vin spre noi. Ascundeţi-vă după stâlpii ăştia, repede!

Copiii abia dacă avură timp să se supună, că funebrele personaje invadară galeria. Înaintau în procesiune, cu ochii ficşi, ca nişte somnambuli. Peggy Sue numără vreo duzină, toţi deghizaţi în acelaşi costum negru şi cu acelaşi papion negru.

Când se îndepărtară, îşi părăsi ascunzătoarea şi se grăbi spre Sebastian.

– Deci, spuse ea, ce crezi?

– Despre ce vorbeşti? se miră băiatul. Nu s-a întâmplat nimic. *Galeria este goală.*

– Ce? se sufocă Peggy. Îţi baţi joc de mine?

– Deloc, confirmă Olga. Îţi jur că n-a fost nimeni. Ai avut o halucinaţie. N-a fost niciun om în negru. Nimic. N-am auzit niciun scârţâit de paşi.

– Dar tu? spuse Peggy Sue, întorcându-se spre câinele albastru. Tu ai văzut ceva?

Dar animalul era în continuare foarte prins de jocul cu mingea şi părea cu totul dezinteresat de problemele umane.

Sebastian se dădu înapoi. O studie pe Peggy cu o sclipire de neîncredere în priviri.

– Eşti vrăjită, puse el diagnosticul. Ţi s-a făcut o vrajă. Crezi că vezi lucruri care, de fapt, nu există.

Este o capcană. Oamenii în negru sunt o aparitie destinată să ne sperie. Un miraj în interiorul mirajului.

– Absolut deloc, protestă Peggy Sue. Am convingerea că sunt reali. Există şi o maşină care asigură legănarea castelului. Se pune în funcţiune imediat ce duhul ameninţă să se trezească, trebuie distrusă.

– Bine! Bine! spuse Sebastian, prinzând-o de umeri. O să merg în recunoaştere cu Ronan. O să rămâi aici cu Olga şi câinele.

– Nu mă crezi! gemu Peggy Sue.

– Linişteşte-te! îi porunci Sebastian. Ţi-am spus c-o să mă duc să văd.

Se îndepărtă în tovărăşia lui Ronan. Înciudată, Peggy Sue se aşează cu spatele lipit de o coloană. Olga îşi ţinea ochii în pământ; în ce-l priveşte pe câinele albastru, acesta se încăpăţâna să alerge după stupida lui minge de cauciuc.

Celor doi băieţi le trebui multă vreme până să se întoarcă, pentru că se văzuseră nevoiţi să ţină cont de modificările permanente ale coridoarelor. Totuşi, lor nu le era teamă să strige, iar Olga le răspundea ca să-i orienteze.

„Or să fie descoperiţi, îşi repeta Peggy. Oamenii cu faţă de lună or să-i înţepe şi..."

În fine, Sebastian apăru, cu Ronan după el. Avea o mină sumbră.

– Sunt dezolat, spuse el, îngenunchind în faţa

lui Peggy Sue. N-am întâlnit nicio creatură cu faţa de lună. Duhul este aşa cum ai spus tu, dar visele lui devin negre singure, fără să le înţepe cineva... Nu există oameni în costume întunecate, nici ace magice, nici maşină monstruoasă. *Tu ai inventat totul.*

– Nu! gemu Peggy.

– Ba da, insistă Sebastian. Eşti vrăjită. Nu se poate avea încredere în tine. De altfel, chiar şi câinele şi-a dat seama. Uite: te evită, se teme de tine.

– O să te legăm, anunţă Ronan. Ca măsură de precauţie. Te ţinem prizonieră până când o să găsim metoda să te vindecăm!

– Nu! urlă Peggy, sărind în picioare. Nici vorbă! Voi sunteţi vrăjiţi! Voi sunteţi cei care nu vreţi să vedeţi realitatea!

Şi o luă la fugă. Prietenii ei nu încercară s-o oprească.

*

Pentru că nu mai putea să respire, se prăbuşi lângă un stâlp şi începu să plângă. Îi era insuportabil să vadă că-i respinsă de prietenii ei într-un mod atât de nedrept! Nu era nebună, nu i se făcuse nicio vrajă, avea convingerea că spune adevărul şi nimic altceva...

Atunci, ce se petrecea? Ce farsă urâtă se pregătea să-i joace castelul?

„Numai să nu nimerească orbeşte în gura

lupului, gândi ea, ştergându-şi lacrimile. Nu-şi dau seama, dar, dacă e să fie cineva vrăjit, ei sunt aceia."

Era inutil să încerce să-i convingă, dacă va comite greşeala să se întoarcă la ei, or să se grăbească s-o lege.

Se ridică. Dacă aşa stau lucrurile, o să continue lupta de una singură! Nu contează, oamenii în negru îi manipulase formidabil. De acum, nici Sebastian, niciolga n-o să mai aibă încredere în ea; orice ar spune ar deveni imediat ceva suspect. Era aiurea.

Dezamăgită, încercă să se orienteze. Începu prin a studia şi a recunoaşte topografia coridoarelor, pentru că acestea nu se mişcau înainte ca ea să se gândească. De fapt, nu dispuneau decât de un număr determinat de transformări. Dacă aveai grijă să notezi ritmul, devenea posibil să prevezi când culoarul relua forma pe care doreai s-o foloseşti. Asta cerea totuşi un dezvoltat simţ de observaţie şi memorie bună. Un adult n-ar fi reuşit asta, cu siguranţă! Dar, pentru un adolescent obişnuit cu logica jocurilor video, era fezabil.

Trebuia acum să se întoarcă în sala maşinilor, ferindu-se să fie reperată de creaturile cu faţa lunară, şi să strice motorul care declanşa „legănatul" castelului. Sfidând viclenia coridoarelor mişcătoare, se apucă să caute sala cazanelor. Îi luă ceva timp.

Când ieşi dintr-un tunel, dădu peste mingea de cauciuc a câinelui albastru. Era sfâşiată, ca şi cum animalul, cuprins de frenezie, se decisese să nu mai lase nimic din ea.

„Unde a dispărut ? se întrebă ea. Hotărât lucru, toată lumea devine ciudată. Trebuie să-mi păstrez capul pe umeri măcar eu, mai ales că totul o să dureze!"

Stătea singură cu gândurile ei, când i se păru că aude ecoul unor paşi ezitanţi în spatele ei. La început crezu că-i Sebastian.

„Şi-a dat seama de greşeală, vine să-şi ceară iertare", îşi spuse ea.

Se întoarse, cu inima bătând mai puternic, căci Sebastian îi plăcea foarte mult şi nu o încânta ideea să fie certată cu el. Fu însă surprinsă să se găsească faţă în faţă cu un băiat de vreo zece ani, care înainta în galerie cu un mers stângaci, ca şi cum n-ar şti să-şi folosească picioarele corect. Crezu că-i rănit sau pe punctul de a leşina, şi merse în întâmpinarea lui.

Avea cămaşa încheiată anapoda şi pantofii desfăcuţi. Dădea impresia că se deplasează ca un somnambul. Faţa lui mică era adorabilă. Îşi încreţea ciudat nasul, ca şi cum ar fi adulmecat aerul în căutarea unui miros urât.

– Cine eşti? întrebă Peggy Sue. Cum te cheamă?

Copilul nu răspunse.

„Sigur e unul dintre băieţii care au ajuns aici

înaintea noastră, de care vorbea Nasty, gândi Peggy. Culegătorii l-au luat prizonier, dar a reuşit să scape din celulă; de atunci se învârteşte în cerc fără să reuşească să găsească ieşirea. Ai zice că şi-a pierdut memoria."

Întinse mâna spre micuţul necunoscut, dar acesta începu să mârâie în mod bizar, dezvelindu-şi dinţii. Parcă nu ştia cum să-şi folosească mâinile. Propriul corp parcă îl încurca.

– Hei! făcu Peggy Sue. Nu-ţi vreau răul. N-ai decât să mă urmezi şi, cu puţin noroc, o să reuşim să descoperim podul mobil. Bine? Pricep foarte bine c-ai chef s-o ştergi de-aici. Îţi cer doar puţină răbdare. Am o treabă de terminat.

Puştiul o cerceta cu o expresie ciudată în adâncul ochilor.

„Şi-a pierdut minţile, gândi Peggy. Asta se întâmplă când rămâi prea multă vreme în castelul ăsta blestemat."

– Vino, îi spuse ea. Dacă nu poţi să mă ajuţi, măcar nu-mi complica misiunea. Fă ce fac şi eu, mergi acolo unde merg şi eu. Ne-am înţeles?

Copilul rămase în continuare mut. Peggy n-avea timp să se ocupe de asta, trebuia să vină în ajutorul celorlalţi prizonieri. Spera că nu sunt toţi în aceeaşi stare mentală ca băieţelul ciudat care mergea acum în spatele ei. Din zece în zece metri,

arunca o privire peste umăr, ca să vadă ce face. Avea, evident, dificultăţi să-şi menţină echilibrul. Ai fi zis că-i un bebeluş care face primii paşi, era bizar...

Peggy deveni conştientă că nu-i place să-l simtă în spatele ei. Se simţea deranjată... ba chiar oarecum angoasată. Era stupid! Ce necaz ar fi putut să-i provoace acest sărman puşti? Devenea prea nervoasă, trebuia să-şi controleze nervii.

Totuşi, deşi se străduia, senzaţia de rău persista.

„E ca şi cum m-ar spiona, gândi ea. Sau ca şi cum puştulache ăsta ar purta o mască... o mască sub care s-ar ascunde ceva cu totul dezagreabil."

Se-ntoarse încă o dată şi întinse mâna ca s-atingă obrazul băiatului. Simţind pielea călduţă sub degete, se linişti.

„Sunt o proastă, îşi spuse. Pentru o clipă, am crezut că are faţa din cauciuc!"

Dar nu, delira. Era chiar un băieţel, mut, dezorientat, dar un băieţel totuşi...

Făcu un efort să se concentreze asupra drumului pe care-l avea de urmat.

Atunci când, în faţa unei bifurcaţii, ezită, copilul îi luă mâna brusc şi o conduse spre culoarul din stânga.

„Pare că ştie unde merge, gândi Peggy. Ai zice că-şi recapătă cunoştinţa. Să-l urmăm."

Palma puştiului era foarte caldă, ca şi cum avea

temperatură. Mergea privindu-şi picioarele. Uneori parcă nu ştia prea bine cu ce picior să păşească întâi.

„Ciudat", îşi spuse adolescenta.

Copilul o duse la o scară care cobora în străfundurile castelului.

„Bine jucat, gândi Peggy, iată cine ne duce în sala maşinilor."

Când ajunse la primul palier, auzi, venind de jos, strigăte de ajutor, plânsete.

„Mă duce la celule, îşi spuse Peggy. Formidabil! O să-i pot elibera pe prizonieri înainte de a veni bucătarii!"

Abandonându-l pe puştiul care abia cobora scările, vru să grăbească pasul. Nu avu timp. Mâinile copilului o loviră la nivelul omoplaţilor şi o proiectară înainte. Peggy Sue începu să se rostogolească pe scări fără să se poată opri din cădere. Muchiile treptelor îi răneau şalele, ceafa, iar când ajunse jos era pe jumătate moartă.

– Eşti... eşti nebun, protestă ea. Ce te-a apucat?

Ar fi vrut să se ridice, dar capul i se învârtea. Îl auzi pe puşti coborând, ca s-o ajungă din urmă. Dintr-odată, îi sări în spate şi, apucând-o de păr cu amândouă mâinile, începu s-o dea cu capul de dale.

Peggy Sue se zbătea neputincioasă, luată prin surprindere. Forţa puştiului avea ceva neaşteptat, ca şi mirosul lui. Nu mirosea a transpiraţie ca un om,

mirosea... a... a *câine!*

Adolescenta se rostogoli pe-o parte şi întinse mâinile la nimereală, încercând să-şi apuce adversarul şi să-l dezechilibreze. Neştiind cine era cu adevărat, nu voia să-i facă prea mult rău. Totuşi, el nu se zgârcea deloc.

Se agăţă de cămaşa puştiului şi trase de ea cu toată puterea. Ţesătura se sfâşie, dezvelind un piept palid, presărat cu pete albastre...

O străfulgerare îi străbătu mintea lui Peggy Sue.

– Eşti... *tu eşti?* bâigui ea. Tu eşti câinele albastru? Ce s-a întâmplat cu tine?

Dar, fără să scoată un cuvânt, îngrozitorul omuleţ o lovi cu toată puterea.

Se pare că transformarea îl lăsase fără darul lui telepatic şi, pentru a nu se trăda prin lătrat, prefera să rămână mut.

Ce i se întâmplase? Victima cărei vrăji era? Era clar că n-o recunoştea pe Peggy... sau o detesta într-atât, încât îşi dorea, prin orice mijloace, să-i crape capul aşa cum ar crăpa un bostan prea copt!

Adolescenta nu era în stare să se mai apere. Cu mintea tulbure de lovituri, simţi cum o târăşte pe dale. O cheie se învârti într-o broască, o uşă scârţâi... Pricepu atunci c-a fost vârâtă în întunericul unei celule. Închise pleoapele şi alunecă în inconştienţă.

*

– Îşi recapătă cunoştinţa, spuse o voce de copil deasupra ei. Are noroc c-a scăpat, am crezut că mutul o să-i spargă capul.

Peggy deschise ochii. O migrenă îngrozitoare îi dădea impresia că o să i se transforme creierul în piftie. Îşi pipăi capul cu vârful degetelor şi fu îngrozită de numărul de cucuie pe care le avea. Apoi se ridică într-un cot. Feţe îngrijorate o înconjurau. Recunoscu mai mulţi dintre adolescenţii victime ale lăcomiei. Erau la fel de graşi şi acum. Să fi fost vreo duzină de deţinuţi.

– Unde suntem? întrebă ea.

– În cămara demonului, îi răspunse unul dintre prizonieri. De aici nu ieşi decât ca să fii aruncat într-o oală şi servit la masă. Din fericire, duhul nu este hrănit decât o dată pe săptămână, altfel ai fi fost singură în celulă acum.

Peggy Sue se ridică şi privi printre gratii. Băieţelul mut aştepta, aşezat pe prima treaptă a scării. Cămaşa sfâşiată lăsa să se vadă petele albastre care îi învineţeau pielea.

– E acolo de la început, explică un băiat. Are un aer complet cretin. Nu ştiu cine e. Nu l-am văzut niciodată până astăzi.

Peggy Sue fu cât pe ce să răspundă: „E câinele meu...", dar consideră inutil să-i bage în ceaţă şi mai tare pe bieţii prizonieri. Câinele albastru... sau mai

degrabă cel care devenise el, studia uşa celulei. I se citea tristeţea în ochi, şi confuzia, şi o grămadă de alte sentimente greu de descifrat, dar care arătau că era în acelaşi timp dezolat, dar şi extrem de mulţumit de ceea ce făcuse.

„E adevărat că mereu a visat să devină om, îşi aminti Peggy Sue. Aşa l-au convins creaturile cu faţă de lună să mă trădeze... Mizând pe punctul lui slab."

– Oamenii în negru sunt cei care m-au aruncat în celula asta? îşi întrebă ea tovarăşii.

– N-am văzut nimic, mormăi un adolescent. Când uşa se deschide, toată lumea are tendinţa să se-ndepărteze, în caz că bucătarii ar veni să se servească... pricepi?

– Dar îi cunoaşteţi pe oamenii în negru? insistă Peggy.

Cu toţii negară dând din cap.

– Nu, spuseră cu toţii în cor. N-am văzut niciodată vreun om în negru în castel. Numai pe bucătari, care seamănă cu grădinarii. Nişte schelete cu faţă de măr. Cu ochii de seminţe. În afară de faptul că, în loc de foarfecă şi lopată, pe post de mâini au cuţit şi furculiţă...

Peggy Sue încruntă din sprâncene. Misterul se adâncea. Era cu adevărat vrăjită? Nimeni nu părea să priceapă despre ce vorbea ea. Nici Sebastian, nici tovarăşii ei de închisoare...

Cedând furiei, apucă gratiile şi zgâlţâi uşa.

– Nu foloseşte la nimic, suspină unul dintre prizonieri. E nevoie de o cheie. Poţi fi sigură că toţi au încercat s-o distrugă. Graşi cum suntem acum, am crezut c-o să cedeze sub presiunea noastră, dar nu-i nimic de făcut.

Peggy se linişti. Dacă nu mergea cu forţa, trebuia folosită viclenia. Încercă să-l scoată pe „câinele albastru" din starea lui de abrutizare. Concentrându-şi energia mentală, îi trimise un apel telepatic de ajutor. Nu reacţionă în niciun fel.

„Oamenii în negru l-au terminat, gândi ea. Transformându-l în om, au făcut din el un imbecil. Şi-a pierdut darul. Abia dacă îşi mai aminteşte cine sunt."

Agăţată de gratii, începu să-i vorbească pe un ton calm, încercând să-i trezească în memorie amintiri din vremurile trecute. Deşi o trădase, se simţea foarte vinovată să-l vadă aşa, încurcat de un trup cu care, evident, nu ştia ce să facă.

– Sunt eu, Peggy Sue, relua ea la nesfârşit. Îţi aminteşti de Point Bluff? De soarele albastru? De animalele care voiau să-i comande pe oameni?

Dar el rămânea inert, cu ochii în gol.

– Este inutil, ricană o voce slabă, care părea să vină din tavan.

Peggy Sue ridică ochii. Cineva cobora pe scară. *Un om în negru!* Un zâmbet larg, mieros, i se lăţea pe faţa ca luna, de culoarea napului.

– Tu eşti cel care l-a transformat, nu-i aşa? vorbi

repede Peggy. I-ai citit gândurile, ai descoperit dorinţa lui cea mai secretă...

– Exact, spuse omul în negru. Suntem foarte tari la jocul ăsta.

– Sunteţi nişte mari lichele! Da! explodă adolescenta.

În spatele ei, unul dintre prizonieri şopti:

– *Dar cu cine vorbeşte?* Nu-i nimeni afară, doar mutul...

Peggy se crispă. Omul cu papion negru era acolo, la baza scării, şi totuşi nimeni nu-l vedea... *în afară de ea.*

– La naiba! înghiţi în sec, sub efectul surprizei. Dar, bineînţeles... ar fi trebuit să mă gândesc imediat! Ce proastă sunt!

Potrivindu-şi ochelarii de pe nas, îşi concentră privirea asupra creaturii cu faţă de lună. Până acum, mereu preocupată să se ascundă în colţuri întunecate, nu cercetase niciodată aceste personaje ciudate. Greşise! Oh! Cât de mult! Dacă s-ar fi preocupat de asta, ar fi simţit, ca în acest moment, un miros de zahăr ars care se răspândeşte în aer.

Omul în negru se răsuci, strâmbându-se, apoi făcu o săritură într-o parte, ca să fugă de privirea lui Peggy Sue.

– Am priceput totul! strigă ea. Eşti o fantomă! *Eşti un Invizibil!*

– Exact, rânji creatura cu faţa ca napul, care se

ascundea acum după un stâlp. Ţi-a trebuit ceva timp ca să-nţelegi!

„Iată de ce nimeni nu-i vede! gândi fata. Nu sunt nici nebună, nici vrăjită! Întotdeauna am fost singura care i-a putut repera pe Invizibili..."

– Vezi ce progrese am făcut? spuse creatura, clătinându-se. De acum stăpânim foarte bine culorile, texturile... Suntem în măsură să ne diversificăm deghizările. Recunoşti că te-ai lăsat păcălită?

– Este adevărat, aprobă Peggy Sue. Dar ce faceţi aici?

– *Cât e de proastă!* se maimuţări fantoma. Toate astea au fost făcute pentru tine, drăguţa mea! Noi suntem cei care i-am dat tatălui tău postul de paznic la aeroportul dezafectat. Noi l-am manipulat pe funcţionarul de la agenţie ca să-l angajeze, hipnotizându-l. Scopul manevrei era să te atragem în deşert... apoi, de acolo, să te obligăm să pătrunzi într-un miraj. Am izolat aeroportul tăind apa, telefonul, apoi furând motorul maşinii. Trebuia să te împiedicăm să comunici cu restul lumii. Era o capcană! O capcană ca să te trimitem departe de realitate! Acum eşti prizonieră în miraj; n-o să poţi niciodată să te întorci în lumea reală... Avem, în sfârşit, teren liber, n-o să ne mai poţi urmări – niciodată! – pentru că bucătarii duhului se vor ocupa de tine puţin mai târziu.

Jubila. Peggy Sue se simţea distrusă. Fusese

prinsă în capcană. Nici măcar o clipă nu bănuise prezenţa fantomelor.

– E multă vreme de când lucrăm la distrugerea mirajelor, rânji Invizibilul. Dar nu e prea distractiv, e prea simplu, oamenii de aici nu se tem. Într-o clipă, universul lor de vis începe să putrezească la fel ca un măr stricat.

– Voi aţi adus şi animalele cenuşii mâncătoare de speranţe, nu-i aşa? îi aruncă în faţă Peggy.

– Bineînţeles, confirmă Invizibilul. Tot nu te hotărai. Trebuia să te obligăm într-un fel sau altul să te urci în avionul ăla. Astăzi e o zi mare pentru noi toţi. Am pus, în sfârşit, mâna pe tine. Nu putem să te omorâm noi, ştii bine, pentru că o vrajă te apără de atingerea noastră fizică, dar putem regiza moartea ta, încredinţând altcuiva punerea ei în practică... bucătarilor duhului adormit, de exemplu.

Fantoma izbucni într-un râs strident, pe care numai Peggy Sue îl putea auzi.

– De prea mult timp ne sâcâi, reluă fantoma. Pentru că înfruntarea directă nu ducea nicăieri, ne-am zis să folosim viclenia. Trebuia pur şi simplu să evităm să ne mai arătăm... sau măcar s-o facem cât mai târziu posibil, odată ce erai prinsă în capcană.

Îşi aranjă papionul negru şi conchise:

– Acum te las. Bucătarii trebuie să sosească.

nicio vrajă nu te va putea apăra împotriva cuţitelor şi tocătoarelor lor.

De data asta, fără să se mai străduiască să urce scara, se cufundă în perete şi dispăru.

– Cu cine ai vorbit? întrebă unul dintre prizonieri.

Peggy Sue îi explică în câteva cuvinte despre ce era vorba: existau nişte creaturi numite Invizibili, pe care numai ea le vedea şi le auzea. Nimeni nu putea să facă nimic împotriva acestor monştri din cauciuc, care îşi schimbau aspectul după cum doreau. Nimeni, în afară de ea...

– Privirea mea îi arde, spuse ea. Cu condiţia să pot să-i fixez destul de multă vreme.

Interlocutorul ei dădu din cap, dar nu părea deloc convins. Fără îndoială, considera că încercările prin care trecuse o făcuseră, până la urmă, să-şi piardă minţile pe fata asta cu ochelari enormi.

Peggy Sue se aşeză lângă uşă. Nu prea vedea cum o să scape. Uşa, ghintuită cu fier, rezista la orice încercare de a o forţa. Pe deasupra, nu dispunea de vreun levier sau de vreun cleşte... Nu, totul era lipsit de speranţă.

– Când bucătarii or să vină după noi, murmură ea, va trebui să facem cumva ca să ne strecurăm printre picioarele lor.

– Uşor de zis! rânji unul dintre prizonieri. Suntem prea graşi ca s-o luăm la fugă. De altfel, bucătarii sunt mai vicleni decât crezi! Se mulţumesc să

întredeschidă uşa şi să strecoare un braţ înăuntru ca să ia ce au nevoie. Hazardul hotărăşte... primul care le cade în foarfeci este bun pentru oală. Dând înapoi cât mai departe posibil de uşă, vei ajunge, până la urmă, cu spatele la perete.

Peggy se strâmbă, imaginându-şi cu destulă uşurinţă busculada îngrozitoare care trebuia să urmeze, fiecare încercând să se ascundă în spatele vecinului lui. Într-un asemenea moment, nu mai putea fi vorba de camaraderie!

Se aşternu tăcerea. Fata îşi rodea unghiile şi-şi storcea creierii în căutarea unei soluţii.

În jurul ei, băieţii ciuleau urechile ca să detecteze apropierea bucătarului. Toţi erau agitaţi.

– Tu, tu eşti mult prea slabă, îi aruncă agresiv unul dintre puşti, n-o să iasă o friptură bună din tine. Sigur bucătarul n-o să te aleagă pe tine. Pentru noi, lucrurile stau cu totul altfel.

– Da, observă un alt puşti ascuns în umbră. Dar este fată şi, se pare, carnea fetelor are un gust mai bun. Poate totuşi o s-o ia. Asta o să ne dea un răgaz.

Frica îi făcea răi şi Peggy Sue hotărî să nu se supere, de altfel, nici n-avea vreme să se consume enervându-se inutil... De la un timp se surprinse pândind şi ea ecoul unor paşi în galerie.

Cedând unui început de panică, se apucă de gratii şi strigă în direcţia băieţelului mut:

– Du-te să-l cauţi pe Sebastian şi adu-l aici.

Poate o să aibă el vreo idee. Auzi? *Se-bas-ti-an!* Găseşte-l, foloseşte-te de mirosul tău.

Realiză că spune prostii. Bietul câine albastru, pentru moment devenit om, îşi pierduse formidabilul simţ al mirosului.

Totuşi, se simţi uşurată când îl văzu depărtându-se.

„A înţeles ce i-am cerut? gândi ea. Sau pleacă pentru că s-a săturat să mă audă ţipând la el?"

– Curând o să fie ora mesei, murmură un băiat. Ai face mai bine să nu rămâi lângă uşă...

Peggy se dădu prudentă înapoi, spre zidul din fundul celulei. Prizonierii erau deja îngrămădiţi acolo, în masă compactă, transpirând de frică.

Se scurse un lung moment. Nimeni nu scotea vreun cuvânt.

– *Uite-l!* gemu dintr-odată un adolescent cu o voce de nerecunoscut.

Într-adevăr, cineva mergea prin galerie... dar ecoul paşilor era prea slab pentru a fi al unui schelet-bucătar. De altfel, era mai mult o cavalcadă care înainta, decât o creatură solitară. Peggy Sue se năpusti către uşă. Sebastian, Olga, Ronan... şi „câinele albastru" apărură în mijlocul încăperii.

– La naiba! exclamă Sebastian. Tu erai? Atunci am făcut bine că ne-am luat după puşti.

– Scoate-ne de aici, gâfâi Peggy. Bucătarii or să vină foarte curând. Trebuie s-o ştergem de-aici.

Sebastian îngenunche în faţa broaştei.

– O clipă, şopti el. Când trăiam în lumea reală eram un mic spărgător, al naibii de bun, am aranjat destule broaşte ca să nu reuşesc şi cu asta, deşi pare încăpăţânată.

Scotocind în rucsac, scoase diferite unelte, printre care şi un ghem de sârmă. Peggy Sue îl auzi mormăind. Zgomotele metalice care răsunau erau întrerupte de înjurăturile lui Sebastian. Acum, că întrevedeau o speranţă de eliberare, deţinuţii deveniseră febrili şi se împingeau în tocul uşii.

– Calm! porunci Peggy Sue. Dacă reuşim să ieşim, trebuie să fugim organizat. Nu se pune problema să fugim în dezordine pe culoare, ar fi cel mai sigur mod ca să ne învârtim în cerc, fără să găsim vreodată ieşirea. Bucătarii ar reuşi, mai devreme sau mai târziu, să ne prindă. Singurul mod de a termina cu toată nebunia asta este să-l trezim pe duh. Pentru asta, trebuie să coborâm în sala maşinilor şi să stricăm motoarele care transformă castelul în leagăn...

Tăcu, pentru că nimeni n-o asculta.

– Asta e! anunţă Sebastian.

Broasca scârţâi, apoi imediat uşa se răsuci în balamale. Împingând-o pe Peggy Sue, prizonierii năvăliră afară. Degeaba îi tot striga, îi implora să se-ntoarcă. N-o ascultară şi se-nfundară pe primul coridor care le ieşi în cale.

Sebastian o prinse pe Peggy de încheietură.

– Iartă-mă pentru adineauri, spuse el. Când ai vorbit despre Invizibili, nu te-am crezut, am greşit. Am fost prost că nu te-am crezut.

– Nu-i nimic, i-o tăie scurt Peggy Sue.

*

După un sfert de oră, viclenia coridoarelor o conduse pe Peggy Sue spre foştii tovarăşi de celulă. Veseli, îmbătaţi de libertate, făceau mare tămbălău, fără să le pese c-ar putea fi descoperiţi de santinelele castelului.

Cum adolescenta îi implora să tacă, unul dintre ei o luă de mână.

– Hei! îi strigă el. Ştii ce-i mai grozav? Am găsit bucătăria! Blestemata de bucătărie! Aproape c-am reuşit s-o aranjăm cum trebuie, poţi să mă crezi!

Peggy băgă şi ea capul pe uşă. Puştii, dezlănţuiţi, distrugeau instalaţiile cu entuziasm. Vreo duzină erau ocupaţi să răstoarne etajerele, să golească borcanele cu făină, cu muştar sau condimente în chiuvete. Era o harababură pe cinste, într-adevăr!

Un amestec făcut din pesmet, castraveciori şi piure de cartofi acoperea podeaua. Copiii se bălăceau în mocirla asta culinară, scoţând strigăte ca indienii pe câmpul de luptă.

Folosind cratiţele pe post de măciuci, loveau

vesela îndesată în dulapuri. Peggy Sue înţelegea foarte bine dorinţa lor de răzbunare, dar comportamentul lor iraţional risca să compromită tot planul de evadare şi nu voia cu niciun preţ asta.

Ajutată de Sebastian, se strădui să-i liniştească şi să-i scoată pe coridor. Copiii se revoltară, înfierbântaţi de atâta agitaţie şi, cum erau foarte graşi, nu se punea problema să-i iei de ceafă şi să-i azvârli afară.

– Destul! gâfâi ea. V-aţi defulat! OK! Aveaţi de reglat nişte conturi, aţi făcut-o... Acum problema este să rămânem în viaţă.

Puştii acceptară s-o urmeze mormăind, decepţionaţi că sunt nevoiţi să renunţe la un asalt atât de reuşit. În fond, mulţi dintre ei acolo fuseseră aruncaţi în oală de servitorii demonului.

Deplasându-se în şir indian, trupa începu să urce în galerie. Unii protestau că deja se plictisesc. Când or s-ajungă din nou în zona viselor?

Surpriza le închise însă ciocul. Coridorul se termina în pragul unei săli imense, pardosită cu dale albastre, al cărei centru era ocupat de o piscină uriaşă. Fotoliile de plajă aşezate pe marginea bazinului păreau că le întind braţele. Lămpi de bronzat, instalate în plafon, le permiteau să se bronzeze fără să scoată nasul afară. Cui îi era destinată toată chestia asta? Duhului? Lui Peggy Sue îi venea greu să creadă aşa ceva.

– Ura! exclamară copiii. Genial! O baie bună

este exact ce ne trebuia! O să ne spele de toată făina de pe noi!

– Aşteptaţi! protestă Peggy. Am pierdut destul timp. N-o să începem să ne bălăcim acum!

Dar nimeni n-o asculta. Copiii deja îşi aruncau hainele şi săreau în piscină. Mingi mari de plajă, multicolore, pluteau ca o invitaţie la joacă. Sticluţe cu produse pentru plajă, ochelari negri zăceau aproape peste tot.

– Hei! strigă unul dintre adolescenţi. Cabinele sunt pline de costume de baie demenţiale.

Depăşită de situaţie, Peggy Sue privi în jurul ei. Pentru o piscină acoperită, era una al naibii de reuşită!

O lene imensă o cuprinse brusc. Barele luminoase din tavan răspândeau o căldură uscată, care te făcea să cauţi refugiul în apa rece. Observă că transpirase.

„Am nevoie de o pauză, gândi ea. Ştiu că nu-i nici serios, nici prudent, dar cred c-o să-i imit pe idioţii ăştia mici care se bălăcesc chiuind."

Se mira că gândeşte aşa, dar, dintr-odată şi, fără să ştie de ce, simţi o irezistibilă nevoie să-şi ia un costum şi să facă două tururi de bazin.

Fără să se mai ocupe de Sebastian, se îndreptă spre cabinele albe cu dungi albastre, care se aliniau în fundul sălii. Puştii spuseseră adevărul: erau zeci de costume de baie aşezate teanc, de toate mărimile,

de toate culorile. Dacă ar fi fost mai puţin obosită, Peggy ar fi găsit asta bizar. Dar acum o încerca o ciudată amorţeală, ca şi cum somnul punea stăpânire pe ea.

Alese un costum galben. Superb. Atingându-l, fu surprinsă de textura lui. Ai fi zis că-i făcut din iarbă ţesută. Era destul de ciudat. Poate duhul era alergic la nailon şi nu suporta decât materialele naturale? Apoi deveni conştientă de prostia ei; costumele erau prea mici pentru un uriaş ca el!

Fără să se mai gândească la asta, intră într-o cabină şi se schimbă. Sebastian făcea la fel, puţin mai încolo.

Se întâlniră câteva minute mai târziu. Trecând pe lângă o masă de grădină, Sebastian apucă o pereche de ochelari de soare şi-i potrivit pe nas. Astfel echipat, cu slipul lui cu imprimeu de leopard, avea aerul unui donjuan al plajelor. Peggy fu tentată să-i spună că exagera, dar renunţă, pentru că piscina o hipnotiza şi n-avea decât o dorinţă: să se arunce în ea, uitând de tot restul!

„Chiar o merit! îşi spuse. N-am avut o secundă de odihnă de când am pătruns în grădina asta blestemată."

Apucându-se de scară, coborî în apă, care se dovedi călduţă, minunat de relaxantă.

„Nici nu se pune problema să înot, gândi Peggy.

O să mă aşez într-un colţ şi o să mă las legănată."

Bazinul era destul de mare, aşa că nu o deranjau valurile făcute de copiii care se agitau, prinşi de jocul lor cu mingea. Închise ochii şi începu să facă pluta.

„Este incredibil cât sunt de obosită, constată ea. Mai am puţin şi o s-adorm..."

Se întrebă dacă nu-i mai prudent să iasă la mal. Totuşi, nu făcu nimic, amorţeala îi cuprindea trupul şi mintea. Plutea în derivă la suprafaţa apei, fără să se poată hotărî să mişte un deget.

Era delicios de plăcut...

Ar fi putut să stea aşa un secol. Sau două. Chiar trei şi jumătate...

În mijlocul bazinului, copiii zgomotoşi îşi încetaseră hârjoneala. O clipă mai devreme începuseră să caşte; acum făceau pluta, imitând-o pe Peggy Sue.

„Ce linişte!", gândi ea.

N-avea nici măcar puterea să-şi ridice pleoapele... şi era atât de bine aşa! Nu dorea decât un lucru: să fie lăsată în pace. O pace perfectă.

*

„Mişcă-te! murmură dintr-odată vocea raţiunii în adâncul minţii ei. Nimic din toate astea nu-i normal... Ai căzut într-o capcană. Piscina asta, oboseala, nevoia irezistibilă de-a înota... nu ţi se par ciudate? Este ca şi cum ţi-ai fi pierdut orice simţ critic. Chiar

crezi că-i firesc să te bălăceşti, când Invizibilii sunt pe urmele tale?"

Ce enervantă era vocea asta! Un adevărat bâzâit de albină... (La naiba! Unde era insecticidul?) Nu putea s-o lase să se scalde în linişte măcar o dată?

Şi totuşi... îi era cald. *Prea cald!* De unde venea căldura asta? Lămpile solare prost reglate? Avu impresia neclară că apa piscinei începea să clocotească. O linişte totală domnea în încăpere. Copiii nu mai făceau tărăboi. Toţi făceau pluta cu ochii închişi.

Fata întoarse capul spre dreapta. O siluetă se legăna la marginea piscinei. Era „câinele albastru"... sau mai degrabă băieţelul mut, care nu se alăturase celor care făceau baie şi se legăna în costumul lui prost încheiat, făcând nişte strâmbături ciudate.

„Ce vrea de la mine? se întrebă Peggy. Îi e frică de apă? Vrea să-l învăţ să înoate? E prost, toţi câinii ştiu să înoate, din instinct. A uitat?"

Trebui să-nchidă ochii pentru că pleoapele îi atârnau de-o tonă şi, ca să-i ţină deschişi, avea nevoie de prea multă energie.

Apoi, într-o străfulgerare de luciditate, observă că apa din bazin scotea aburi...

Nu era normal! Cu preţul unui mare efort, mişcă

braţul stâng... Ceva lipicios o acoperea.

Cu vârful degetelor, îşi exploră burta. Era costumul ei de baie... Era moale de tot, ca şi cum ar fi fost ţesut din alge. De fapt, era pe cale să se descompună.

„Ce ciudat, îşi spuse ea. Miroase a supă... Toată piscina miroase a supă."

Costumul de baie se desfăcu, părăsindu-i corpul, şi se schimbă într-o adunătură de ierburi care răspândeau miros de cimbru şi de dafin... Apa piscinei devenea din ce în ce mai tulbure. Clocotele care se ridicau de la fund o făceau să se mişte.

Panica puse stăpânire pe Peggy. Vai, era deja prea amorţită ca să reacţioneze. Ceva îi anestezia terminaţiile nervoase, o împiedica să sufere de căldura din baie.

„Sunt roşie toată, constată ea, privindu-şi mâna. Trebuie să se fi dereglat termostatul, sau chiar..."

Atunci privirea i se opri pe mingiile mari de plajă care pluteau în mijlocul bazinului, acele mingi cu care puştii jucaseră o partidă îndrăcită. Îşi pierduseră culorile frumoase... De fapt, semănau acum cu nişte cartofi sau cepe. Cartofi enormi şi cepe enorme, aşa cum creşteau în grădina fermecată.

„E o tâmpenie! gândi Peggy. Îmi pierd minţile."

„Ba nu! urlă vocea din fundul minţii ei. Ce vezi e

real! Aţi căzut în capcană! Nu sunteţi în piscină, sunteţi într-o oală, gata să fierbeţi!"

Fata avu o tresărire.

„Şi dacă este adevărat? îşi zise ea. Puştii au devastat o falsă bucătărie, o nălucă... Adevărata bucătărie este piscina acoperită. Oala unde se prepară masa duhului: bazinul ăsta! Costumele de baie sunt ţesute din ierburi fine, destinate să parfumeze mâncarea. Legumele au fost transformate în mingi. De când am trecut pragul acestei încăperi, am fost victimele unei vrăji, am simţit nevoia să înotăm... Deci aşa se petrec lucrurile? Bucătarii deschid porţile celulelor, îi eliberează pe copii... Atunci, copiii se aruncă spre ieşire în speranţa de a scăpa, dar coridoarele false îi trimit aici, invariabil..."

Se crispă, îngrozită de situaţia ei. Nu făcea baie, nu, *era gata să fiarbă în supă!!*

Era ceva în apă care o obliga să doarmă. Dacă nu se opunea, adormea şi se transforma în rasol, fără ca măcar să-şi dea seama.

Ceva o atinse pe umăr. Întoarse capul şi văzu cum „câinele albastru" încerca s-o prindă cu o cange. Neîndemânatic, se străduia s-o tragă spre marginea bazinului ca s-o scoată afară. Simţi un uriaş val de recunoştinţă faţă de această biată creatură înţepenită în identităţile ei multiple şi în corpul ei schimbător, dar care, după ce o trădase, se încăpăţâna să-i salveze

viaţa încă o dată.

De cum îi fu la îndemână, o apucă de subsuori şi o scoase din apa opărită, în care fierbea la foc mic.

Peggy Sue vru să-i mulţumească, dar niciun sunet nu-i ieşi din gură. Urcă pe dale şi se depărtă de piscină. Acum, că era pe uscat, realiza cât de ridicată era temperatura apei.

„Ceilalţi, gândi ea. Trebuie pescuiţi! Repede!"

„Câinele albastru" se duse să-i caute un halat de baie. Se înfăşură în el, cu gesturi stângace.

– Ceilalţi..., articulă ea, schiţând un gest în direcţia bazinului. Trebuie scoşi... şi ei... înainte să fiarbă...

Îi era greu să se exprime. Limba parcă îi era cioplită dintr-o bucată de lemn.

Băieţelul mut înţelese sensul cuvintelor bâlbâite. Cu ajutorul căngii, îi trase spre margine pe înotătorii adormiţi. Peggy Sue îi sălta pe pardoseală. Imediat ce Sebastian fu scos din apă, se grăbi să-l zgâlţâie. O pereche zdravănă de palme îl făcu să-şi revină. În două cuvinte, fata îi explică din ce scăpaseră.

– Ajută-mă, îi zise ea. Nu suntem decât trei, e puţin. Unii din puştii ăştia sunt foarte grei, nu sunt destul de puternică.

Sebastian se ridică împleticindu-se. Avea pielea roşu-aprins peste tot unde fusese înmuiată în supă. Fu îngrozitor de jenat descoperind că slipul lui ţesut

din ierburi se topise în supă. Se grăbi să-şi pună hainele înainte de a-i veni în ajutor lui Peggy Sue.

Ajutaţi de băiatul cel mut, reuşiră, cu chiu, cu vai, să pescuiască pe toată lumea. În sală, căldura era atroce, pentru că apa din bazin începuse să clocotească tare.

– Am reuşit până la urmă să scăpăm cu bine, şopti adolescenta. Fără câinele albastru, eram gata fiartă acum.

Din fericire, nu erau prea fripţi niciunul, nici celălalt. Peggy începu să-i zgâlţâie pe copii ca să-i scoată din buimăceala în care-i cufundase vraja bucătarilor.

– Trebuie să plecăm de aici, insistă ea. Sau fierbem în aburi.

Sebastian mai aruncă o privire spre piscina blestemată.

– Presupun că atunci când ciorba este bine fiartă, o valvă se deschide în fundul bazinului. Probabil că hrana se scurge într-o canalizare al cărei robinet se află undeva lângă gura duhului. Atunci nu trebuie decât să branşezi un tub obişnuit ca să-l alimentezi.

Puştii se treziră mormăind. Unii se plângeau de arsuri.

– O să le îngrijim afară, le spuse Peggy Sue.

Când, în sfârşit, o să ieşim din castelul ăsta... Pentru moment, să nu mai alergăm la întâmplare. Urmaţi-mă în linişte. Mai rămâne un singur lucru de făcut, apoi, cu puţin noroc, o să fim cu toţii liberi.

Şi, întorcându-se spre Sebastian, îi şopti:

– Important este să trezim duhul cât mai repede cu putinţă. El este singurul care poate face ordine în haosul ăsta. Să coborâm în sala maşinilor, mai avem timp să terminăm cu asta.

Se orientă prin castel, ţinând cont de transformarea permanentă a coridoarelor. Când o uşă dispărea, aştepta răbdătoare să se-ncheie ciclul schimbărilor şi să reapară deschizătura. Localiză, în fine, scara care ducea la etajul motoarelor.

– Tu vezi ceva? o întrebă neliniştit Sebastian. Pentru mine, cripta asta e goală.

Peggy Sue încruntă sprâncenele. În faţa ei se desfăşura o monstruoasă îmbinare de biele şi angrenaje. *Dacă Sebastian nu le vedea, asta nu putea însemna decât un singur lucru...*

– Nu sunt roţi adevărate, murmură ea. Nu sunt fabricate din metal... sunt fantome, fantome care au luat forma unui motor. Îşi unesc forţele ca să mişte labele de fier ale castelului.

– Nu pricep nimic, bâigui Sebastian, începând să se enerveze.

– Motorul este acolo, îi explică Peggy. Dar este

invizibil, pentru că este alcătuit din creaturi invizibile. Fiecare cu funcţia ei, ca într-un motor adevărat, energiile se cumulează şi castelul se mişcă la momentul potrivit.

– Ce-aş putea să fac eu ca să te ajut? se nelinişti băiatul.

– Nimic, suspină Peggy Sue. Trebuie să mă descurc singură. O să încerc să împiedic maşinăria să funcţioneze distrugându-i unele roţi. Pregăteşte-te pentru ce-i mai rău, pentru că habar n-am ce-o să se-ntâmple.

Potrivindu-şi ochelarii de pe nas, făcu ochii mici şi-şi concentră privirea. Spera ca sticlele magice care filtrau fasciculele care ţâşneau din pupilele ei să n-o lase baltă tocmai acum.

Nu ştia unde să atace. Angrenajele se asemănau toate, îmbinarea bielelor n-avea nicio semnificaţie pentru ea. Decise să lovească la întâmplare. Un miros de zahăr ars umplu cripta.

– Miroase a bomboană arsă..., observă Olga.

Peggy strânse din dinţi. Măsură motorul din ochi, de sus în jos, de la dreapta la stânga, încercând să provoace cât mai multe stricăciuni posibil. Angrenajele se răsuceau, se topeau şi făceau bule. Surprinse de atac, îşi pierdeau aspectul metalic, frumoasa lor culoare de oţel, şi deveneau lăptoase, arătându-şi adevărata lor natură.

– Peggy Sue! Este Peggy Sue! gemeau ele,

contorsionându-se. Deci ticăloasa asta mică n-a fost transformată în rasol? Ah! Cine ne scapă de Peggy Sue?

Maşinăria se desfăcea uşor-uşor. Durerea declanşa reacţii ciudate la fantome. Se agitau în toate direcţiile, acţionând mersul involuntar al labelor articulate care susţineau castelul. Clădirea se zguduia, tremura ca şi cum s-ar fi mutat din loc. Peggy şi tovarăşii ei fură trântiţi la pământ. Invizibilii, cuprinşi de panică, se împingeau, sabotând singuri motorul ale cărui elemente constitutive erau. Această frenezie trezise labele metalice, care nu se mai mulţumeau doar să legene castelul şi se apucaseră să păşească, astfel că monstruoasa construcţie alerga acum prin mijlocul grădinii, ca o ţestoasă colosală care şi-a pierdut simţul orientării.

– S-o ştergem! urlă Sebastian. Totul o să se prăbuşească în curând. Castelul n-a fost conceput ca să galopeze ca un cal turbat!

Peggy era de aceeaşi părere. Fisuri apăreau deja în numeroase locuri din zidărie.

– Să-ncercăm să găsim podul mobil..., spuse ea. O să vedem dacă o să mai putem sări din mers.

Ieşiră din criptă pe dibuite, pentru că mişcările dezordonate ale castelului îi dezechilibrau fără încetare. Un vânt de nebunie sufla peste clădirea care acum alerga, acum sărea ca o broască uriaşă.

De fiecare dată când labele de oţel luau contact cu pământul grădinii, pereţii se prăbuşeau, scările se surpau. Peggy Sue şi prietenii ei alergau în mijlocul acestui tumult, străduindu-se să localizeze ieşirea. Din fericire, prăbuşirea pereţilor despărţitori le uşura misiunea. Ajunseră, în fine, la podul mobil, dar ce văzură atunci le făcu părul măciucă. Înnebunit, castelul păşea repede prin grădină, distrugând straturile de flori, desfundând aleile, retezând copacii. Labele de oţel articulate se îndoiau şi se dezdoiau într-un ritm din ce în ce mai rapid, arând pământul în toate sensurile.

– Dacă sărim, o să fim zdrobiţi! strigă Peggy.

Nu putu să spună mai mult, căci o nouă zguduitură o proiectă zece metri în spate, separând-o de ceilalţi. Haosul era total şi domnea atât în interior, cât şi în exterior. Turnurile se detaşau de metereze şi se prăbuşeau în grădină, unde se înfundau ca nişte obuze căzute din nori.

– N-o să ieşim vii şi dintr-asta! se văită Peggy, văzând tavanul boltit desprinzându-se deasupra capului ei.

Dintr-odată, labele situate pe partea stângă cedară, iar castelul începu să se aplece periculos. Grindeiele şi bielele se răsuciră cu un oribil zgomot de fierăraie, ca, în cele din urmă, să nu mai mişte. Numai labele din flancul drept continuau să se mişte,

dar n-aveau destulă forţă ca să urnească singure clădirea. Se auzi un ultim zgomot metalic, apoi castelul rămase nemişcat în mijlocul grădinii transformate în câmp de bătălie.

Atunci, din fundul clădirii, se auzi cineva căscând.

Era duhul, pe care toată harababura asta, în sfârşit, îl trezise.

23

NAUFRAGIU ÎN ÎNALTUL CERULUI

La puţin timp după ce castelul rămase nemişcat, Invizibilii se puseră pe fugă. Peggy Sue îi văzu luându-şi zborul în grup compact. Reveniseră la înfăţişarea lor obişnuită. Câştigară înălţime şi, într-un final, se confundară cu norii.

Copiii se cocoţară pe podul mobil. De cealaltă parte a barierei albe, se îngrămădea o mulţime curioasă. Toţi locuitorii zonei viselor asistaseră la nemaipomenita sarabandă a castelului. Lăsându-şi baltă treburile, alergară, sperând să afle câte ceva. Peggy Sue le porunci prietenilor ei să părăsească palatul, pentru că se temea ca duhul, ridicându-se, să nu facă să explodeze cochilia care-l învelea. Fu nevoită să-l ia pe „câinele albastru" de mână pentru

că, încurcat de noul lui corp, părea incapabil să sară fără să-şi rupă cele două picioare. Adolescenta nu ştia cum să se comporte cu el. Îi era milă de el şi regreta că nu poate stabili un contact mental ca în trecut.

„Îmi lipseşte, îşi spunea ea. A devenit altcineva... e ciudat."

Se gândea că nu-i mai poate zice „câinele albastru" şi că trebuia să-i găsească un nume de om.

– Doar nu vrei să-l târăşti după tine pe retardatul ăsta? mormăi Sebastian. Uită-te şi tu! Nici măcar nu-i în stare să facă doi paşi consecutiv.

Trezirea duhului o scuti pe Peggy să răspundă. Castelul – mai puţin solid decât crezuse doamna general Pickaboo – explodă sub presiunea ocupantului lui. Ceea ce mai rămăsese din metereze şi din turnuri se rostogolea prin grădină. Copilul uriaş apăru, somnoros, morocănos, în haine peticite.

Ca toţi cei care au dormit fără întrerupere timp de secole, îi era greu să reia contactul cu realitatea.

– O cafea zdravănă i-ar face bine, murmură Olga.

*

În ora care urmă, autorităţile mirajului preluară controlul asupra situaţiei. Peggy Sue şi prietenii ei fură rugaţi să elibereze locul, căci doamna general

Pickaboo dorea să discute cu duhul problemele care apăruseră în absenţa lui.

– Se împăunează, mormăi Sebastian. Noi am făcut totul, iar ei ne consideră dubioşi.

Dar poporul Minusculilor era neliniştit. Ei cereau să li se dea înapoi înălţimea normală. Trebuia să se stabilească cine era responsabil de acest haos şi să fie pedepsit! Toată lumea vorbea în acelaşi timp. Peggy Sue îl luă pe copilul mut de mână şi se-ndepărtă de toată hărmălaia asta. Nu se aştepta să fie tratată ca o eroină, dorea doar ca armonia să se restabilească şi ea să se poată întoarce acasă... împreună cu părinţii ei.

Urmă un moment de vânzoleală. Mulţimea se îngrămădea de-a lungul nesfârşitei bariere albe, curioasă să vadă ce mutră avea duhul.

– Este un copil! se mirară ei. Un copil uriaş, dar totuşi un copil.

Aerul lui bosumflat, încă somnoros, nu liniştea pe nimeni. Pentru moment, stătea aşezat în mijlocul ruinelor castelului, cu ochii mijiţi, ca şi cum n-ar fi ştiut ce atitudine să adopte.

Doamna general Pickaboo, foarte plictisită, declară că ea are vocea prea slabă ca să se facă auzită de un asemenea colos. Notabilităţile se întruniră ca să stabilească o delegaţie.

În sfârşit, fu delegat un grup, alcătuit din cei mai vechi locuitori din lumea viselor. Nici Peggy Sue, nici prietenii ei nu fuseseră invitaţi să li se alăture. Întrevederea nu se desfăşură prea bine, pentru că copilul uriaş avea mari dificultăţi să înţeleagă ce-i explicau ambasadorii. Nu înceta să se frece la ochi, să caşte. Părea să aibă mari dificultăţi în înţelegerea problemelor lumii pe care o crease.

– Trebuie pus totul în ordine din nou, fornăia Pickaboo în portavoce. Mirajul trebuie să redevină cât mai repede un loc al armoniei, în care toată lumea va putea să se distreze în voie.

În timp ce ea îşi ţinea discursul, Peggy Sue examina grădina. Nu mai rămăsese mare lucru din ea. Chiar grădinarii-santinele fuseseră zdrobiţi de labele metalice ale palatului. Straturile de trandafiri nu mai existau. Nasty şi „cârtiţele" lui ieşiseră din găuri. Peggy îi recunoscu, amestecaţi în mulţime. Când vocea doamnei general încetă, în fine, să mai scârţâie, duhul luă cuvântul, pe un ton plictisit. Îşi întrerupea frazele cu lungi căscaturi.

– Înţeleg foarte bine sensul plângerilor voastre, mormăi el. Nu trebuie decât să privesc în jurul meu, ca să-mi dau seama că totul a mers pe dos cât timp am dormit... Sunt dezolat şi, sincer, nu pot să vă spun ce s-a întâmplat, pentru că eu am avut întotdeauna, absolut întotdeauna, vise agreabile. niciun coşmar nu

m-a vizitat. Deci, nu-mi explic dezordinea pe care o descopăr astăzi.

„Evident, gândi Peggy. Nu ştie că Invizibilii i-au transformat visele."

– Nu-i grav, interveni doamna general. Acum o să puneţi totul în ordine şi o să uităm amintirile neplăcute.

Părea că se aşteaptă ca duhul să rezolve lucrurile dintr-o pocnitură din degete, dar copilul colosal clătină din cap în semn de negare.

– Pentru că am fost trezit, nu mai am nicio putere magică, explică el, cu un aer ruşinat. Devin la fel ca oricare dintre voi. Ca să împlinesc minunile pe care voi le cereţi, trebuie să adorm la loc. Nu sunt magician decât atunci când dorm adânc.

Vestea provocă o vie consternare în rândurile adunării. O rumoare de îngrijorare străbătu mulţimea. Nimeni nu prevăzuse asta! Întotdeauna se crezuse că, odată trezit duhul, o să fie de-ajuns o formulă magică pentru a repara catastrofele din ultimele luni.

– Sunt realmente dezolat, repetă copilul. Vă înţeleg decepţia, dar nu aşa funcţionează lucrurile. Pot să dorm două sau trei secole neîncetat, iar în acest interval de timp să am puteri extraordinare. Dar, dacă mă trezesc, devin la fel de neputincios ca un biet muritor. Ca să fac ce-mi cereţi, va trebui mai întâi să adorm la loc.

– Nu ştiam, se bâlbâi doamna general, dintr-odată mai puţin sigură de ea. Credeţi c-o să adormiţi destul de curând?

Copilul uriaş ridică din umeri. Peggy pricepu că începuse să se sature de toate întrebările astea.

– Nu pot să vă răspund, bombăni el. Abia m-am trezit dintr-un somn de mai multe secole. În plus, sunt destul de odihnit şi, din nefericire, este posibil să nu mă mai ia somnul mai devreme de cinci sute de ani.

– Ce? se sufocă Pickaboo. *Cinci secole?* Glumiţi?

– Din nefericire, nu, suspină duhul. Asta se şi întâmplă. Este foarte grav, pentru că lumile pe care le-am creat nu există decât în somnul meu. Odată ce m-am trezit, ele încep să se desfacă, să se dizolve... Este o lege magică, faţă de care rămân neputincios. Dacă mă loveşte insomnia, universul în care trăim va putrezi, se va descompune pe zi ce trece, ca un fruct uitat pe o masă, în plin soare. Şi la fel vor merge lucrurile pentru toate universurile create de mine. Vor plesni, fără excepţie, ca baloanele de săpun... şi cei care le locuiesc se vor trezi scuipaţi în realitate. Ştiţi ce înseamnă asta?

– Da, recunoscu doamna general cu un glas gâtuit. După câteva zile, se vor transforma în statui de nisip şi vântul deşertului o să le împrăştie.

– Exact, confirmă duhul. Va fi o mare nenorocire, sunt convins de asta. Ca să împiedicăm

catastrofa, vă repet, trebuie să adorm la loc. Dacă reuşesc, voi repara mirajele unul după altul, din adâncul viselor mele, şi totul va fi ca înainte.

– Dar pentru asta, trebuie să vă pierdeţi cunoştinţa..., ezită doamna general Pickaboo, cu dezolare în glas.

Mulţimea era stupefiată. Peggy Sue, chiar şi ea, era foarte îngrijorată. Studiindu-l pe copilul gigantic, îi fusese foarte greu să accepte că el chiar era lipsit de cea mai mică putere magică.

„E ca şi cum i s-ar fi jucat o farsă urâtă", gândi ea.

Se retraseră, pentru că duhul dădea semne de plictiseală. Dormise atât de mult timp, încât pierduse obiceiul să flecărească. După expresia lui, se putea înţelege că găsea lumea mirajului mai degrabă urâtă; prefera, fără nici cea mai mică ezitare, universurile pe care le vizita în vis.

– Toate astea sunt departe de a ne rezolva problemele, mormăi doamna general Pickaboo, trecând bariera albă. N-am nicio idee despre cum poate fi ajutat uriaşul să adoarmă la loc. Propun să se întrunească de urgenţă consiliul municipal, în sesiune extraordinară, pentru a găsi o soluţie acestei probleme neprevăzute.

Mulţimea se împrăştie mormăind. Toţi erau foarte decepţionaţi.

Peggy Sue şi prietenii ei rămaseră pitiţi după gard, ca să observe comportamentul demonului.

Pentru moment, încerca să înlăture resturile castelului ca să-şi facă un ascunziş în care să se ghemuiască, la adăpost de privirile indiscrete.

– Probabil că nu se simte foarte confortabil, zise Olga. Nici mie nu mi-ar plăcea ca toată lumea să se holbeze la mine.

– Ar trebui poate să-l lăsăm în pace? sugeră Ronan.

Sebastian ridică din umeri. Era într-o dispoziţie foarte proastă.

– Ce ghinion! mormăi el. Când credeam c-am terminat cu misiunea asta... Chiar că n-avem niciun noroc!

– Este chiar atât de grav? se nelinişti Peggy.

– Da, suspină băiatul. Dacă lumea mirajului se desface, totul o să se deregleze. Imaginează-ţi că zbori cu un avion de hârtie. Dintr-odată, începe o aversă şi fuselajul se rupe. Pasagerii trec prin el şi încep să cadă, răsucindu-se în aer, pe pământ. Este exact ceea ce o să se-ntâmple. Dacă nu adoarme la loc, s-a zis cu noi.

Nu puteau rămâne acolo, înţepeniţi, trebuiră să se-ntoarcă în tabăra de antrenament. Corturile erau goale. Acum, când războiul cu grădinarii încetase, nu mai era niciun doritor de aventuri care să se avânte în teritoriul inamic.

Adolescenţii strânseră câţiva saci de dormit şi se instalară pentru noapte. Peggy Sue se ocupă de „câinele albastru"... sau de băieţelul mut, care, singur, într-un colţ, se apucase să sfâşie o bucată de ţesătură, ca să-şi facă o cravată. Din nefericire, degetele lui nu erau destul de îndemânatice ca să facă un nod ca lumea, iar Peggy îi veni în ajutor.

– Uite, spuse ea când termină. Eşti frumos. Nu ştiu ce-o să se mai întâmple, dar rămâi mereu lângă mine, orice-ar fi, clar?

După toate emoţiile prin care trecuseră, copiii erau atât de obosiţi, că adormiră imediat.

*

Când se treziră, devenise evident că ordinea lucrurilor se strica deja.

– Mi-e foame, se plângea Sebastian, aşezându-se. Sunt aproape cincizeci şi cinci de ani de când n-am mai încercat o asemenea senzaţie. La naiba! Parcă am o gaură în stomac.

Peggy Sue simţea acelaşi lucru. De data asta nu mai era vorba de vreo poftă lacomă, era o foame foarte normală şi reală, care făcea să-i ghiorăie maţele ca un canal înfundat.

– Credeam că nu-i nevoie să mâncăm în interiorul mirajului! se smiorcăi Olga.

– Până acum aşa era, zise Sebastian. Dar regulile stabilite sunt pe cale să se schimbe.

– Dar există oare hrană pentru toţi oamenii care trăiesc aici? se nelinişti Peggy Sue. Mi se pare că nimic n-a fost prevăzut.

– Bineînţeles că nu, se enervă Sebastian. Nu mâncam decât de poftă. Prăjiturile pe care le-ai văzut în vitrinele patiseriilor n-au, de fapt, nicio valoare nutritivă, sunt nori parfumaţi, iluzii ale gusturilor delicioase, nimic altceva. Poţi să-nfuleci toată ziua şi să rămâi tot cu stomacul gol.

– Vrei să spui că nu ne putem salva cu ele dacă suntem obligaţi să ne hrănim? întrebă Peggy.

– Exact, răspunse băiatul.

Morocănoşi, se îndreptară spre oraş, cu intenţia de a se plimba pe plajă. Nu le trebui prea multă vreme să observe că lucrurile se degradau şi aici.

Marea îşi schimbase compoziţia, valurile nu se mai rostogoleau, aveau consistenţa unei creme verzui pe cale să se-ngroaşe.

Înotătorii şi surferii se smulgeau din valurile lipicioase, strâmbându-se de silă.

– E ca şi cum te-ai bălăci în supă de legume! strigă unul dintre ei.

– Priveşte, şopti Peggy Sue, apucându-l pe Sebastian de cot, norii coboară.

Norii cumulus şi nimbus pluteau în zigzag pe cer, ca nişte avioane fără pilot. Peggy nu mai văzuse niciodată un nor comportându-se aşa.

– Toţi plutesc în derivă, le strigă un înotător. Am văzut deja trei căzând în mare, acum o oră. S-au topit în valuri... Din cauza lor, oceanul a căpătat consistenţa asta de piure. Totul este gata să se desfacă. După nori, vor urma stelele, care se vor dezlipi de pe bolta cerească.

– Are dreptate, şopti Sebastian. Cu cât duhul adoarme mai târziu, cu atât mirajul se distruge mai repede.

O oră mai târziu, cântece se înălţară lângă bariera albă. Doamna Pickaboo adunase în grabă o corală, a cărei misiune era să intoneze cântece de leagăn copilului magic, şi asta până ce avea să cadă într-un somn profund.

Cam o mie de cântăreţi stăteau la marginea grădinii răvăşite, fiecare cu câte o partitură în mâini, gata să treacă în revistă toate cântecele de leagăn pe care erau în stare să şi le amintească. Duhul, ghemuit între ruinele castelului său, rămânea ascuns privirilor.

Peggy Sue ştia că metoda cea mai bună de a fi cuprins de insomnie este chiar să-ţi repeţi că trebuie să dormi. I se părea că, în locul uriaşului, lamentaţiile doamnei general Pickaboo ar fi enervat-o la culme.

Adolescenţii bătură în retragere, de teamă să nu fie recrutaţi de stăpâna locului. Îşi petrecură ziua rătăcind pe străzile oraşului balnear. Oamenii, torturaţi de foame, făceau cozi la cofetării şi patiserii. Ieşeau încărcaţi de prăjituri, pe care se grăbeau să le înfulece, mânjindu-se de frişcă.

– Cine pregăteşte prăjiturile astea? întrebă Peggy Sue.

– Nimeni, suspină Sebastian. Le scot dintr-un cuptor vrăjit care până acum era inepuizabil. Dar este inutil să le mănânci. Îţi repet: n-au nicio valoare nutritivă, este ca şi cum ai mânca vânt parfumat cu ciocolată. Vântul n-a hrănit pe nimeni niciodată.

– Trebuie totuşi să fie foarte plăcut, visă Olga, care tot saliva.

– Nu-i decât un miraj, mormăi Sebastian. În gură ai un gust delicios, dar stomacul îţi rămâne gol.

Fetiţa nu părea foarte convinsă. De altfel, puţin mai târziu îşi părăsi tovarăşii ca să se aşeze la o coadă la uşa unei patiserii. Ronan i se alăturase imediat.

– Nu pot fi împiedicaţi, observă Sebastian cu un gest de silă. O să afle pe spezele lor că nu i-am minţit.

Peggy Sue îşi dădu seama că arde de dorinţă să facă la fel ca ei, dar nu îndrăzni s-o mărturisească prietenului ei.

– De altfel, cuptoarele magice or să se strice cât de curând, zise băiatul. Nu-i decât o chestiune de ore.

*

Spre seară, pământul se înmuie. Nu plouase, totuşi pământul începea să se transforme într-un noroi care se lipea de tălpi. Olga şi Ronan nu mai apăruseră. Peggy Sue simţea cum o ia oboseala. Nu lăsase nicio clipă mâna băiatului mut, de frică să nu fugă şi el să ia cu asalt vreo patiserie. Toţi mureau de foame.

La capătul puterilor, se aşezară pe o bancă, în mijlocul unui scuar gol. Peggy ridică frântă capul, cercetând cerul. Cine o să stingă soarele, acum că grădinarii-schelet fuseseră călcaţi în picioare de castelul cuprins de nebunie? Vor fi nevoiţi să trăiască sub o lumină implacabilă?

„Sau poate soarele o să se desprindă şi el, gândi fata, frisonând. Şi o să zdrobească oraşul..."

– Ce dimensiune are lampa care ţine loc de soare? îl întrebă pe Sebastian.

– Nu ştiu, recunoscu băiatul, ridicând capul spre bolta cerească. Nu te îngrijora, pericolul nu vine de sus. Mai degrabă pământul o să ne fugă de sub picioare. Uită-te puţin la asta! *Banca pe care stăm mai are puţin şi se scufundă sub greutatea noastră...*

Peggy aruncă o privire în jurul ei. Îşi înăbuşi un ţipăt de uimire.

– Nu numai banca, gâfâi ea. Casele se scufundă şi ele. Se apleacă.

– De mâine, cei mai grei dintre noi or să găurească pământul, prevăzu Sebastian. Or să traverseze cochilia care înconjoară mirajul şi or să cadă în realitate. Dacă duhul nu adoarme de acum în două ore, acest univers se va zdrobi în deşert, ca un avion rablagit.

– O să se-ntâmple la fel cu toate mirajele? întrebă Peggy.

– Da, confirmă băiatul. Toate universurile ieşite din capul duhului or să se descompună în acelaşi fel şi în acelaşi timp. Locuitorii lor or să ajungă în acelaşi loc. Şi asta te priveşte şi pe tine. Cum ai trăit în interiorul unui miraj, eşti supusă aceloraşi legi. Dacă nu reuşeşti să-ţi menţii nivelul de umiditate, o să te schimbi în statuie de nisip şi o să te fărâmiţezi.

– Ştiu, şuieră Peggy. Nu mai insista! Şi aşa mi-e destul de frică!

Neputinţa o înnebunea. Ar fi vrut să aibă puterea să-l facă pe copilul magician să adoarmă la loc; vai, n-avea cum.

Rămaseră tăcuţi. Culorile dispăreau de pe lucruri. Se vedea cum alunecau căzând de pe ele şi se prelingeau pe pământ. Acolo, formau bălţi galbene, albastre

şi, în cele din urmă, se amestecau într-o pastă cenuşie. Florile deveneau albe, casele deveneau albe, copacii...

– Nu-i decât începutul, mormăi Sebastian. Dacă asta continuă, totul va deveni transparent. Florile, casele, totul va fi ca sticla.

Soarele continua să strălucească neîntrerupt. Peggy Sue se temea că, supraîncălzindu-se, până la urmă avea să se ardă ca o lampă de prea multă vreme în priză. Norii, şi ei, cădeau în ocean unul după altul. Ai fi zis că sunt bucăţi mari de frişcă, în cădere liberă de pe bolta cerească. Topindu-se în mare, schimbau culoarea valurilor, făcându-le să treacă de la albastru închis la bleu lăptos. Era extrem de ciudat.

Nemulţumiţi, peştii ieşeau din apă şi săreau pe nisip. Decretară că noile condiţii de lucru se degradaseră şi că nu puteau să înoate într-o supă atât de groasă. Culoarea nu le plăcea deloc. „Arată neserios", spuneau ei.

Peggy Sue ştia că nu trebuie să se mire de nimic, era într-un miraj, nu în realitate.

– Şi apoi norii sunt dulci, protestă purtătorul de cuvânt al Sindicatului Peştilor de Agrement. Şi cu sarea din marea asta, rezultă un amestec oribil, care ne face rău la stomac.

Cereau s-o vadă pe doamna general Pickaboo, dar aceasta, în fruntea coralei ei, avea alte trăsnăi pe cap.

– Masa de nori naufragiaţi face să urce nivelul mării, observă Sebastian. O să fim inundaţi. Trebuie să plecăm de lângă plajă.

Peggy Sue dădu distrată din cap. Murea de foame, şi-ar fi dat mâna dreaptă pentru o pungă de cornuri calde! Mergea împleticindu-se, cu picioare ca de cârpă. Sebastian avea mai mult antrenament. „Câinele albastru" însă gemea de fiecare dată când treceau prin faţa vreunei patiserii. De altfel, ele nu mai aveau mare lucru de oferit. Aşa cum prezisese Sebastian, cuptoarele magice se stricaseră într-un final, iar clienţii plecau cu mâinile goale.

Peggy îi căuta din priviri pe Olga şi Ronan. Era greu, pentru că străzile se umpluseră de o mulţime buimacă, ce alerga în toate direcţiile. În depărtare, cântăreţii, obosiţi de cântecele dulcege, începeau să fie trădaţi de corzile vocale. Cântecele de leagăn se transformară în vacarm. Îţi venea să-ţi astupi urechile, nu să dormi!

Adolescenţilor le era din ce în ce mai greu să meargă, pentru că trotuarele aveau acum consistenţa unei gume prea mult mestecate. Se lipeau de tălpi.

– Mă scufund! gemu dintr-odată Peggy Sue. Priviţi! Nu mi se mai văd gleznele...

– Aşa-i, murmură Sebastian, mirajul devine poros. O să cădem în realitate.

– Şi dacă ne-am căţăra pe acoperişul unei case? propuse fata.

– Ar fi şi mai rău, răspunse băiatul. Obiectele cele mai grele vor fi primele care or să zdrobească „podeaua". Priviţi clădirile! Unele sunt deja cufundate până la etajul întâi.

– Şi, căzând de atât de sus, o să murim? se nelinişti Peggy.

– Nu, pentru că nu suntem oameni, ţi-am mai spus o dată, îi explică Sebastian. Adevăratul pericol vine după, când o să-ncepem să ne uscăm.

Explicaţia asta n-o linişti pe Peggy Sue, care se imagina deja învârtindu-se în aer, în picaj, ca un aviator a cărui paraşută refuză să i se deschidă.

*

În ora care urmă, casele dispărură una câte una. Se cufundau dintr-odată în solul moale, cu un „poc" ca de dop de şampanie. Gaura deschisă prin căderea lor se închidea imediat, şi strada redevenea netedă, ca şi cum nicio construcţie n-ar fi fost vreodată în acel loc.

Oraşul se golea. Acolo unde, cu o oră înainte se îngrămădeau legiuni de căsuţe cu ferestre cu flori, se întindea acum o câmpie.

„Mirajul o să se transforme în deşert, gândi Peggy Sue. Curând n-o să mai rămână nimic din zona viselor."

Arborii se duseră şi ei. Apoi statuile din scuaruri, barăcile din bâlciuri, trenul-fantomă cu scheletele lui adevărate, maşinuţele buşitoare vii, acoperite de zgârieturi şi cucuie... Totul dispăru. *Poc, poc, poc...* fiecare pocnitură multiplicându-se într-un nesfârşit ecou sub bolta cerească.

Panica puse stăpânire pe mulţimea care se revărsa, în dezordine, spre bariera albă. Văzându-i năvălind pe fugarii aceştia zăpăciţi, cei care intonau cântece de leagăn tăcură. Minusculii scoteau strigăte de groază, căci se temeau de busculadă mai mult decât de orice. Peggy Sue fu despărţită de Sebastian şi de băieţelul mut. Duhul se ridicase în mijlocul ruinelor castelului. Cu faţa în sus, inspecta cerul deja brăzdat de crăpături mari.

– Îmi pare rău, spuse cu voce puternică, dar este sfârşitul. Mirajul o să se desfacă... pregătiţi-vă să-l abandonaţi. Sper s-aveţi norocul să aterizaţi lângă un loc cu apă.

Anunţul fu primit cu văicăreli. Peggy Sue dădea din coate ca să iasă din îmbulzeală. Ar fi vrut să-şi regăsească tovarăşii.

În jurul ei, oamenii păreau încleiaţi în nisipuri mişcătoare. Cufundaţi până la talie în pământul moale, se zbăteau fără să reuşească să se tragă din capcana care se închidea peste ei.

Poc, poc, poc... Stâlpii barierei albe dispărură. Apoi fu rândul turnului din ruinele castelului. În fine,

duhul însuşi fu înghiţit, căci, dintre toţi oamenii prezenţi, el era cel mai greu.

Peggy Sue nu mai avu timp să se vaite, căci realiză dintr-odată că se cufunda şi ea. Luptând contra panicii, îşi umplu plămânii cu aer, ca şi cum ar fi urmat să plonjeze în fundul unei piscine. Avu un moment dificil la traversarea învelişului gros de consistenţa cauciucului, care acoperea mirajul, *apoi trecu de cealaltă parte*...

Văzu cum se învârteşte în gol, prin cerul liber, la mii de metri de pământ, cu braţele şi picioarele depărtate de presiunea aerului.

Crezu că vântul o să-i smulgă hainele. Începu să ţipe, dar asta nu-i încetini deloc căderea. În jurul ei, zeci de persoane pluteau în cădere liberă, cu o expresie de groază pe faţă. Mai jos se distingeau casele, arborii, toate bucăţile desfăcute din miraj, care se bălăbăneau ca nişte pachete paraşutate dintr-un avion cargou.

Îi era frig, vântul îi răscolea părul şi-i modela figura, ca şi cum era din plastilină.

„O să mă zdrobesc!", gândi ea la început cu groază. Apoi îşi aminti ce-i spusese Sebastian: nu mai era om. Sejurul ei în universul mirajului o transformase.

Traversă mai mulţi nori, ceea ce-i dădu senzaţia că plonjează într-o ceaţă umedă. În fine, zări pământ,

departe, jos... Pământul sau, mai degrabă, nisipul galben al deşertului. Profită de asta ca să se orienteze. Unde se găsea aerodromul dezafectat? Acolo trebuia să se-ascundă de soare. Hangarele erau destul de mari ca să primească sute de persoane.

Acum avea impresia că se prăbuşeşte mai repede şi strânse din dinţi. Pământul se apropia cu o viteză halucinantă. Ce mult şi-ar fi dorit să aibă o paraşută!

Şocul fu teribil. Se rostogoli în nisip, convinsă că şi-a rupt oasele.

„De data asta e sigur, îşi spuse ea, sunt fărâmiţe..."

Rămase întinsă, neîndrăznind să mişte. Craniul îi suna ca un clopot. În jurul ei pământul tremura sub impactul obiectelor care ajungeau la destinaţie. *Bum... bum... bum...*

Era un bombardament ciudat, care lăsa în urmă oameni, case, arborii plantaţi peste tot, uneori cu capul în jos!

Curios, nimic nu se sparse, nimeni nu fu rănit. Peggy Sue se ridică. Era intactă, fără o zgârietură, doar puţin năucită. Îi căută din priviri pe Sebastian şi pe „câinele albastru", dar deşertul era foarte mare şi naufragiaţii se răspândeau pe sute de kilometri pătraţi. Spera ca amândoi să vină la aerodrom din reflex.

Oamenii se ridicau pipăindu-şi corpul, verificând dacă nu le lipsea vreun membru sau câteva degete de la picioare.

– Trebuie s-o luăm pe acolo! le strigă Peggy Sue. În direcţia asta este un aeroport dezafectat. Mă auziţi? Nu trebuie să rămâneţi în soare. Totul o să se usuce, chiar şi casele. Pricepeţi ce vă spun?

Cum nimeni nu-i răspundea, se decise să le dea exemplu. După ce se orientă, porni la drum. Aprecie că are nevoie de o oră ca să ajungă la vechea pistă de aterizare. Oare o să aibă timp... sau, de aici până acolo, se va transforma deja în nisip?

24

TOVARĂŞI DE NISIP

Mergând, privea în jurul ei. Zeci de necunoscuţi, de clădiri, de păduri dislocate continuau să cadă de deasupra norilor. Toate mirajele fabricate de visele duhului care crăpau unul după altul, îşi aruncau în vid oraşele, locuitorii.

„În ritmul ăsta, gândi Peggy, deşertul o să fie repede suprapopulat!"

Trebuia să înainteze cu ochii în sus, ca să evite să se trezească în cap cu vreo clădire. Cel mai ciudat era să vadă arborii înfigându-se în nisip, cu un zgomot surd. Erau atâţia, că în curând aveau să alcătuiască o pădure în mijlocul dunelor.

Dar fata nu se lăsă distrată de spectacolul insolit şi înainta cu pas hotărât, inspectându-şi pielea braţelor la intervale regulate. Tremura la gândul c-o

să se vadă fărâme, pentru că începea să sufere de sete.

Un zgomot de motor îi atrase atenţia. O vechitură de camionetă rula spre ea. La volan era un bătrân. Peggy Sue îl recunoscu pe Paco Mexicanul, fratele mai mic al lui Sebastian!

Bătrânul opri maşina, deschise portiera.

– Când am văzut obiecte căzând din cer, am înţeles imediat, spuse el. Mulţumesc lui Dumnezeu! n-ai nimic. Vino la umbră. În spate sunt bidoane cu apă, poţi să te hidratezi.

Adolescenta nu se lăsă rugată. Cum termină de băut, Paco o bombardă cu întrebări. *Ce-a văzut acolo sus? Unde era Sebastian?*

Trebui să-i ceară să tacă din gură, ca să-i explice tot ce se întâmplase.

– Sute de persoane au căzut din cer, murmură ea. Trebuie să le găsim un adăpost. Şi, mai ales, să le dăm destulă apă, ca să le oprim corpurile din fărâmiţare.

– M-am oprit la aeroport, spuse Paco. Am reparat canalizarea. Toate robinetele funcţionează. Măcar atât.

*

Cum ajunse la aeroport, Paco o lăsă pe fată şi o porni din nou spre deşert, hotărât să-l găsească pe

Sebastian. Cu ocazia asta, spunea el, o să-i ghideze şi pe ceilalţi.

Peggy Sue se grăbi să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. De acum, îi era frică de soare şi mergea prudentă numai la umbra clădirilor. Traversând cantina aviatorilor, se întreba îngrijorată cum o să se descurce ca să-i hrănească pe refugiaţi care, în câteva ore, or să invadeze vechea pistă de zbor. Ea însăşi murea de foame şi se grăbi să-şi facă un sandvici. Decise să urce în turnul de control, ca să supravegheze deşertul. De acolo, de sus, o să vadă cum se apropie naufragiaţii mirajului. Cu puţin noroc, părinţii ei urmau să fie printre ei.

În sala panoramică domnea o căldură sufocantă. În timpul furtunilor, nisipul se strecurase printre geamurile sparte şi acoperise încet-încet instrumentarul, alcătuind acum un strat gros. Luă binoclul puternic care trona pe capacul unui post de emisie-recepţie scos din uz... Ceea ce văzu îi tăie răsuflarea. Deşertul era acum plin de case şi de copaci, cât vedeai cu ochii. Oraşele căzute din nori se îngrămădeau la întâmplare. Uneori clădirile se suprapuneau unele peste altele sau chiar statui şi bănci din scuaruri tronau pe acoperişurile lor. Unele se distingeau chiar printr-un copac înfipt în coş! În mod curios, din cauza puterilor magice ale mirajului, nimic nu era stricat.

Abandonând acest spectacol bizar, Peggy Sue se apucă să-i identifice pe drumeţi. Scoase un suspin de uşurare recunoscându-i pe Sebastian şi pe băieţelul mut. Din fericire, mergeau în direcţia bună!

Cu binoclul la ochi, rămase cât de mult putu în sala de control, aşteptându-şi părinţii. Căldura era cu adevărat insuportabilă. I se părea că aude cum îi crapă pielea sub efectul evaporării. În mai multe rânduri, îşi atinsese faţa ca să se asigure că nasul nu i se transformase într-o sculptură în nisip. Ar fi fost îngrozitor dacă s-ar fi desprins dintr-odată!

Când simţi că nu mai putea să suporte în continuare atmosfera de etuvă, coborî scara şi se adăposti la parter, unde era mai răcoare. Bău, una după alta, trei sticle mari de apă de la gheaţă.

*

Primii naufragiaţi aduşi de Paco declarară că nu sunt deloc mulţumiţi de locul unde ajunseseră.

– E aiurea! mormăiau. Unde sunt locurile de distracţie? Şi marea? Unde-i marea?

– Chiar aşa! se indignă un adolescent. Aveam obiceiul să particip la curse de delfini... Grand Prix-ul trebuia să aibă loc mâine şi eram favorit. Cum o să faceţi să instalaţi un ocean până atunci?

O înconjurară pe Peggy, gesticulând şi agasând-o cu pretenţii stupide. Viaţa în interiorul mirajului îi

obişnuise să-şi vadă împlinite pe loc cele mai nebuneşti dorinţe. Se comportau ca nişte copii capricioşi. Peggy fu cât pe-aci să ţipe la ei să tacă.

Din ce în ce mai mulţi oameni acopereau pista. Unii ţineau o placă de surf sub braţ, alţii purtau costume extravagante. Unii aveau aripi pe spate sau corpul acoperit cu solzi, după cum aleseseră să trăiască în aer sau în adâncurile mării.

– Ascultaţi-mă! urlă Peggy. Nu mai suntem într-un miraj. Aţi aterizat în realitate... o realitate pe care unii dintre voi au părăsit-o de foarte multă vreme. Magia de care suntem încă impregnaţi încet-încet o să slăbească. O să ne mai apere doar câteva zile. O să plătim preţul extravaganţelor cu care am fost obişnuiţi în lumea minunilor.

Auditoriul începuse să caşte ostentativ. Mulţi îşi întoarseră capetele în altă parte. Îşi pierduseră obişnuinţa de a se supune celei mai mici constrângeri. Fata asta ridicolă cu ochelari groşi nu le dădea decât veşti proaste, n-aveau chef s-o asculte.

– Poate este o pistă de zbor pentru o pasăre uriaşă? mormăi un adolescent, examinând solul.

– În orice caz, clădirile astea sunt de-o urâţenie înfiorătoare, declară mama lui, care studia hangarele. Nu se pune problema să pun piciorul aici! Cer o casă vie, cu pereţi care cântă... şi o mochetă de flori de câmp adevărate!

Un bărbat, ridicând capul, privi soarele şi declară:

– Lampa cerului e prost reglată, este mult prea puternică. Ar trebui să se ocupe cineva şi să-i micşoreze intensitatea. Unde-i întrerupătorul?

– Chiar aşa! aprobă femeia. Culoarea lui este prea albă. Aş vrea-o roz. O să-i spun responsabilului. Unde este? Cine se ocupă de reglarea peisajului aici? Nisipul ăsta e prea galben, este monoton. Nu s-ar putea aranja să se obţină un deşert cu buline albastre?

Cu toate eforturile, Peggy Sue nu reuşi să se facă înţeleasă. Nimeni nu voia să accepte că vacanţa magică ţine de domeniul trecutului. Foarte repede, naufragiaţii hotărâră să se întoarcă să locuiască în casele înţepenite în deşert. De altfel, nu mai era chiar un deşert – nu-i aşa? – pentru că un oraş şi o pădure acopereau locul!

*

În cele din urmă, Sebastian şi câinele albastru sosiră. Peggy se grăbi să-i conducă în sala duşurilor de la parter.

– Măcar avem apă! suspină băiatul.

– Dar mâncarea? se nelinişti Peggy Sue. Mi-e deja foame. Cum hrănim atâta lume?

– N-avem încă realmente nevoie să mâncăm, răspunse Sebastian. Este doar un simptom. Înseamnă că natura noastră magică este pe cale să slăbească. În trei zile, o să-nceapă să ne fie îngrozitor de sete; va trebui să fugim de soare, să ne ascundem în colţuri cu umbră... şi să ne stropim mult. Casele or să se transforme în nisip, copacii, la fel. Vântul o să le împrăştie. Oraşul şi pădurea se vor transforma în praf galben, care o să-ngroaşe dunele din împrejurimi.

– Am încercat să-i previn, murmură Peggy, arătând spre naufragiaţii care se-ndepărtau cu pas hotărât spre casele lor. Nu vor să accepte că lucrurile s-au schimbat.

*

Când soarele apuse, Paco îi aduse pe doamna general Pickaboo şi statul ei major. Apoi şi duhul ieşi din spatele dunelor şi se îndreptă spre aerodrom. Părea consternat de turnura evenimentelor.

– Trebuie reorganizată corala! fornăia doamna general din fundul cutiei de pantofi, unde o aranjase Paco. Este primul lucru care trebuie făcut!

Duhul rătăcea în mijlocul pistei de zbor. Capul îi ajungea până la acoperişul hangarelor.

Deşi impresionată de talia lui, Peggy Sue se apropie de el. Nu ştia cum să i se adreseze. Până acum, nu mai avusese niciodată ocazia să întâlnească

un asemenea personaj. Trebuia să i se adreseze ca unei alteţe regale? Se decise să fie firească şi-i spuse:

– Ai de gând s-adormi din nou înainte să se producă o catastrofă?

Copilul uriaş se strâmbă.

– Nu ştiu, din păcate, nimic, spuse el cu o voce plină de regret. Am dormit atât de mult! Mi se pare că n-o să mai am niciodată nevoie de somn. Este îngrozitor, pentru că deja mă plictisesc. Nu ştiu decât să visez... Asta era meseria mea, pentru asta sunt făcut. În realitate, nu fac doi bani, sunt un monstru de bâlci, un fel de balenă cu chip uman, bună doar să fie expusă la circ.

Părea gata să plângă.

– Cântecele de leagăn ale doamnei general te ajută? se nelinişti Peggy.

– Nu, recunoscu duhul. Mă calcă pe nervi, este incredibil cât de fals pot cânta oamenii ăştia! Dacă i-ai putea convinge să tacă ar fi foarte bine.

Se aplecă şi inspectă interiorul unui hangar.

– O să mă instalez aici, anunţă el. În întuneric. Asta poate o să mă ajute să mi se facă somn.

– Dar se face îngrozitor de cald aici! exclamă Peggy Sue.

– Asta n-are importanţă, zise nepăsător copilul. Sunt un duh, nu sunt sensibil la condiţiile climatice din lumea asta.

Şi, după ce luă această hotărâre, se strecură în hangar, târându-se, şi se ghemui lângă un avion vechi care, aşa aşezat la capul lui, părea o jucărie de tablă îndoită.

Se lăsa seara. Peggy Sue profită de ultimele raze de lumină ale zilei ca să-i conducă pe refugiaţii doritori spre fostul dormitor al aviatorilor. Se dovediră a fi destul de puţini, majoritatea naufragiaţilor alergând să se-ntoarcă la locuinţele lor.

– Nu-i chip să-i faci s-asculte de raţiune, gemu fata, întâlnindu-şi prietenii. I-ai văzut pe Ronan şi Olga?

– Nu, făcu Sebastian. Acum e prea multă lume în deşert. Nu m-am gândit că mirajele găzduiesc atâta lume. Asta poate pune probleme dacă ne survolează un avion.

– Ai dreptate! exclamă Peggy. Pilotul o să se-ntrebe imediat unde a dispărut deşertul şi de unde a răsărit oraşul ăsta care de dimineaţă nu exista!

Înainte de a merge la culcare, Peggy Sue încercă s-o convingă pe doamna general Pickaboo să termine cu corala, care acum se înfiinţase în faţa hangarului duhului. Vai! bătrâna doamnă nu voia s-audă nimic. Rămânea convinsă că suavitatea cântecelor intonate de corală o să vină de hac insomniei copilului uriaş.

Peggy trebui să bată în retragere, urmărită de bâzâiturile furioase ale femeiuştii care zumzăia pe fundul cutiei de pantofi ca o albină prinsă în capcană.

*

A doua zi, părinţii ei apărură în capul pistei. Tatăl purta o ciudată cămaşă roz cu flori galbene şi înainta cu o placă de surf sub braţ. mami era îmbrăcată cu un costum de baie confecţionat din solzi argintii, care o făcea să semene cu o sirenă. În privinţa Juliei, ea era îmbrăcată cu un taior negru foarte business, era încălţată cu pantofi cu tocuri înalte şi avea un diplomat, ca oamenii de afaceri. Înainta, cu un telefon mobil lipit de ureche, ţipând comenzi seci unui interlocutor invizibil.

Peggy Sue alergă înaintea lor, dar nu păreau nici miraţi, nici prea bucuroşi s-o vadă.

– Ah? Eşti aici? mormăi tatăl ei. Unde a dispărut oceanul? La naiba! Am o competiţie foarte importantă astăzi. Ştii c-am devenit dresor de valuri? Le comand să facă figuri foarte complicate; vârtejuri, răsuciri în aer... Sunt campion, am luat deja trei cupe! Când eşti cu adevărat tare, poţi să pui valurile să sculpteze forme vii... asta se cheamă sculptură în apă. Când ajungi la performanţa asta, eşti într-adevăr campionul campionilor!

Vorbea fără să-şi tragă sufletul măcar, cu o mână pusă la ochi, încercând să localizeze marea.

– Nisip! mormăi el. Nimic altceva decât nisip...

Peggy Sue holbă ochii. Abia acum realiza că mami nu purta costum de baie. Solzii care îi acopereau pielea erau adevăraţi.

– Te-ai transformat în sirenă? se bâlbâi adolescenta.

– Sigur că da, făcu mama ei, pe un ton absent. E mult mai nostim decât să tot găteşti. Acolo, sus, în miraj, domneam asupra unui trib de sirene, cântam ca să atragem marinarii spre recife. Naufragiau, îi salvam noi, se îndrăgosteau de noi, era nemaipomenit de amuzant! Şi eu am nevoie de apă. N-am să rămân nici măcar un minut în lumea asta de nisip, este dezgustător! Unde este responsabilul?

– Eu, interveni Julia cu o voce tăioasă, eu conduceam treizeci de uzine, aveam douăzeci de mii de angajaţi sub ordinele mele. Fabricam curcubee demontabile. Puteau fi folosite pe post de poduri. Erau mult mai frumoase decât cele cu grinzi de oţel sau de beton. De când am aterizat aici, nu pot sub nicio formă să iau legătura cu directorul meu comercial! Ah! este inacceptabil!

„Şi-au pierdut minţile!", gândi Peggy Sue, distrusă. Îi fu foarte greu să le capteze atenţia ca să le repete sfaturile următoare: soarele, deshidratarea, duşurile obligatorii de două ori pe zi... Ascultau cu gândul în altă parte.

– Bine, bine, o întrerupse tatăl ei. Dar ce mă interesează este când or să instaleze oceanul. Este destul loc, ce naiba! Duhul n-are decât să sape o groapă adâncă, acolo, în mijloc. Important este să ne dea valuri frumoase, asta-i tot. Valuri frumoase şi sălbatice, pe care voi avea plăcerea să le dresez!

Mai târziu, când reuşi să-i împingă la umbra unei clădiri, Peggy Sue se grăbi să-i povestească şi lui Sebastian ce i se întâmplase.

– Normal, îi spuse acesta. Sunt intoxicaţi. Cu minunile te obişnuieşti repede, să ştii!

– Crezi c-or să redevină normali? se nelinişti Peggy. În general, copiii îşi consideră părinţii plicticoşi. Tare le-ar plăcea ca ei să aibă mai multă imaginaţie, dar, în cazul ăsta, *au prea multă!*

*

Animalele-cisternă îşi făcură şi ele apariţia. Căderea nu le ucisese. Le vedeai tot într-un du-te-vino printre dune, în căutare de oaze de unde să pompeze apă. O foloseau apoi ca să stropească arborii căzuţi din cer.

– Dacă le zăreşte cineva, suspină Peggy Sue, o să povestească peste tot că deşertul s-a umplut de dinozauri. Ce-o să ne facem dacă sute de turişti or să vină cu camerele de filmat atârnate de gât?

– Habar n-am, recunoscu Sebastian. Ar trebui ca duhul să adoarmă la loc foarte repede sau ne îndreptăm direct spre o catastrofă.

Peggy se întoarse la părinţii ei. Îşi găsi tatăl în baia de la etajul doi. Umpluse cada şi dădea ordine celor câţiva zeci de litri de apă care se aflau între marginile emailate ale recipientului. Striga: „Hop! Sări! Sări!", ca şi cum s-ar fi adresat unui leu în timpul unei şedinţe de dresaj. Dar suprafaţa lichidului rămânea nemişcată.

– Nu merge, se enervă el dintr-odată. Aici apa e tâmpită, clipoceşte prosteşte, în loc să se răsucească şi să facă lucruri minunate. Acolo de unde vin, îmi ieşeau valuri care făceau salturi periculoase. Săreau în aer, luau forma unui cal sau a unei păsări, apoi cădeau la loc, suple, fără să stropească vreodată asistenţa.

Avea glasul visător, privirea pierdută, un surâs melancolic pe buze. Peggy Sue pricepu cât de bine se simţise sus, în mijlocul nălucirilor.

În momentul când ieşi din baie, se ciocni de mami, care se muta de pe un picior pe altul, cu o expresie mânioasă.

– Tatăl tău monopolizează baia! şuieră ea. Este inacceptabil. Eu sunt o sirenă şi am nevoie de apă. Trebuie să mă ud măcar de trei ori pe zi, altfel solzii mei îşi pierd strălucirea.

În timp ce se pregătea să-i răspundă, Peggy Sue observă că mama ei ţinea în mână un flacon cu sirop de mentă. Când o întrebă ce-avea de gând să facă, mami îi răspunse:

– De unde vin eu, oceanul nu-i sărat, este parfumat cu mentă, lacurile cu rodie, iar fluviile cu lămâie. Apa de ploaie este strălucitoare. Totul este mult mai bine gândit ca pe Terra.

Cum nu era nimic de replicat, Peggy Sue se duse să-l caute pe băieţelul mut, care, revenind la obiceiurile lui canine, stătea făcut covrig pe jos, la picioarele patului ei. Îl scărpină în cap, din obişnuinţă.

– Mi-ar plăcea tare mult să te faci ca înainte, suspină ea mental. Îmi lipseşti, ştii? Şi sunt sigură c-ai avea şi o grămadă de idei ca să mă ajuţi. Nu mai ştiu ce să fac, toată lumea este pe cale s-o ia razna!

Vai, niciun gând nu vizita mintea câinelui albastru. Transformându-se, părea că-şi pierduse în acelaşi timp şi inteligenţa, şi darul telepatiei.

*

A doua zi dimineaţă, Peggy fu trezită de zgomotul unei discuţii: tatăl şi mama se certau pe cadă.

– N-ai decât să-ţi faci sculpturile lichide în chiuvetă! striga mami. E prea destul încă. Eu am nevoie să mă scufund până la gât, dacă nu, solzii or să-mi cadă şi n-o să-mi pot termina metamorfoza.

Nedorind să se amestece în bătălia asta, Peggy Sue coborî la parter ca să-şi facă duşul în vechea sală cu instalaţii sanitare a aerodromului. Acolo, îşi examină pielea cu atenţie. Când desfăcea şi închidea mâinile, articulaţiile scoteau un scârţâit dezagreabil. Îngrijorată, îşi pipăi burta; avu impresia că atinge un sac plin cu nisip. Îngrozită, se vârî sub jetul pe care-l dispersa duşul.

Când ieşi, cu băieţelul mut după ea, îl găsi pe Sebastian în capul pistei. Cu ochii mici, cerceta oraşul căzut din nori.

– Ai văzut? murmură el. Pereţii caselor par deja mai puţin solizi decât ieri. Unele coşuri se fărâmiţează în vânt. Frunzele copacilor dispar. Sunt prea fragile ca să reziste la vijelie.

Peggy Sue îşi lăsă privirea să alunece peste oraşul imposibil. Fu izbită de aspectul ciudat al vegetaţiei. Copacii, buchetele de flori aveau acum o curioasă tentă gălbuie şi un aspect zgrunţuros.

„Ai zice..., gândi ea. Ai zice că tocmai au fost modelate din nisip ud. Precum castelele de nisip pe care le fac copiii la malul mării, vara."

Ici-colo, răsărea gâtul interminabil al unui animal-cisternă, îndeletnicindu-se cu stropitul.

– Curând or să sece toate oazele din împrejurimi, suspină Sebastian. Nu-i o soluţie. Fratele meu, Paco, spune că oamenii din satul lui nu sunt deloc

mulţumiţi de turnura evenimentelor. Cred că toate astea nu folosesc la nimic, că prin golirea fântânilor îi condamnăm să moară de sete pe ceilalţi.

– Şi duhul? întrebă Peggy.

– Tot insomniac, spuse Sebastian. Corala a tăcut până la urmă. Oamenii aveau gâtul prea uscat ca să mai cânte.

Peggy Sue observa mişcările locuitorilor oraşului, de cealaltă parte a pistei de zbor. Când dinozaurii-rezervoare le stropeau casele, ieşeau şi ei în prag ca să profite de acest duş şi se scuturau râzând.

– Nu par neliniştiţi, se miră ea.

– Singura lor preocupare, spuse băiatul, este să-l determine pe duh să sape o piscină imensă în mijlocul deşertului şi s-o umple cu apă de mare... cu valuri. Ţin foarte mult la valuri!

25

VÂNTUL DISTRUGERII

Lucrurile deveneau tot mai rele. Pădurea se rărea. Vântul sfărâma frunzele, apoi trunchiurile, care deveneau din ce în ce mai subţiri. În cele din urmă, arborii dispărură complet, transformaţi în movile de nisip galben. Acoperişurile caselor avură aceeaşi soartă. Vârtejurile de vânt le tociseră, ştergând treptat desenul ţiglelor şi al obloanelor. Animalele-cisternă munceau în zadar, nu mai erau capabile să stropească oraşul suficient ca să-l ferească de uscăciune.

Fântânile din împrejurimi secară, şi acum erau nevoite să meargă din ce în ce mai departe ca să facă provizii de apă. Cu ocazia asta, unul dintre ele fu reperat de turişti, care înştiinţară autorităţile. Ştirea, imediat relatată la radio, iscă un aflux de curioşi în partea de sud a deşertului. Din fericire, animalul,

victimă a căldurii foarte mari, se schimbă într-o imensă statuie de nisip, înainte ca mulţimea să reuşească să-l descopere.

– Aş! Nici vorbă! Nu-i decât o sculptură! mormăiră turiştii, pregătindu-şi aparatele foto. Totuşi merită!

Decepţia le tăie cheful de a merge mai departe, ceea ce îi împiedică să descopere ciudatul oraş căzut din înaltul cerului şi pe locuitorii lui, nu mai puţin ciudaţi.

*

Peggy Sue încerca să ţină o socoteală exactă a caselor din vecinătate. În fiecare dimineaţă nota noile dispariţii. Vântul nopţii le ducea, cu locuitori cu tot. Creşterea gradului de uscare putea fi ghicită din felul în care se rotunjeau zidurile. Chiar feţele oamenilor se ştergeau... Trăsăturile lor deveneau anonime, semănau toţi între ei. Vijeliile şlefuiau nasurile, craniile, bărbiile.

– Fărâmiţarea nu-i dureroasă, explică Sebastian. Sunt atât de ocupaţi cu activităţile lor sportive, că nici nu-şi dau seama de ce li se-ntâmplă.

Într-o zi, Paco veni însoţit de alţi bătrâni: sfatul înţelepţilor din satul lui.

– Asta nu mai poate să dureze, declară el. Animalele-cisternă sunt pe cale să sece ţinutul. Cu orice preţ, trebuie ca duhul să adoarmă. Nouă ne-a

venit o idee... Este la noi una *bruja*, o vrăjitoare, dacă preferaţi aşa. Crede că are puterea să prepare o poţiune care să-l facă pe copilul uriaş să cadă într-un somn adânc. Într-o săptămână, n-o să mai rămână nimic din acest oraş... În ce vă priveşte, Sebastian, Peggy, o să aveţi aceeaşi soartă. Este capital să se acţioneze cât mai repede. Credeţi că duhul o să accepte ajutorul unei simple vrăjitoare?

– Mă duc să-l întreb, spuse Peggy Sue. Nu cred că are de-ales.

Fără să mai întârzie, se îndreptă spre hangarul unde ciudata creatură trăia ghemuită de la sosirea pe Terra. Noaptea, îl auzeau pe gigant întorcându-se de pe-o parte pe alta, în căutarea unei poziţii mai bune ca să-l ia somnul. Foiala lui permanentă făcea să scârţâie tabla clădirii.

– De acord, suspină el când Peggy îi transmise propunerea înţelepţilor. Mă plictisesc prea tare. Planeta asta este total neinteresantă.

Adolescenta se grăbi să-i spună vestea cea bună lui Paco.

– E bine, făcu bătrânul om. O să ne întoarcem mâine cu poţiunea.

Consiliul bătrânilor se retrase.

– Ce-o să faci dacă asta funcţionează? îl întrebă Peggy Sue pe Sebastian, întorcându-se spre el. N-ai prea mult de ales. Fie te întorci în miraj, fie

duhul te eliberează de blestemul uscării, revii în realitate... *şi-ţi recapeţi vârsta reală.*

Adolescentul se strâmbă.

– M-am tot gândit şi eu la asta, spuse el. Nu prea am chef să trec într-o singură noapte de la paisprezece la şaizeci şi nouă de ani... Nu, pe bune. În ce priveşte întoarcerea în miraj, asta nu-mi convine nici atât. Am stat acolo prea multă vreme, mi-ajunge. N-o să reuşesc să mă mai distrez ca înainte. Nu ştiu de ce, poate pentru c-am îmbătrânit.

Şi-atunci ce-o să faci? spuse Peggy Sue, cu vocea gâtuită. O să-mi lipseşti... Te... te iubesc mult, ştii?

Sebastian se roşi şi lăsă ochii în jos.

– N-ar merge între noi, se bâlbâi el. Am aerul unui adolescent, dar sunt un om bătrân... În realitate, sunt un băiat care s-a lăsat prins în capcana unei eterne copilării. Am refuzat să cresc şi vezi unde m-a dus asta... Am vârsta bunicului tău. E ceva ce nu poate să meargă.

– Ştiu foarte bine, murmură Peggy, stăpânindu-şi lacrimile. Dar va trebui să iei o decizie.

– Nu vreau să mă gândesc la asta, gemu Sebastian, fugind. Voi vedea la momentul potrivit.

*

Camioneta lui Paco răsări din deşert la primele raze de lumină ale zorilor. O aducea pe vrăjitoare, o

femeie îmbrăcată îngrozitor, în piele de şopârlă, purtând în jurul gâtului un colier din dinţi de şarpe cu clopoţei. Paco o ajută să coboare o oală ciobită plină cu un lichid verzui. Numai dacă-l miroseai, te lua pe loc somnul.

– Iată poţiunea, anunţă el. Nu respiraţi aburii, este foarte concentrată.

– Bine, spuse Peggy. Dar o să funcţioneze asupra unei creaturi nepământeşti?

– Nu ştiu, recunoscu bătrânul. Oricum, n-avem de ales, ai văzut oraşul? Venind, am dat un tur. Animalele-cisternă s-au schimbat în statui de nisip, pădurea nu mai e decât o amintire, jumătate din case au dispărut.

Peggy Sue îi conduse pe nou-veniţi la hangar. Duhul se ridică şi salută. Era botos ca un copil care se plictiseşte. Se arătă foarte civilizat. Sorbi dintr-o înghiţitură oala care i se dăduse fără să facă vreun comentariu. Sub pielea de şopârlă, vrăjitoarea se albise. Era, fără îndoială, pentru prima oară când se întâlnea cu o asemenea creatură.

– Vă mulţumesc, spuse copilul uriaş. N-avea un gust bun, dar sper c-o să fie eficientă.

Acestea fiind spuse, se lungi la loc, cu mâinile încrucişate sub ceafă.

– Scuzaţi-mă că nu stau prea mult de vorbă cu voi, dar oamenii mă plictisesc. Mi se par total lipsiţi de

fantezie. Sunt realmente foarte grăbit să adorm ca să scap de ei.

Peggy Sue, Paco şi vrăjitoarea se retraseră, luând cazanul gol.

– De cât timp e nevoie ca să-şi facă efectul? se îngrijoră adolescenta.

– Ar adormi un cal în zece minute, zise Paco. Dar un duh... n-am nici cea mai mică idee.

– În orice caz, noi am încercat, suspină Peggy.

– Dacă funcţionează, reluă Paco, Sebastian o să trebuiască să se întoarcă acasă... şi să-şi reia vârsta reală. Ştiu că asta îl sperie. Dar să-i spui c-o să mă ocup eu de tot.

– Cred că nu prea are chef să-mbătrânească, şopti Peggy Sue.

– Toată lumea îmbătrâneşte într-o zi, spuse hotărât Paco. N-ai de ales! Numai tinerii îşi imaginează c-or să se strecoare prin ochiurile plasei.

– Da, ştiu, gemu Peggy. Dar să-mbătrâneşti aşa, în timpul unei nopţi, este groaznic!

– Trebuie să accepte să plătească preţul fugii lui, mormăi bătrânul. O să fie, într-un fel, pedeapsa lui pentru că a refuzat să crească.

Fata se strâmbă. Găsea că Paco era prea dur. Privi camioneta cum se depărtează, fără să reuşească să desluşească ce simţea cu adevărat.

Măcar era sigură de un lucru: dispariţia lui Sebastian ar umple-o de o durere infinită.

Se duse la turnul de control ca să verifice dacă părinţii şi sora ei nu comiseseră greşeala de a se expune la soare. Încercase să-i facă atenţi la riscurile care decurgeau de aici, dar ascultaseră cu o ureche *foarte* distrată. Julia nu se dezlipea de telefonul mobil. Îi explicase şi lui Peggy că era vorba despre un model foarte nou, *viu,* care se încrusta în ureche, ca o lipitoare, în aşa fel încât n-aveai de ce să te mai temi c-o să cadă. În loc de electricitate, folosea sângele proprietarului. Părea să găsească asta formidabil, dar Peggy simţea un fior de dezgust!

Când ieşi din clădire, Sebastian stătea de pază în faţa hangarului duhului. A mers în întâmpinarea lui şi l-a luat de mână. Când s-au atins, palmele lor au scârţâit. Erau amândoi gata să se deshidrateze.

„Dacă duhul nu adoarme, gândi Peggy Sue, o să ne transformăm în pulbere şi vântul o să ne amestece la următorul vârtej..."

O să fie un sfârşit teribil de romantic.

– Ce face copilul magician? întrebă ea.

– Se agită, suspinând, murmură Sebastian. Pentru moment, poţiunea nu şi-a făcut efectul.

– Nu trebuie să ne pierdem speranţa, zise Peggy Sue, străduindu-se să-şi păstreze un glas hotărât. Este un duh, nu un cal... nici măcar un elefant.

Cei doi adolescenţi se aşezară pe bidoanele de benzină goale şi rămaseră nemişcaţi, contemplând

oraşul care se fărâmiţa încet în vânt. Eroziunea fulgerătoare rotunjise casele, dându-le aspectul unor mici dune. Câteva persoane avură destulă prezenţă de spirit ca să-şi caute refugiu la umbra hangarelor. Ceilalţi se preschimbaseră în statui de nisip galben. Se puteau vedea înţepeniţi în mijlocul drumului, acolo unde îi împietrise deshidratarea.

„Vampirii au nevoie de noapte şi de sânge, gândi Peggy. Noi, noi avem nevoie de umbră şi de apă... de multă apă. Câtă vreme o să mai putem supravieţui în felul ăsta?"

Încercă să-şi imagineze viaţa care o aştepta şi fu îngrozită de perspectivele pe care i le lăsa nenorocirea deshidratării. Nu, trebuia cu orice preţ să redevină om. Ea n-avea de ales!

Nu voia să facă parte din micul grup de tovarăşi făcuţi din praf, aceste statui vii mereu la mila vântului. Voia să fie din nou o fată normală, banală... chiar cu ochelari groşi ridicoli. Şi dorea să fie aşa pentru toţi cei pe care-i iubea.

*

Spre mijlocul după-amiezii, duhul încetă, în fine, să se mai agite. Mormăia şi sforăia cu întreruperi, ca cineva pe care îl cuprinde încet somnul.

– Funcţionează! şopti Sebastian, strângând-o pe Peggy în braţe.

Atingerea provocă un oribil scrâşnet nisipos, dar fata crezu c-o să-i explodeze inima, atât de tare îi bătea.

– Funcţionează, repetă băiatul. Să ne îndepărtăm în vârful picioarelor. Nu trebuie să facem nici cel mai mic zgomot. Cum o s-adoarmă adânc, o să-nceapă să viseze. Atunci o să fie momentul să-i cerem să-ndrepte aberaţiile care s-au produs în interiorul mirajelor.

– Crezi c-o să ne-audă? se nelinişti Peggy.

– Cred, dacă nu aşteptăm prea mult, afirmă Sebastian. O să-i cer să-ţi redea natura umană, ca şi părinţilor tăi... O să-i spun să-ţi transforme câinele într-unul adevărat, pentru că nu pare prea fericit aşa.

– Şi tu? vorbi împleticit Peggy Sue. O să-i ceri să te facă om şi să-ţi păstrezi cei paisprezece ani?

– E prea mult, suspină Sebastian. Nu cred c-o s-accepte.

– Atunci o s-o cer eu în locul tău! se încăpăţână Peggy.

*

Două ore mai târziu, devenea evident că duhul aluneca încet pe panta somnului. Sigur, încă se agita şi mormăia între două sforăituri, dar impulsul era dat.

Peggy n-avea stare. Alergă în oraş să-i prevină pe naufragiaţi că momentul eliberării o să vină curând. Îi imploră să nu comită imprudenţe şi să evite

să se expună la soare. Avu totodată ocazia să constate în ce măsură se uscaseră casele. Când încerca să dechidă o uşă, în mod frecvent aceasta se transforma în praf, chiar dacă abia era atinsă. Dacă încerca să urce o scară, picioarele i se cufundau în trepte. Inconştienţi, mulţi oameni neglijaseră să se hidrateze şi zăceau acum în paturile lor, transformaţi în statui de nisip, dar un surâs fericit le lumina faţa.

Cum căldura deşertului devenea insuportabilă, Peggy Sue trebui să bată în retragere. În timp ce se-ntorcea spre turnul de control, construia în minte discursul pe care trebuia să-l ţină duhului ca să-l convingă să accepte ca Sebastian să fie reintegrat în realitate sub formă de adolescent. Era mai greu decât o compunere la literatură. Încerca să fie convingătoare, fără să devină prea complicată, pe scurt, era o adevărată bătaie de cap!

În timp ce traversa pista, Sebastian se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

– Asta e! Doarme! Nu se mai mişcă, dar încă nu visează. Când o să-nceapă să creeze primul lui univers, o să intru acolo şi o să încerc să discut cu el. Sper c-o să m-asculte.

– E formidabil! se emoţionă Peggy. Numai s-accepte să pună totul în ordine. Pare destul de capricios. Mă tem c-am încetat să-l interesăm.

– E un copilaş, făcu Sebastian ridicând in umeri. Un puşti dotat cu o incredibilă putere magică, dar

care are supărătoarea tendinţă de a-i considera pe ceilalţi nişte jucării. Negocierea n-o să fie uşoară.

Abia pronunţase cuvintele acestea, că un zgomot groaznic de fiare se ridică dintr-un hangar. Uimiţi, cei doi adolescenţi văzură dintr-o dată un avion vechi, cu elicea ieşind din umbra în care stătea, începând să ruleze pe pista plină de gropi. Era un C47 Dakota, tot rablagit, cu o aripă răsucită. Aparatul prinse viteză ca şi cum se pregătea să decoleze.

– Ce se-ntâmplă? mormăi Sebastian. Este imposibil! Vechiturile astea nici măcar n-au motor! Cum ar putea zbura... şi... şi... ai văzut? În carlingă... *nu există pilot la comenzi!*

Peggy Sue n-avu timp să răspundă. Alte avioane ieşeau deja din hangare. Îşi luau zborul unul după altul, ca şi cum decolau pentru o misiune de luptă.

– La naiba! urlă Sebastian. E o vrăjitorie! Elicele nici nu se învârtesc!

– Nu, suspină Peggy. Nu-i vrăjitorie. *Este încă o lovitură a Invizibililor...* S-au strecurat în carcasa avioanelor şi-şi folosesc puterile magice ca să le înalţe.

Îşi muşcă buzele cu furie. Ce proastă a fost să creadă că „fantomele" or să renunţe atât de uşor! Când le alungase din castel, crezuse că terminase cu ele, ce greşeală! Se-ntorceau să dea asaltul în momentul crucial. Dacă nu le oprea foarte repede, îi păştea o mare catastrofă.

– Ce fac? se miră Sebastian. O cascadorie aeriană?

– Nu, răspunse Peggy. Cred că au intenţia să câştige înălţime şi să se-arunce peste hangarul unde doarme duhul. Vor să facă zgomot... cât mai mult zgomot posibil, ca să-l trezească! Este singurul mijloc de care dispun ca să termine cu mine.

Privi în jurul ei, căutând o modalitate de a contracara planurile vechilor ei duşmani.

– Turnul de control! şuieră ea. Trebuie să urcăm acolo. E un binoclu foarte puternic în postul de control. Dacă-l folosesc şi privesc avioanele, o să declanşeze puterea ochelarilor mei... O să fie ca un tir de mitralieră, o să reuşesc să ard fantomele, indiferent de distanţă! Pricepi?

– Nu prea bine, bâigui Sebastian. Dar te cred. Haidem!

O luară la fugă. Deasupra lor, avioanele stricate descriau incredibile figuri acrobatice. Acum toate ieşiseră din hangare. Unele n-aveau nici măcar motor sau elice. Altora le lipsea o aripă... Asta nu le împiedica să ia înălţime şi să zboare aproape de acoperişuri. Suflul trecerii lor făceau să se fărâmiţeze casele de nisip de la marginea pistei.

Peggy Sue şi Sebastian au ajuns în cele din urmă la ultimul etaj, în sala panoramică, unde geamurile erau crăpate. Fata luă în grabă binoclul şi-l puse la ochi, lipind cauciucul de pe margine de lentilele ochelarilor.

Avioanele mergeau foarte repede şi era greu să le urmăreşti mai mult de-o fracţiune de secundă. Până să-ntoarcă capul, ele şi ieşeau din câmpul ei vizual. Totuşi, reuşi să-i repereze pe Invizibili... Erau agăţaţi sub aripi, sub burţile avioanelor pe care le susţineau cu mâinile.

Acum, avioanele descriau un balet din ce în ce mai complicat deasupra aerodromului. Unele se ciocneau în timpul zborului, explodând într-o ploaie de aşchii metalice.

– Încearcă să capete înălţime, gâfâi Peggy. Apoi or să-ncerce să se arunce peste hangarul duhului. Dacă reuşesc, o să-l trezească, e sigur.

– Fă ceva! o imploră Sebastian. Dacă duhul se trezeşte, s-a terminat! O să-i trebuiască din nou o eternitate ca să readoarmă, iar noi o să fim praf până atunci!

Peggy Sue se înţepeni pe picioare. Trebuia să-şi păstreze şoldurile şi ceafa imobile şi să încerce să urmeze ritmul avioanelor. Alegând unul, se concentră asupra fantomei care-l purta. Degeaba se ascunsese sub burta avionului, o putea vedea suficient de bine ca s-o distrugă. Îi aruncă o privire plină de mânie. Din cauza distanţei, nu putu percepe mirosul de zahăr ars care-i însoţea întotdeauna pe Invizibili când erau răniţi, dar, din felul în care gesticula creatura, pricepu c-o lovise. Trebuia să facă la fel cu celelalte. Arzându-le, le obliga să se-ndepăr-

teze de aeroport şi să se zdrobească în deşert, unde nisipul înăbuşea zgomotul impactului.

„Rezervoarele avioanelor sunt goale, gândi fata, deci n-or să existe explozii."

Da, aşa trebuia să-şi poarte bătălia, alungând escadrila nebună care se-nvârtea desupra turnului de control.

În minutele care urmară, aruncă o sută de priviri ucigaşe. Avea impresia că devenise un tun antiaerian viu!

Fripte cu cruzime, fantomele fugeau în depărtare. Sfârşiseră prin a abandona avioanele pe dune, departe de pistă, şi abia dacă se mai auzea zgomotul când se prăbuşeau. Din nefericire, erau mult... mult prea multe, şi Peggy nu reuşise să le controleze pe toate.

Marele Dakota îi făcuse multe greutăţi. Mânuit de un expert, scăpase de toate atacurile ei. Simţea că venea momentul când o să se zdrobească de hangar, într-un vacarm îngrozitor. Duhul nu avea să fie rănit, cu siguranţă, pentru că era o făptură supranaturală, dar avea să iasă dintre dărâmături complet treaz... şi pentru multă vreme!

– Atenţie, urlă Sebastian. C47 îşi pregăteşte picajul. Vizează hangarul! Încearcă să-l interceptezi!

„Şi tu ce crezi că fac? îi veni lui Peggy să-i răspundă. Mă uit după păsări?"

Enormul aparat cădea din nori şi scotea un şuierat ameninţător. Peggy Sue îl vedea mărindu-se în binoclu. Două fantome îl susţineau, câte una sub fiecare aripă, ascunse sub umflătura motorului. Se ascundeau de privirile tinerei lor inamice.

Răsucind capul, Peggy reuşi în fine să-l ochească pe Invizibilul din stânga. Arsura îl făcu să se chircească şi să-şi piardă puterile. Imediat, avionul începu să o ia spre deşert, în zbor planat. Atingând aproape la limită acoperişul hangarului în care dormea copilul uriaş, se puse pe burtă şi se-nfipse într-o dună, care se prăbuşi peste el, acoperindu-l.

– Gata! răsuflă uşurat Sebastian. Le-ai terminat pe toate! La mustaţă.

Peggy Sue îndepărtă binoclul de faţă. O durea capul, ca de fiecare dată când îi înfrunta pe invizibili în luptă directă.

Dintr-o dată, o voce fornăită se auzi din microfonul radioului. Era imposibil, ştia asta, pentru că niciunul din aceste aparate antediluviene nu mai era în starea de funcţionare.

– Bine, bine..., se auzi gâjâind una dintre fantome. Ai câştigat... de data asta. Dar nu ne-am spus ultimul cuvânt. Pe curând, Peggy Sue... *Pe foarte curând...*

26

VERDICTUL

Împleticindu-se printre resturile metalice care acopereau pista, Peggy Sue şi Sebastian ajunseră la hangar, ca să se asigure că lupta aeriană nu-l trezise pe copil. Cum trecură de pragul hangarului, văzură o bulă roz care era pe cale să se formeze lângă capul duhului. Conţinea un univers în miniatură; un munte acoperit de brazi, o cascadă, cabane, oameni de zăpadă...

Scoaseră un oftat de uşurare.

– Funcţionează, şopti Sebastian. Acum, lasă-mă. E timpul să trec eu la acţiune. O să-ncerc să intru în miraj înainte ca duhul să nu adoarmă prea adânc. Dacă mai întârzii, o să-mi fie imposibil să comunic cu el, vocea mea n-o să mai străbată până la el.

– Ce vrei să-i ceri? se emoţionă Peggy.

– Ştii foarte bine, murmură băiatul. Negociez ce este negociabil. Totul o să depindă de dispoziţia lui. Poate să accepte sau să refuze totul. Dacă, după cum spui tu, nu-i mai pasă de noi, nici măcar n-o să mă asculte.

Puse mâinile pe umerii lui Peggy.

– Trebuie să plec, îi spuse el. Timpul mă presează.

– Bine, spuse fata, dar nu uita să te-ntorci. Ţin la tine.

Şi, ridicându-se pe vârful picioarelor, îi dădu lui Sebastian un sărut pe buze.

Băiatul roşi şi făcu un pas înapoi.

– Am plecat, spuse el cu voce aspră.

O clipă mai târziu, se apropie de bulă cu braţele întinse. Mâinile îi pătrunseră încet în peretele elastic al universului în formare. Peggy Sue ghici că trebuia să acţioneze cu multă precauţie, de teamă să nu vadă mirajul care se năştea explodând ca un balon. Pe măsură ce pătrundea în bulă, corpul lui se micşora. Când ajunse de partea celaltă, avea dimensiunea unei figurine din plastic. Peggy îi făcu un semn, dar el nu păru s-o vadă.

„Când eşti într-un miraj, nu distingi realitatea, îşi spuse ea. Este probabil la fel ca atunci când te contempli într-o oglindă: nu-ţi vezi decât propria imagine."

Îl privi îndepărtându-se în direcţia muntelui înzăpezit. Era atât de mic, că ar fi putut să-l ţină în

podul palmei. Pe coama muntelui se înălţa un castel mare.

„Este sigur echivalentul castelului alb, gândi Peggy Sue. Duhul o să se instaleze acolo, imediat ce universul o să capete o consistenţă potrivită."

Se dădu înapoi. Avea gâtul uscat. Sebastian i se păru dintr-o dată teribil de fragil; se temea pentru el.

Ieşi din hangar împleticindu-se, cu lacrimi în ochi. Lumina soarelui îi făcea rău.

*

Sebastian lipsi multă vreme. Peggy începea să se teamă că, încă o dată, pierduse noţiunea timpului, când, în fine, băiatul ieşi din hangar. Era palid şi obosit. Fata sări în întîmpinarea lui.

– Deci? gemu ea.

– Veşti bune şi veşti rele, zise reţinut băiatul, pe un ton slab. Duhul acceptă ca naufragiaţii să se-mbarce în noul miraj pe care-i gata să-l desăvârşească acum. Cum tu l-ai salvat de tertipurile Invizibililor, este dispus să te elibereze de blestemul fărâmiţării, pe tine, pe părinţii tăi şi... pe câinele tău. De altfel, acestuia o să-i redea forma iniţială.

– *Dar tu?* îl întrebă Peggy, pe un ton îngrijorat. Ce-a hotărât în legătură cu tine?

Sebastian îşi întoarse capul. Cu ochii fixaţi pe linia orizontului, spuse încet:

– Cu mine e mai complicat. Am petrecut prea multă vreme în interiorul mirajului. De fapt, toată viaţa. Duhul vrea să mă elibereze de blestemul de a mă fărâmiţa, cu condiţia să accept să-mi recapăt vârsta reală. Şaizeci şi nouă de ani. Am refuzat.

– N-o... n-o să facă nimic? se bâlbâi Peggy. Totuşi, m-ai ajutat să-l eliberez, tu... nu e drept!

Sebastian ridică din umeri.

– Se teme că, acordându-mi mie o favoare, o să aibă neplăceri la Comisia de control a Duhurilor, spuse el. Duhuri nu foarte comode, după cât se pare.

– Atunci chiar n-ai de ales, suspină Peggy Sue. Fie te-ntorci în miraj, fie rămâi aici... şi ajungi un bătrân...

– Nu, murmură băiatul. Am... am obţinut totuşi ceva... asta n-o să-ţi placă poate, dar doar asta pot să-ţi propun. Duhul a acceptat să facă un gest pentru mine. Oh! foarte mic. O favoare minusculă. Mi-a oferit o a treia posibilitate. Şi am acceptat.

– O a treia posi..., bâigui Peggy. Oh! Doar dacă-ţi văd mutra, şi mi se face pielea găinii!

– Rămân aici, explică rar Sebastian, îmi păstrez vârsta actuală, dar mă transform în pulbere imediat ce apa din organismul meu se evaporă.

– Ce? urlă Peggy. Dar te-a tras pe sfoară!

– Aşteaptă, pledă băiatul. N-am terminat. Dacă reuşeşti să împiedici vântul să-mi împrăştie corpul,

dacă reuşeşti să păstrezi bine ascuns într-o cutie tot nisipul din care sunt făcut, aş putea reveni la viaţă de câte ori m-ai stropi cu apă pură.

Peggy Sue holbă ochii, buimăcită.

– Îmi pare rău, recunoscu Sebastian, cu un aer ruşinat. Ştiu că-i greu, dar este singurul mod pe care l-am găsit ca să rămân cu tine. Şi... ţin *foarte mult* să rămân cu tine.

Peggy i se aruncă în braţe. Rămaseră aşa multă vreme, fără să spună nimic, şi lacrimile care le curgeau pe obraji erau înghiţite de carnea lor uscată.

În aceeaşi seară, bula-univers deveni atât de mare, încât depăşi acoperişul hangarului. Dacă se apropiau, puteau vedea munţii ieşind din pământ ca nişte legume, iarba încolţind şi fluviile săpându-şi albia. Era un spectacol fascinant să urmăreşti creşterea acestei lumi încă nelocuite. O floare ieşea din pământ şi-şi deschidea corola în două secunde, un copac avea nevoie de un minut ca să se facă mare şi să-şi acopere crengile cu frunze dese.

Naufragiaţii ieşiră din ascunzătorile lor ca să vină să asiste la fenomen. Majoritatea – care, la un moment dat, îmbrăţişase ideea de a abandona mirajele şi de a reveni să locuiască pe Terra – mărturisi că era dezgustată de experienţa trăită în deşert.

– Am uitat cât de plicticoasă poate fi viaţa reală, trăncăneau ei. Şi apoi, mai e şi problema vârstei. Sebastian spune că trebuie să accepţi să-mbătrâneşti. Cine are chef de aşa ceva?

Pe scurt, puşi în faţa faptului împlinit, toţi dădeau înapoi. Deja se exaltau la ideea noii lumi care germina. Ce particularităţi fantastice o să aibă? Zăpada o să fie dulce? Ce aromă o să aibă? Mentă? Ciocolată albă?

Erau surescitaţi, vorbeau din ce în ce mai tare, fiecare dorind să-şi impună dorinţele personale. Peggy Sue îi abandonă în flecăreala lor.

– În zori, totul o să fie gata, spuse Sebastian. La miezul nopţii, bula o să fie destul de solidă ca să-i primească pe cei care vor să se îmbarce. Duhul a acceptat ca părinţii tăi să nu fie admişi. Când or să se trezească, or să creadă c-au avut un vis ciudat, asta-i tot. Un timp, or să rămână puţin... bizari, dar o să le treacă, în cele din urmă. Duhul o să se urce şi el în bulă şi o s-o facă invizibilă. Mirajul o să se închidă şi o să plece să rătăcească prin deşert. Totul va fi ca mai înainte.

– Şi tu? întrebă Peggy Sue.

– Eu o să mă izolez în hangar, la adăpost de curenţii de aer, răspunse băiatul. O să întind pe jos o prelată de plastic şi o să mă aşez. Când o să fiu complet uscat, corpul meu o să se fărâmiţeze... Iar tu

nu trebuie decât să recuperezi nisipul şi să-l pui într-o cutie închisă ermetic. Fii atentă să nu-l risipeşti sau mă vei reconstitui imperfect, atunci când o să mă stropeşti.

– Bine, spuse Peggy, cu un glas stins. Sper că părinţii mei n-o să se mire să mă vadă trambalând o cutie plină cu nisip... o să fie cam complicat, mai ales cu Julia, care tot timpul îşi bagă nasul în lucrurile mele.

– Poţi să mă pui într-un sac, propuse Sebastian. Un sac din plastic care să nu se desfacă. Ascunzi sacul într-o valiză şi-l îndeşi bine, apoi o încui. O să fie poate ceva mai practic.

– Da, bună idee! se entuziasmă Peggy. Mai ales pentru că o valiză se închide cu cheia. Încerca să se arate optimistă şi să zâmbească, în timp ce inima îi era zdrobită. Nu voia să treacă drept o plângăcioasă.

– Nu uita, murmură Sebastian. Apă pură... Poate n-o să fie simplu să găseşti. E posibil ca duhul să-mi fi făcut o farsă, într-adevăr. Cu indivizi de teapa lui, nu eşti niciodată sigur de nimic.

*

Aşteptau apusul soarelui cu tristeţe, aşezaţi la capătul pistei şi ţinându-se de mână.

– Nu e decât un „la revedere", repeta Sebastian. Nu plec cu adevărat. O să fiu mereu aici, lângă tine.

– Da, admise Peggy. Dar într-o valiză...

Când veni noaptea, fură nevoiţi să se despartă, pentru că băiatul îşi simţea corpul cum se deshidratează în mod accelerat. După ce-i dădu lui Peggy un ultim sărut, intră în hangar, închizând uşa cu grijă.

Fata simţea că n-ar fi putut s-adoarmă. Rămase în mijlocul pistei, contemplând transformarea universului-bulă. Ridicându-se peste acoperişul hangarului, mirajul în formare se poziţionă apoi în faţa turnului de control. Naufragiaţii se-ngrămădiră să intre, ca şi cum se temeau să nu-l vadă plecând fără ei. Era un specatacol care-ţi făcea milă. Odată ce treceau prin peretele bulei, deveneau foarte mici, la scara peisajului în care se deplasau. Se îmbarcau fără să-i adreseze lui Peggy niciun semn. Ajunşi de cealaltă parte, începeau să zâmbească şi se grăbeau să guste din zăpadă, ca să vadă dacă le plăcea aroma.

Duhul se-mbarcă ultimul. De fapt, nu se ridicase. Doar deschisese ochii. Bula se deplasă spre el şi-l înghiţi cu un „hap" sonor. Pasagerii mirajului se grăbiră să-l întâmpine şi să-l însoţească până la castelul înfipt în vârful muntelui cu brazi negri. Transferul făcut, mirajul încetă să mai fie transparent. Pereţii deveniră sticloşi, opaci... apoi, dintr-odată, totul dispăru, iar Peggy Sue rămase singură în mijlocul pistei de zbor goale.

„Aventura s-a terminat...", gândi ea cu un mic frison.

Ştia că Sebastian prefera să nu-l vadă transformându-se în pulbere, aşa că trecu fără să se oprească prin faţa hangarului în care se retrăsese. Ajunsă în turnul de control, verifică dacă părinţii erau tot acolo. Dormeau. Duhul îi hipnotizase ca să-i împiedice să se-mbarce împreună cu ceilalţi. Băieţelul mut sforăia şi el, încovrigat la picioarele patului. Peggy Sue se-ndepărtă pe vârful picioarelor către camera ei, ca să se-ntindă.

Fixă tavanul o veşnicie. Pe fereastra deschisă intra zgomotul vântului care se-ncăpăţâna să risipească ultimele case de nisip căzute din cer.

27

PRIETENI CREDINCIOŞI

Peggy se trezi în zori. Luă din şifonier o valiză solidă, apoi coborî la cantină ca să caute unul dintre sacii de plastic care serveau la transportul orezului. După ce verifică dacă este etanş, se înarmă cu o lopată, o mătură şi o luă spre hangar.

Avu o strângere de inimă văzându-l pe Sebastian transformat în statuie de nisip. Îngenunche lângă el şi începu să-l taie în bucăţi, ca pe o prăjitură din griş. Punea fiecare din aceste „părţi" în fundul sacului, având grijă să nu se piardă nimic. Proceda metodic, încercând să nu se lase cuprinsă de tristeţe.

„N-a plecat cu adevărat, îşi repeta ea. O să se-ntoarcă de îndată ce-o să doresc eu."

Da, dar de fiecare dată va fi pentru scurtă vreme, din cauza deshidratării. Ar trebui să-ncerce să găsească o soluţie, un mijloc de a deturna blestemul... O să vadă mai târziu.

Când sacul se umplu, îl legă zdravăn şi-l săltă pe umăr. Se dovedi destul de greu, dar nu chiar aşa cum îşi imaginase ea. Odată evaporată apa din corpul lui, Sebastian nu cântărea mai mult de 30% din greutatea lui reală. Peggy îl duse în turnul de control şi-l îndesă în valiza pe care o închise cu cheia.

Abia atunci îi trecu prin minte să se examineze şi pe ea. Pielea îşi recăpătase aspectul normal. Nu mai scârţâia când o atingea. Duhul se ţinuse de cuvânt.

Băieţelul mut dispăruse şi el. Câinele albastru îi luase locul. Peggy Sue îl trezi.

– Mă auzi? îi transmise mental. Eşti acolo? Ţi-ai revenit?

– Da, gemu animalul. Nu gândi aşa de tare! M-apasă pe creier! Ce s-a întâmplat? Am impresia c-am ratat sfârşitul unui film...

– Nu-ţi aminteşti nimic? insistă Peggy Sue.

– Nu ştiu, mormăi câinele, ridicându-se. Am vaga impresie c-am făcut multe prostii, dar mi-e neclar totul.

Stăpânit încă de reflexele umane, încercă să se ridice pe labele din spate, dar îşi pierdu imediat echilibrul.

– Hopa! se poticni el. E mai rău decât credeam...

– Nu e nimic, spuse Peggy, scărpinându-l între urechi. Vino, o să-ţi povestesc amănuntele pe care le-ai ratat.

CUPRINS

Personajele 5
1 Ameninţări nevăzute 7
2 Ţara mirajelor 12
3 Aeroportul bântuit 27
4 Porţile spre lumea de dincolo 33
5 Prizonierul din sertar 39
6 Pasagerul clandestin 48
7 Comploturi invizibile 59
8 Asediaţi! 80
9 Avionul-fantomă 97
10 Călătorie în nemişcare 106
11 Minusculii 111
12 Lupta nocturnă 139
13 Teritoriul interzis 146
14 Prima vrajă 161
15 Lumea cârtiţelor 174
16 Poftă diabolică 193
17 Vremea transformărilor 210
18 Cochetărie ucigaşă 224
19 Marchizele morţii 236
20 Labirintul de piatră albă 247
21 Trădare 265
22 Nebună de legat! 269
23 Naufragiu în înaltul cerului 305
24 Tovarăşi de nisip 326
25 Vântul distrugerii 342
26 Verdictul 357
27 Prieteni credincioşi 366